

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଭୁବନେଶ୍ୱର ୨୦୨୨ ସଂସ୍କରଣ

କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ଦ୍ରାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଢ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍

ପ୍ଲଟ୍ ସଂ: ୨୦୨, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୬୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୭୦୦୮୫୭୭୦୮୫ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

‘ଆହ୍ୱାନ’ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ୱ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପତ୍ରିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ଚାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସବୁକ ଏବଂ ଟ୍ୱିଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

ପବିତ୍ର ଘୋଷଯାତ୍ରା ଉପଲକ୍ଷେ
ସମସ୍ତ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ
ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା ।

ସୂଚୀପତ୍ର

ସମ୍ପାଦକଙ୍କ କଲମରୁ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

୮

କାହାଣୀ ବିଭାଗ

୨୩

ବ୍ୟାଘ୍ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ନୀଳ ଆଲୋକ-୨୩

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

୨୪

ଆତଙ୍କବାଦୀ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

୩୭

ବାମନର କୋଠା

ତ୍ରିନାଥ ନନ୍ଦୀ

୩୮

ଥୁଣ୍ଟା ଆମ୍ବଗଛର ଦୁଃଖ

କିଷାନ ମହାକୁର

୪୦

ମାଆର ମମତା

କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ସାହୁ

୪୩

ପ୍ରେମ ତପସ୍ୟା

ଆଲୋକ କୁମାର ସାହୁ

୫୪

ଅଭିଶପ୍ତା ଅହଲ୍ୟା

ଅମୃତନାରାୟଣ ଶତପଥୀ

୫୯

ସମୟର ଚକ ଯାଏ ଘୁରିଘୁରିକା

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱିବେଦୀ

୬୫

କବିତା ବିଭାଗ

୭୧

ଅନଳ (ଅଗ୍ନି)

ଶିବ ନାରାୟଣ ଦାଶ

୭୨

ମାତୃସ୍ମୃତି

ସ୍ୱର୍ଗତ ଶ୍ରୀ ମାୟାଧର ଦାଶ

୭୭

ଝିପି ଝିପି ବର୍ଷା

ଅମୃତନାରାୟଣ ଶତପଥୀ

୮୦

ଚାନ୍ଦିନୀ ରାତିର ଚାନ୍ଦ

ରାଧାମୋହନ ପୂଜାହାରୀ

୮୧

ମୋହ

ଡଃ ମନୋରଞ୍ଜନ ବିଶୋୟୀ

୮୨

ତୁମେ କୁହ

ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର ସାମଲ

୮୩

ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା	ସାଇ ପ୍ରସାଦ ସାହୁ	୮୫
ରଥ ଯାତ୍ରା	ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ	୮୬
ରଥ ଯାତ୍ରା	ଜ୍ୟୋତି ରଞ୍ଜନ ସେଠୀ	୮୭
ରଥ ଯାତ୍ରା	ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୮୮
ଜଗା ତୋର ତୋରି...	ଲିମନ	୯୦
ରଥ ଅଭିଳାଷ	ବାପିନି ସିଂ	୯୧
କଳା ସାଆନ୍ତେ ହେ	ପଙ୍କଜ କୁମାର ମଙ୍ଗଳ	୯୨
ଅନନ୍ତ ଶୟନ	ଦୀନବନ୍ଧୁ ବେଜ	୯୪
ସପନର ପଥେ	ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାରିକ	୯୬
ଫାଙ୍କା ହେଲାଣି ମୋ ଝୁଲି	ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା	୯୭
ମାଆ	ରାକେଶ ମୁଦୁଲି	୯୮
ଲାବଣ୍ୟମୟୀ ମୌସୁମୀ	ବାଲାଜୀ ସେଠୀ	୯୯
ସେଇ ଝିଅଟି	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୦୦
ପ୍ରେମର ଇସ୍ତାହାର	ଆଦରମଣି ପ୍ରଧାନ	୧୦୧
ଥାଅ ମୁଁ ଯାଉଛି ରୁଷି	ସୁବ୍ରତ କୁମାର ପ୍ରଧାନ	୧୦୨
ରହିଛି ତୁମ ପଥ ଅନାଇ	ମୋନାଲିସା ସୁବ୍ରତ	୧୦୪
ଏ ଆଖିରେ	ଟୋନିସ୍ ରୋହିତାସ୍	୧୦୬
ରଞ୍ଜନର ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ	ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ଦାସ	୧୦୭
ହାଏରେ ମଣିଷ	ଭାଗିରଥୀ ଯାନୀ	୧୦୮

କବି	ବିନୟାନନ୍ଦ ବସୁସା	୧୧୧
ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ କାହାକୁ	ପ୍ରଶାନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମା	୧୧୨
ପ୍ରେମ ବାହାନାରେ	ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ସିଂ	୧୧୩
ଅପ୍ରାପ୍ତି	ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ପାତ୍ର	୧୧୪
ଅମର ପ୍ରେମ	ପ୍ରଭାସ କୁମାର ମହାପାତ୍ର	୧୧୬
ସବୁ ତୁମ ଇଚ୍ଛାରେ	ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳୀ ପଣ୍ଡା	୧୧୭
ବାପା	ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା	୧୧୮
ଈତି, ତୁମ ପ୍ରେମ ପାଗଳିନୀ	କିରଣ କୁମାର ମହାନ୍ତି	୧୧୯
ଗ୍ରୀଷ୍ମ	ଦେବାକର୍ଷଣ ମେହେର	୧୨୪
ସମୟର କାନଭାସରେ ବାଘ	ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ	୧୨୫
ପ୍ରେମ ଅଭିଶାପ	ଅଶୁତୋଷ ମେହେର	୧୨୬
ମୋର ଗଣ୍ଡିଧନ କାଳିଆ ସୁନା	ଦିବାକର ନାୟକ	୧୨୭
ପକ୍ଷୀ	ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି	୧୨୮
କଣ କରିବି ମୁଁ	କମଳ ଲୋଚନ ମଲ୍ଲିକ	୧୨୯
ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ରତନ	ତାରା ପ୍ରସାଦ ଜେନା	୧୩୦
କହିବ କି ତୁମେ !	ସୋନାଲି ଗଡ଼ନାୟକ	୧୩୧
ଭଲ ଲାଗେ	ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୧୩୩

ସଂବଲପୁରୀ ବିଭାଗ

ବିଶ୍ୱାସ ସଂପର୍କ

ବିଶ୍ୱନାଥ ଭୁଏ

୧୩୫

୧୩୬

ମଙ୍ଗଲ୍ ସୂତା	ସତନାରାୟଣ ମିଶ୍ର	୧୩୭
ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ		୧୪୦
ସମ୍ପର୍କର ଆସନ୍ତି	ଅନସୂୟା ପଣ୍ଡା	୧୪୧
ସଂଗୀତ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ମାଧ୍ୟମ	ଅସିତ ମହାନ୍ତି	୧୪୭
ମୋ ଜୀବନର ପ୍ରତିଧ୍ୱନୀ	ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ	୧୫୧
ପୁସ୍ତକ ସମୀକ୍ଷା : ଅନୁଭବର ଇସ୍ତାହାର		୧୭୪
ବିଶେଷ ସୂଚନା		୧୭୭

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱୀକାର ମାନପତ୍ର

ଚଳିତ ସଂସ୍କରଣ (ଏବଂ ବିଗତ ସଂସ୍କରଣ)ରେ ଆହ୍ୱାନ ପାଇଁ ଲେଖା ପଠାଇଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ସମ୍ମାନିତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏକ ସ୍ୱୀକାର(ମାନ)ପତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ଆପଣ ନିଜ ପ୍ରେରିତ ଆଲେଖ୍ୟ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ତରଫରୁ ଏକ ଧନ୍ୟବାଦ ପତ୍ର ପାଇପାରିବେ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆମ ଝେବ୍‌ସାଇଟରେ ଉପଲବ୍ଧ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରସ୍ତାବ ନିଜର ଧନ୍ୟବାଦ (ମାନପତ୍ର) ପତ୍ର, ଅତି ସହଜରେ ଆମ ସାଇଟରୁ ଡାଉନଲୋଡ୍ କରି ପାରିବେ । ଏହାକୁ ଆପଣ ନିଜର ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ପ୍ରୋଫାଇଲରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଶେୟାର ବି କରି ପାରିବେ । ଅଧିକ ସୂଚନା ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟି ଖବର ପାଇବା ପାଇଁ ଆମ ହ୍ୱାଟସ୍‌ଆପ୍ ଗ୍ରୁପରେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ଆମ ସହ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ ଆମ ହ୍ୱାଟସ୍‌ଆପ୍ ନମ୍ବର ୭୦୦୮୫୭୭୦୮୫ କିମ୍ବା ୯୦୪୦୯୮୫୪୭୩ରେ ଅନୁରୋଧ ପଠାଇ ପାରିବେ ।

ସମ୍ପାଦକଙ୍କ କଲମରୁ...

ନମସ୍କାର

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ
ପଟ୍ଟନାୟକ

ମହାଜାଗତିକ ବିଶ୍ୱର ସର୍ବନିୟନ୍ତ୍ରା, ସର୍ବଜ୍ଞାତା, ଜଗତର ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବାର୍ଷିକ ଘୋଷଯାତ୍ରା ସଦ୍ୟ ସମାପିତ । ବାର୍ଷିକ ଲୀଳାଖେଳା ଏବଂ ରଥାରୁଢ଼ ତିନି ଠାକୁରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଦର୍ଶନ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରେମୀ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ବର୍ଷାରେ ପ୍ଳାବିତ ହୋଇ ପୁଣିଥରେ ଆଗାମୀ ବର୍ଷକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ସମସ୍ତ ଓଡ଼ିଶା ବାସୀ ସମେତ ବିଶ୍ୱବାସୀଙ୍କୁ ସଦବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ । ଅନ୍ଧଭଳି ଯେଉଁ ତତ୍ତ୍ୱମାନେ ଧାର୍ମିକ ଭିନ୍ନାଦରେ ଓତପ୍ରୋତ ହୋଇ ପରସ୍ପରର ପ୍ରାଣ ହରଣ କରିବାକୁ ପଛାଉ ନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମହାପ୍ରଭୁ ସଦବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।

ଘୋଷଯାତ୍ରା / ରଥ ଯାତ୍ରା, ସମୁଦାୟ ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବମୟ ଐତିହ୍ୟର ପ୍ରତୀକ । ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷର ଏଇ ଅନନ୍ୟ ପରମ୍ପରା ପାଇଁ ଆମେ ନିଜକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ ମନେ କରିବା ଉଚିତ । ଆମେ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ଆମ ଜାତି ବିଶ୍ୱକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅତିପ୍ରିୟ ଏବଂ ଏଇ ଅଚଳାଚଳ ଜଗତର ଜଗତପତି ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରର ମୁରବୀ ତଥା ଆମ ରାଜ୍ୟର ଜଗତ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଇଶ୍ୱର । ପରମ୍ପରା କାଳ ବଳରେ ଲିଭି ଲିଭି ଯାଉଥିବା ଲେଲିହୀନ ଶିଖା ଭଳି ହେଉଥିବା ବେଳେ କିନ୍ତୁ ଆମେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲୀଳା ଖେଳାକୁ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷରୁ ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖିବା ସହ ବର୍ଷ ପରେ ବର୍ଷ ତାହାର ନିଦର୍ଶନ ଦେଖି ଓ ଦେଖାଇ ଆସୁଛୁ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦର କଥା, ରଥଯାତ୍ରା ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ଦେଶରେ ଆୟୋଜିତ ହେଉଛି । ସୁଦୂର ଆମେରିକା, ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ, ଯୁରୋପ୍, ଆଫ୍ରିକା ଏବଂ ଏସିଆ ମହାଦେଶର ଅନେକ ଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ପାଳିତ ହୋଇଛି । ରଢ଼ିବାଦୀ ଧାର୍ମିକ ଦର୍ଶନକୁ ଆଧାର କରି ଗଢ଼ି ଉଠିଥିବା ମଧ୍ୟପ୍ରାଚ୍ୟର ଅନେକ ଦେଶ ଯେଉଁଠି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ, ସେହି ସବୁ ଦେଶ ମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଥଯାତ୍ରା ମହା ସମାରୋହରେ ପାଳିତ ହୋଇଥିବାର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦିତ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଛେ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଧର୍ମରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରାଇ ପାରିଲେ ଆମେ ଯେ ଶାନ୍ତିରେ ସମସ୍ତେ ସହାବସ୍ଥାନ କରି ପାରିବା ଏଥିରେ ଦ୍ୱିମତ ନାହିଁ ।

ବିଗତ ମାସରେ ସଂଘଟିତ ଏକ ସାମାନ୍ୟ ଘଟଣାକୁ ନେଇ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଧାର୍ମିକ ଉନ୍ନାଦନାକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲେ ସେଇ ବିଷୟରେ ବିଗତ ମାସର ସମ୍ପାଦକୀୟରେ ବିଶେଷ ଚିନ୍ତଣୀ ଦେଇଥିଲି, ହେଲେ ସେଇ ଉନ୍ନାଦନା ଦୂରନ୍ତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଭାରତରେ ମୁଷ୍ଟିମେୟ ବ୍ୟକ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଇ ଘୃଣା ଭାବନାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ପାରିନଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଘଟିତ କିଛି ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୁଦାୟ ଦେଶକୁ ଏକ ଅତୁଟପୂର୍ବ ଶୋଚନୀୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଠେଲି ଦେଇଛି । ବିଶେଷ କରି ବିଗତମାସରେ ଚିତ୍ତିରେ ଆୟୋଜିତ ଏକ ବିତର୍କ ସମୟରେ ତତ୍କାଳୀନ ଭାଜପା ପ୍ରବକ୍ତା ନୁପୁର ଶର୍ମା ଯେଉଁ ସବୁ ଚିନ୍ତଣୀ ଦେଇଥିଲେ ତାହାକୁ ନେଇ ଅନେକ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଓ

ଭଙ୍ଗାରୁଜାର ଘଟଣା ଦେଶ ସାରା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ପରେ ପରେ ସେ ସବୁ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସମୟରେ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ଦେଶର ଦୁଇଟି ରାଜ୍ୟ ରାଜସ୍ଥାନ ଓ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଏହି ମାମଲାକୁ ଆଧାର କରି ଦୁଇ ଦୁଇଟି ଜୟନ୍ତୀ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଘଟିଗଲା ।

ରାଜସ୍ଥାନର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ପର୍ଯ୍ୟଟନସ୍ଥଳୀ ଭାବରେ ବିଖ୍ୟାତ ଉଦୟପୁର ଠାରେ ଦୁଇଜଣ ମୁସଲିମ ଯୁବକ ଜଣେ ଟେଲରଙ୍କୁ ଧାରୁଆ ଅସ୍ତ୍ରରେ ଗଳାକାଟି ହତ୍ୟା କରିବା ସହ ଘଟଣାରେ ଭିଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡ଼ିଂ କରାଇ ଭାଇରାଲ୍ କରିବା ସମେତ, ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ପରେ ଭିଡ଼ିଓରେ ଆସି ନିଜ କର୍ମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଭଳି ଦୁଃସାହସ ସମୁଦାୟ ଦେଶକୁ ଏକ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ କୋକୁଆ ଭୟ ଆଡ଼କୁ ଠେଲି ଦେଇଛି । ଏହି ଘଟଣାକୁ ସମସ୍ତେ ନିନ୍ଦା କରୁଥିବା ବେଳେ ଠିକ୍ ଏହିଭଳି ଏକ ଘଟଣା ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଘଟିଛି, ଯେଉଁଠି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତାର ଜଣେ ମୁସଲମାନ ବନ୍ଧୁ ହିଁ ହତ୍ୟା କରିଛି । ଏହିଭଳି ଜୟନ୍ତୀ କାଣ୍ଡ ସବୁ ଘଟିବା ପରେ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଫୋନ୍ ଦ୍ୱାରା ସମାନ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡର ଧମକ ମିଳୁଥିବାର ରେକର୍ଡ଼ିଂ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାପରେ ଭୟର ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ପାର୍ମିକ ଉନ୍ନାଦନାରେ ଜଣେ ନିଜର ଅନେକ ବର୍ଷର ବିଶ୍ୱାସୀ ବନ୍ଧୁର ଗଳାକାଟି କିଭଳି ହତ୍ୟା କରିପାରେ ? ତାହା ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ । ଅର୍ଥାତ, ଧର୍ମ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ମତାମତ ଦେଲେ ଆପଣ ନିଜ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସବୁ ଉପକାରକୁ ଭୁଲିଯାଇ ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବେ ? ଏହା କେଉଁଭଳି ମାନସିକତା ?

ଏହି ଘଟଣା ମାନଙ୍କ ପରେ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଏକ ବିତର୍କରେ ଉପସ୍ଥିତ ଜଣେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏଇଭଳି ଘଟଣା ପରେ ଦେଶବ୍ୟାପୀ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅବିଶ୍ୱାସ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଗ୍ରତ ହେବ । କାରଣ କିଏ କେତେବେଳେ କେଉଁଠି ଆପଣଙ୍କୁ ହତ୍ୟା

କରିବାପାଇଁ ଛକି ବସିଛି କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଆଉ ଯେଉଁଭଳି ଏଇ ବର୍ବରୋଚିତ କାଣ୍ଡକୁ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିନ୍ଦିତ କରାଗଲା ନାହିଁ, ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ଯେଉଁ ସବୁ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଭଲ ବୋଲି ଭାବୁଛେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଘଟଣାରେ ନିଜ ଧର୍ମର ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ବୋଲି କହିବାକୁ ଡରୁଛନ୍ତି । ତାହେଲେ ଏଠି କିଏ ଭଲ କିଏ ମନ୍ଦ କେମିତି ଜାଣିବେ ? ତେଣୁ ବସ୍ତୁତଃ ଏହି ସବୁ ଘଟଣା ପରେ ଅବିଶ୍ୱାସର ବାତାବରଣ ଚାରିଆଡ଼େ ଦେଖାଦେବ ହିଁ ଦେବ । ଏବଂ ହେଲା ମଧ୍ୟ ସେମିତି ହିଁ । ଅନେକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ମାନେ ସମାନ ମନ୍ତବ୍ୟ ରଖିବା ସହ ଏହି ଘଟଣାକୁ ନିନ୍ଦା କରିବା ଦେଖା ଯାଉଥିବା ବେଳେ କିନ୍ତୁ ଧର୍ମ ବିଶେଷର କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଘଟଣାକୁ ସିଧା ସଳଖ ନିନ୍ଦା ନ କରିବା ସହ ସବୁ କିଛି ନୁପୁର ଶର୍ମାଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ହେଉଛି ବୋଲି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଲେ ।

ନୁପୁର ଶର୍ମା ଟିଭି ବିତର୍କ ପରେ ପରେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସହ ଯଦି କାହାର ଧାର୍ମିକ ଆତ୍ମାକୁ ଧକ୍କା ଲାଗିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସେ ନିଜ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଫେରାଇ ନେବାଭଳି ମନ୍ତବ୍ୟ ବି ଦେଇଥିଲେ, ତଥାପି ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦେଶରେ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ପୋଲିସ କେସ୍ ମାନ ଦାୟର କରାଗଲା । ଏହାପରେ ସୁଶ୍ରୀ ଶର୍ମାଙ୍କ ଓକିଲ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ସବୁ ମାମଲାକୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିବେଦନ କରିବାକୁ ଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ନ୍ୟାୟପତି ମାନେ ଦେଶରେ ହୋଇଥିବା ଅଶାନ୍ତିର ବାତାବରଣ ପାଇଁ ଶର୍ମାଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରିବା ଭଳି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇ ପୁଣିଥରେ ଅଶାନ୍ତିର ସୂତ୍ରପାତ କରିଦେଲେ । ବସ୍ତୁତଃ ଉଦୟପୁରରେ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଘଟାଇ ଥିବା ଉଭୟ ଅପରାଧୀଙ୍କ ଅପରାଧ ଶର୍ମାଙ୍କ ବୟାନ ସାମନାରେ ନୀତ ହୋଇଗଲା, ଅର୍ଥାତ ଶର୍ମା ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବା ହେତୁ ସେମାନେ ହତ୍ୟା କରିଦେଲେ ବୋଲି କହିବାକୁ ଅନେକ ଟିଭି ବିତର୍କରେ ଖୋଲିଖୋଲି

ଶର୍ମାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦିତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ତଦନ୍ତ ପରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ଉଦୟପୁର କାଣ୍ଡରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଉଦୟ ଅପରାଧୀ ବିଗତ ଅନେକ ବର୍ଷଧରି ଏଭଳି କିଛି କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରୁଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ପାକିସ୍ତାନ ଯାଇ ବିଶେଷ ଟ୍ରେନିଂ ନେଇ ଆସିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ବି ହେଉ, ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘଟୁଥିବା ଅନେକ ଏହିଭଳି ଘଟଣା ପରେ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ବିଦ୍ରୋହ ଜାଗ୍ରତ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ ଥିଲା ।

ଉଦୟପୁର ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ପରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକମାନେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା କରିବା ସହ ଏହି ଘଟଣାର ତୀବ୍ର ନିନ୍ଦା କରିବା ଏବଂ ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ଦୂରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଦଣ୍ଡିତ କରିବାପାଇଁ ଦାବୀ କରିଲେ । ସର୍ବୋପରି ସୁଶ୍ରୀ ଶର୍ମାଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଯୋଗାଇବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ସମର୍ଥନ ଦେଇ ଦେଶବ୍ୟାପୀ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଶାନ୍ତି ଶୋଭାଯାତ୍ରାମାନ ଆୟୋଜିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି । ବିଗତ ଦିନରେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଆୟୋଜିତ ଏକ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଲକ୍ଷାଧିକ ଲୋକ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରି ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତରେ ଏହିଭଳି ଧାର୍ମିକ ଉନ୍ମାଦନା ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ମୌଳବାଦୀ ଚିନ୍ତାଧାରା ତଥା ଉନ୍ମାଦନା, ଦେଶର ସମ୍ପତ୍ତି ନଷ୍ଟ କରିବା, ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ଦୁଷ୍ଟ ମଣିବା ତଥା କଥା କଥାରେ ହିଂସାକାଣ୍ଡ ଭିଆଉଥିବା ବିଶେଷ ଧାର୍ମିକ ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ ସଚେତନ କରିବାର ସମୟ ଆସିଛି ।

ରାଜସ୍ଥାନର ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରାମାନ ଆୟୋଜିତ ହେବାପରେ ରାଜ୍ୟର ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟଟନସ୍ଥଳୀ ଅଜମେର ସରିଫ୍ ଦରଘାର କିଛି ଖାଦିମ୍ ବିଗତ ଦିନରେ ପୁଣିଥରେ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ଆସିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଭିଡ଼ିଓ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁଶ୍ରୀ ଶର୍ମାଙ୍କ ହତ୍ୟାପାଇଁ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ଓ ଘରଦ୍ୱାର ଉପହାର ଦେବାଭଳି ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ଦେଖାଗଲା । ଅବଶ୍ୟ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦୂରିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରିବା ସହ ସେମାନଙ୍କୁ

ଧରିବା ପାଇଁ ତପୁର ହେଉଥିବା ବେଳେ ଜଣେ ଧରାପଡ଼ିଥିଲେ ଆଉ ଦୁଇଜଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ପଳାତକ ଅଛନ୍ତି । ଧରାପଡ଼ିଥିବା ଖାଦିମ ଜଣଙ୍କୁ ଜଣେ ଉଚ୍ଚ ପଦସ୍ଥ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ଗିରଫ କରି ନେଉଥିବା ସମୟରେ କହୁଥିବାର ଶୁଣାଯାଉଛି ଯେ, ଯଦି ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯାଏ କହିଦେବ “ନିଶାରେ ଥିଲି, କଣ କହିଛି ଜାଣିନି ।” ଅର୍ଥାତ ଯେତେବେଳେ ଆମ ରକ୍ଷକ ମାନେ ହିଁ ଏହିଭଳି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ସେତେବେଳେ ସାଧାରଣ ଜନତା କାହା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ? ରାଜସ୍ଥାନ ସରକାର ସେମିତିରେ ବି ସବୁବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନବାଣରେ ଜର୍ଜରିତ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଏହିଭଳି ଘଟଣା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ ନ ହୋଇ କାହିଁକି କେବଳ କଂଗ୍ରେସ ଶାସିତ ରାଜ୍ୟରେ ହୋଇଥିଲା ତାହା ମଧ୍ୟ ତଦନ୍ତ ସାପେକ୍ଷ ବୋଲି ଅନେକ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ଲକ୍ଷାଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଜମେର ଦରଘା ବୁଲିଦେଖିବା ସହ ଖୁଜା ମୋଇନୁଦ୍ଦିନ୍ ଚିସ୍ତିଙ୍କ କବର ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାପାଇଁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ କବରକୁ ଯିବାକୁ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶ୍ୱାସରେ ସେଇ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଥିଲେ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଦରଘା ପ୍ରତିବର୍ଷ ଅନୁ୍ୟନ୍ ଦୁଇଶହ କୋଟି ଟଙ୍କା ଆୟ କରୁଥିଲା ବୋଲି ଶୁଣାଯାଉଛି । ଏବଂ ଏହି ସବୁ ଆୟ କେବଳ ହିନ୍ଦୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ କହିଲେ, ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଚଳିତ ମାସରେ ଅଜମେର ଦରଘାର ଖାଦିମ୍ ମାନଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟପରେ ଏହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେଖାଯାଇଛି । ବିଗତ ସପ୍ତାହରେ ଅଜମେରକୁ ଆସୁଥିବା ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ନବେ ପ୍ରତିଶତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କମ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଅଜମେର ଦରଘା ଚାରିପାଖରେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିବା ସଂସ୍ଥାମାନେ ପ୍ରଭୃତ କ୍ଷତି ସହିଛନ୍ତି ବୋଲି ସମସ୍ତ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଜଣାଇଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଦିନେ

ହୋଟେଲ୍ ରୁମଟିଏ ପାଇବା ଭାରି କଷ୍ଟ ହେଉଥିଲା ଏବେ ସମସ୍ତ ହୋଟେଲ ଖାଲି ପଡ଼ିଛି ।

ଟିଭି ବିତର୍କରେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ଦେଇଥିବା ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟର ପ୍ରଭାବ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ ଏବେ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲାଣି । ଧାର୍ମିକ ଉନ୍ନାଦନାକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଲେଣି । ଅନେକ ବର୍ଷର ଆସ୍ଥା ଓ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଏହି ଉନ୍ନାଦି ଗୋଷ୍ଠୀ କିଭଳି ଭାବରେ ନଷ୍ଟ କରିଦେଲେ ସେମାନେ ଏବେ ନିଜେ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥିବେ । ଭାଇରାଲ୍ ଭିଡ଼ିଓରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ଭାବରେ ଆଘାତ କରାଇବାର ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଉଥିବା ଖାଦିମ୍ ମାନେ ଯେ ଏବେ କେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି ତାହା ସମଗ୍ର ଦେଶ ଦେଖୁଛି ।

ସରକାର ଏହି ବିଷୟକୁ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହ ବିଚାର କରି କୌଣସି ଦୃଢ଼ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନହେଲେ, ଧର୍ମ ନାମରେ ପୁଣିଥରେ ଭାରତ ଭଳି ଏକ ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ ଦେଶରେ ଆଇଏସ୍ ଭଳି କୁର ଘଟଣା ମାନଙ୍କର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବନାହିଁ, ବୋଲି କିଏ କହିବ ? ଭାରତକୁ ଅସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ସଂଗଠନ, ଦଳ ଓ ନେତା ମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ଉତ୍ସୁକାଇ ଦେଶରେ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ସେହିଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଧାର୍ମିକ ଉନ୍ନାଦନାରେ ସଂଘଟିତ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପ୍ରଚଳନ କରାଇ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆମ ଦେଶର ଦଣ୍ଡବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ବାରମ୍ବାର ଉଠିଛି ଏବଂ ଉଠୁଛି ମଧ୍ୟ । ଯେଉଁ ନ୍ୟାୟପତିମାନେ ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ଦେଶର ଶାନ୍ତ ବାତାବରଣରେ ଅଶାନ୍ତି ବିସ୍ତାର କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସାବାଡ଼ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଧର୍ମ ଆଧାରରେ ସୃଷ୍ଟି ସମସ୍ତ ଆତଙ୍କବାଦୀ ସଂଗଠନକୁ ବିରୋଧ କରିବା ସହ ଦେଶରୁ ସମୂଳେ ନିପାତ କରିବାକୁ

ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବିଗତ ଦିନରେ ଶ୍ରୀଲଙ୍କାରେ ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥା ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିଥିବା ଖବର ସମସ୍ତେ ଶୁଣିଥିବେ । ଦେଶର ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଶର ରାଜନେତା ମାନେ ଦେଶ ତ୍ୟାଗକରି ବିଦେଶକୁ ପଳାୟନ କରୁଥିବା ଖବର ବର୍ତ୍ତମାନ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଶିରୋନାମା ଗ୍ରହଣ କରି ସାରିଛି । ବିଗତ ଦୁଇଦିନରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଗୋଟାବାର୍ତ୍ତା ରାଜପକ୍ଷେ ଦେଶତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି । ଉତ୍ୟକ୍ତ ଜନତା ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଭବନକୁ ନିଜ ଅକ୍ତିଆରକୁ ନେଇଥିବାର ଭିଡ଼ିଓ ବାସ୍ତବିକ ଦେଶର ଏକ ବିକଳ ଚିତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି । ଦେଶରେ ଲୋକଙ୍କ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଖାଦ୍ୟ, ଔଷଧ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀର ଘୋର ଅଭାବ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତଳାର ତୁଳନାରେ ଶ୍ରୀଲଙ୍କାର ମୁଦ୍ରା ଅତ୍ୟକ୍ତ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଥିବା, ତଥା ଦେଶ ଉପରେ ବହୁତ ଅଧିକ ରଣଭାର ରହିଥିବା ହେତୁ ବିଦେଶରୁ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଆମଦାନୀ କରିବାପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅର୍ଥ ନାହିଁ । ଏଭଳି ସ୍ଥଳରେ ସର୍ବସାଧାରଣ ଲୋକମାନେ ଭୋକଶୋଷରେ ଦିନ ବିତେଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବା ପରେ ଆମ ଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲୁଥିବା ସରକାରୀ ମାଗଣା ଯୋଜନା ସବୁକୁ ତୁରନ୍ତ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଆମେ ନିବେଦନ କରୁଛୁ ।

ଲୋକଙ୍କୁ ମାଗଣାରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା ଯୋଗାଇ ଦେଇ ଦେଇ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ଦେବାଳିଆ ହୋଇ ଯିବାନି ତ ? ଆମ ଦେଶର ଅବସ୍ଥା ଶ୍ରୀଲଙ୍କା ଓ ଭେନେଜୁଏଲା ଭଳି ହେବନି ତ ? ଏଭଳି ଚିନ୍ତା ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧିଜୀବିଙ୍କୁ ଘାରିଲାଣି । ବାସ୍ତବିକ କଥା, ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଭାରତର ଅନେକ ରାଜନୈତିକ ଦଳ ନିଜର ରାଜନୈତିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧିତ କରିବାପାଇଁ ଲୋକଙ୍କୁ ମାଗଣା ଜିନିଷ ମାନଙ୍କର ଲୋଭ ଦେଖାଇ ରାଜକୋଷକୁ ଖାଲି

କରିବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି, ଏବଂ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ତଥା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ ରଣଭାର ଢାଳି ଚାଲିଛନ୍ତି, ସମ୍ଭବତଃ ଏଭଳି ଏକ ଅବସ୍ଥା ବି ଦିନେ ଦେଖାଦେବ ସେଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁରନ୍ତ ପ୍ରଭାବରେ ଦେଶରେ ଚାଲୁଥିବା ସମସ୍ତ ମାଗଣା ଯୋଜନା ଗୁଡ଼ିକୁ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଆମେ ସରକାରଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରୁଛୁ । ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ପଦାର୍ଥ ବା ସେବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସବସିଡ଼ି, ମାଗଣା ଇତ୍ୟାଦି ଯୋଜନାକୁ ବାତିଲ କରାଯାଉ ।

ଗତକାଲି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀ, ନିର୍ମାଣାଧୀନ ନୂତନ ପାର୍ଲିଆମେଣ୍ଟ ଭବନର ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ ଅଶୋକସ୍ତମ୍ଭର ଶୁଭ ଉନ୍ମୋଚନ କରିଛନ୍ତି । ବିଶାଳକାୟ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଚାରିଗୋଟି ସିଂହ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ରହିଥିବା ବେଳେ ନିମ୍ନରେ ଅଶୋକ ଚକ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଶୁମାନଙ୍କ ଚିହ୍ନ ରହିଛି । ମୋଦୀ କରିଥିବା କାମକୁ କେବେ ବି ବିରୋଧୀମାନେ ସ୍ୱୀକାର କରିନାହାନ୍ତି କି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରତୀକକୁ ନେଇ ସମାଲୋଚନା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପ୍ରତୀକରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସିଂହ ଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଆକ୍ରାମକ ବା ଭୟଙ୍କର ଦିଶୁଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ସବୁ ପ୍ରତୀକ ଥିଲା ସେଥିରେ ସିଂହର ପାଟି ବନ୍ଦ ଥିବା ବେଳେ ଚଳିତ ସଂସ୍କରଣରେ ଏହା ଖୋଲା ରହିଛି ଏବଂ ସିଂହ ଗୁଡ଼ିକ ସତରେ ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ ଭଙ୍ଗୀରେ ଛିଡ଼ା ହେବାଭଳି ଲାଗୁଛନ୍ତି । ହେଲେ, ଏଥିରେ ଅସୁବିଧା କଣ ବୁଝା ପଡୁନି । ଆମେ ପୁରୁଣା ପ୍ରତୀକ ଯାହା ସାରନାଥରେ ଖନନ ବେଳେ ମିଳିଥିଲା ତା ସହ ତୁଳନା କରିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋଦୀ ସରକାର ନିର୍ମାଣ କରାଇଥିବା ପ୍ରତୀକ ସଠିକ୍ ମନେ ହେଉଛି, ବରଂ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ପ୍ରତୀକ ସରକାରମାନେ ପ୍ରଚଳନ କରିଥିଲେ ସେଥିରେ ସିଂହର ମୁହଁକୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଶାନ୍ତ କରି

ଦିଆଯାଇଥିବା ଭଳି ମନେ ହେଉଛି । ସିଂହ ହେଉଛି ଅଗାଧ ଶକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ, ତାହାର ପ୍ରକୃତି ହେଉଛି ଆକ୍ରମଣ । ତା ହେଲେ ସିଂହ ଯଦି ମୁହଁ ଖୋଲା ରଖେ ବା ଦାନ୍ତ ଦିଶେ ଏଥିରେ ଅସୁବିଧା କେଉଁଠି ରହିଲା ? ବିଗତ ଦିନରେ ଭାରତର ପ୍ରତିପତ୍ତି ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧି ପାଇଛି, ସେଥିରେ ଆମ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପ୍ରତୀକ ମଧ୍ୟ ବଦଳିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଅତୀତରେ ଯେତେବେଳେ ଅଶୋକ ଏହି ପ୍ରତୀକ ଚିହ୍ନକୁ ନିର୍ମାଣ କରାଇଥିବେ ସେ ବି ହୁଏତ ଏହି ଭାବନାରେ ହିଁ ନିର୍ମାଣ କରାଇଥିବେ, କିନ୍ତୁ ଆମର ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷତାର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ଅତୀତର ସରକାରମାନେ ସିଂହକୁ ପୋଷା ଜନ୍ତୁ ଭଳି ଦର୍ଶାଇ ଆସୁଥିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରେ କାହାର କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହି ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପ୍ରତୀକକୁ ଏହାର ସଠିକ ସ୍ୱରୂପରେ ନିର୍ମାଣ କରାଗଲା ଅନେକଙ୍କୁ ଏଥିପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଲା । ଏହାକୁ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏବଂ ସୋସିଆଲ୍ ନେଟୱର୍କ ବହୁତ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ରହିଛି ।

ଗତ ସପ୍ତାହରେ ନାଟକୀୟ ଭାବରେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ଶାସନ ପଟଳରେ ବିରାଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଇଛି । ୨୦୧୯ ମସିହା ସର୍ବସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନ ପରେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ପଦବୀକୁ ଆଧାର କରି ଆଗରୁ ଗଢ଼ି ଆସିଥିବା ଶିବସେନା ଓ ଭାଜପାର ଗଠବନ୍ଧନ ଚୁଟି ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶିବସେନା, କଂଗ୍ରେସ ପାର୍ଟି ଏବଂ ରାଷ୍ଟ୍ରବାଦୀ କଂଗ୍ରେସ ପାର୍ଟି ସମର୍ଥନରେ ମହା ଅଗାଡ଼ି ମେଣ୍ଟ ନିର୍ମାଣ କରି ଶାସନ କରି ଆସୁଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ଅନେକ ଘଟଣା ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ବ୍ୟଥିତ କରିଥିଲା । ବିଶେଷତଃ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମପାଇଁ ମୁଖର ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବାଲା ଠାକରେଙ୍କ ପୁତ୍ର ଉଦ୍ଧବ ଠାକରେ ରାଜ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ସାଧୁଙ୍କ ହତ୍ୟା ସମୟରେ ନିରବ ରହିଥିଲେ ଏବଂ ବୀର

ସବରକରଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରାଯାଉଥିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ନିରବତା ଅବଲମ୍ବନ କରି ପରୋକ୍ଷରେ ନିଜର ହିମୁତ୍ୱର ଛବିଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ଦେଇଥିଲେ । ହେଲେ କିଛିଦିନ ତଳେ ଶିବସେନାର କିଛି ବିଧାୟକ, ଶ୍ରୀ ଏକନାଥ ସିନ୍ଧେଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଉଦ୍ଧବ ଠାକରେଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମୁଖର ହୋଇ ଗଠବନ୍ଧନ ତୁଟେଇବାକୁ ଦାବୀ କରିଲେ । ଏହାକୁ ନେଇ ସପ୍ତାହରୁ ଅଧିକ ସମୟ ନାଟକ ଚାଲିଲା । ବିଧାୟକମାନେ ପ୍ରଥମେ ଗୁଜୁରାତର ସୁରାଟ ସହରରେ ଏବଂ ପରେ ଆସାମର ଗୌହାଟୀ ଏବଂ ଶେଷରେ ଗୋଆରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ସଭାମାନ ଆନ୍ଦୋଳନ କରି ଶେଷରେ ଭାଜପା ସମର୍ଥନରେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ଶାସନଗାଦି ବଦଳାଇ ଦେଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠତା ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଭାଜପା ଏହି ଗଠବନ୍ଧନରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ପଦବୀ ପାଇଁ ଦାବୀ ନ କରି ଏହାକୁ ଶିବସେନାକୁ ଦେଇ ଦେବାପରେ ରାଜନୀତି ସରଗରମ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ସମସ୍ତେ ଆଶା କରୁଥିଲେ ଯେ ପ୍ରାକ୍ତନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଫଡନବିସ୍ ହିଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ହେବେ, କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବେ ଭାଜପାର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ନେତୃବୃନ୍ଦ ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ଏକନାଥ ସିନ୍ଧେଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚକିତ କରିଦେଇଥିଲେ । ବିଧାୟକମାନେ ଦଳବିରୋଧୀ କାର୍ଯ୍ୟକରିଛନ୍ତି କହି ମାମଲା ଅଦାଲତରେ ଥିବା ବେଳେ କିନ୍ତୁ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଶାସନ ଭାର ସମ୍ଭାଳି ନେଇ ସିନ୍ଧେ ବିଧାନସଭା କାର୍ଯ୍ୟ ସୁଚାରୁରୂପେ ଚଳାଇଛନ୍ତି ।

ଗତକାଲି ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଘଟଣାରେ ପାକିସ୍ତାନର ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ନୁସରତ ମିର୍ଜା ଘୋଷଣାକରି ଜଣାଇଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତରେ ଯୁଦ୍ଧ ସରକାର ସମୟରେ ସେ ଅନ୍ୟତମ ପାଞ୍ଚିଥର ଭାରତ ଭ୍ରମଣରେ ଆସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦସ୍ତାବେଜ ଓ ସୂଚନା ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲେ

ଏବଂ ସେ ସବୁ ସେ ପାକିସ୍ତାନ ସୁରକ୍ଷା ବିଭାଗକୁ ଦେଇଥିଲେ । ଏବଂ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଉପରାଷ୍ଟ୍ରପତି ହମିଦ୍ ଅନସାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇ ଭାରତ ଆସିଥିଲେ । ଏହାକୁ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ମହଲରେ ଚର୍ଚ୍ଚା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି । ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଉପରାଷ୍ଟ୍ରପତି ରହିଥିବା ହମିଦ୍ ଅନସାରୀ ନିଜର ପଦବୀ ତ୍ୟାଗ କରିବା ପରେ ପରେ ହିଁ ଭାରତରେ ମୁସଲମାନ ମାନେ ଭୟରେ ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହି ଗଣମାଧ୍ୟମର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ଆୟୋଜିତ ଅନେକ ସାକ୍ଷାତକାର ସମୟରେ ନିଜ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘଟଣା ପରେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ମାନେ ଶ୍ରୀ ଅନସାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ନେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଥିବା ବେଳେ ଭାଜପା ଏଥିପାଇଁ ଅନସାରୀ ସମେତ, କଂଗ୍ରେସ ଦଳକୁ ଦୋଷ ଦେବା ସହିତ ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଦାବୀ କରିଛନ୍ତି । ହମିଦ୍ ଅନସାରୀ ଏହି ଅଭିଯୋଗକୁ ଖଣ୍ଡନ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଉପରାଷ୍ଟ୍ରପତି ପଦବୀରେ ରହିବା ପରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ନ ଦେବା ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ସରକାରଙ୍କର ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କାହାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇନାହାନ୍ତି । ଏହା ଭ୍ରାମକ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କଳଙ୍କିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ଏଭଳି କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଭାଜପାର ପ୍ରବକ୍ତା ତଥା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଓକିଲାତି କରୁଥିବା ଶ୍ରୀ ଗୌରବ ଭାଟିଆ ଆଜି ଏକ ପ୍ରେସ ବାର୍ତ୍ତାରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ମାମଲା ନେଇ କଂଗ୍ରେସ ଦଳ, ନିଜସ୍ୱ ମତ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ, ନଚେତ ଏହାକୁ ଦେଶ ବିରୋଧରେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ବୋଲି ଧରି ନିଆଯିବା ଉଚିତ ହେବ ।

ଗତ ସପ୍ତାହରେ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ଦୁଇଟି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣା ଘଟିଛି, ପ୍ରଥମଟି ଜାପାନର ନିବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ସିଞ୍ଜୋ ଆବେ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗ ଦେଉଥିବା

ବେଳେ ଆତତାୟୀର ଗୁଳିର ଶିକାର ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛନ୍ତି । ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଶ୍ରୀ ଆବେ ଭାରତ ସହ ଦ୍ୱିପାକ୍ଷିକ ବ୍ୟବସାୟ ଏବଂ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିପାଇଁ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଭାରତକୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ସହାୟତା ଯୋଗାଇ ଦେବା ସହ ଟେକ୍ନୋଲୋଜୀ ଏବଂ ରଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେ ଅନେକ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଭାରତର ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁଥିଲେ ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଆମେ ଶ୍ରୀ ଆବେଙ୍କ ଅମର ଆତ୍ମାର ସଦଗତି ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ।

ଆଉ ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ଭାରତୀୟ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ନୂତନ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି କାର୍ଯ୍ୟଭାର ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ସାରିଛି । ଆମପାଇଁ ବିଶେଷ ଆନନ୍ଦର ବିଷୟ ଯେ ଓଡ଼ିଶାମାଟିର ଝିଅ ଶ୍ରୀମତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁର୍ମୁଙ୍କୁ ଶାସକ ଦଳ ଏହି ପଦବୀ ପାଇଁ ଦାବୀପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ବିରୋଧୀ ଦଳଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀ ଯଶବନ୍ତ ସିଂହା ନିର୍ବାଚନରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଏହା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଶାସକ ଦଳ ସମର୍ପିତ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହିଁ ବିଜୟୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତି ମୁର୍ମୁଙ୍କ ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତ । ଖାଲି ଏହା ଘୋଷଣା ହେବା ଏବଂ ସେ ନିଜ ପଦବୀର ଗୋପନୀୟତାର ଶପଥ ନେବା ଦେଖିବାକୁ ରହିଲା । ଅତୀତରେ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ପ୍ରଣେତା ବାବା ସାହେବ ଆମ୍ବେଦକର କହିଥିଲେ ଯେ ଯେଉଁଦିନ ଭାରତର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଜଣେ ଆଦିବାସୀ ମହିଳା ହୋଇପାରିବେ ସେଦିନ ବାସ୍ତବରେ ଭାରତର ଉନ୍ନତି ହୋଇଛି ବୋଲି ଧରି ନିଆଯାଇ ସଂରକ୍ଷଣ ଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବିରାମ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ । ଦେଖାଯାଉ, ଏହି ନିର୍ବାଚନ ପରେ କଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ଯାହା ବି ହେଉ ଏହି ପଦବୀ ସହ ଚଳିତ ସଂସଦରେ ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଯେ ବଢ଼ିଛି ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖୁସିର ବିଷୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କର ଗଭର୍ଣ୍ଣର ସମେତ,

ଅନେକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ଓଡ଼ିଆ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଆମ ପାଇଁ ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବର ବିଷୟ । ଦିନଧିଲା, ଓଡ଼ିଶା କେଉଁଠି ବୋଲି ଅନେକ ଲୋକ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଥିଲେ, କିମ୍ବା କେହି କେହି ଏହାକୁ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ଅଂଶ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଭାରୁଥିଲେ, ଅନ୍ତତଃ ଏବେ ଆଉ କେହି ସେଭଳି ଭାବିବେ ନାହିଁ । ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ତରରେ ଓଡ଼ିଶାର ଭାଗିଦାରିତା ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ମୋଦୀ ସରକାରଙ୍କ ସମୟରେ ବୁଝିପାଇଛି ତାହା କେବେ ହୋଇନଥିଲା ।

ଆଜି ଜୁଲାଇ ଚଉଦ ତାରିଖ । ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ୱାନର ସଂସ୍କରଣ ଆପଣଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଉଛି ଏବଂ ଜଣାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ଲେଖା ଦେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଲେଖାପ୍ରାପ୍ତିର ସ୍ୱୀକାରପତ୍ର ଆମ ଝେରୁସାଇଟରେ ଡାଉନଲୋଡ୍ ହେତୁ ଉପଲବ୍ଧ ରହୁଛି । ବିଗତ ମାସର ସମସ୍ତ ଲେଖକଙ୍କ ସ୍ୱୀକାରପତ୍ର ଆମ ସାଇଟରେ ଏବେ ବି ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି । ଚଳିତ ମାସର ସ୍ୱୀକାର ପତ୍ର ଆଗାମୀ ଦୁଇଦିନରେ ସାଇଟରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଲେଖା ପ୍ରଦାନ କରି ଆହ୍ୱାନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଏହି ସ୍ୱୀକାର ପତ୍ରର ପ୍ରତିଲିପି ନିଜର ସୋସିଆଲ୍ ନେଟୱର୍କରେ ଶେୟାର୍ କରନ୍ତୁ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲେଖାଲେଖି ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତୁ । ଅନେକ ବନ୍ଧୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖାଲେଖି କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସଠିକ୍ ଦିଗଦର୍ଶନ ପାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ପତ୍ରିକାର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ଭଗବାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କରନ୍ତୁ ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା-ସମ୍ପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆମ ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ଚ୍ୟାନେଲ୍

ଆମ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ଶୁଣିବା ଓ ଶୁଣାଇବା

ଆ
ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ

ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ
କାହାଣୀ । କବିତା । ପ୍ରବନ୍ଧ । ଅତୀତ । ବ୍ୟଙ୍ଗ । ଉପଦେଶ । ଖବର

<https://anchor.fm/aahwaan>

odiCAST
PROJECT

PRETTY Talks

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ

କଥା ଜଗତ

ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆମ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା, ଶୁଣିବା ଓ ଶୁଣାଇବା

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

କାହାଣୀ ବିଭାଗ

<https://www.youtube.com/DrJyotiPrasadPattnaik>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ବ୍ୟାଘ୍ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ନୀଳ ଆଲୋକ - ୨୩

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ଜଙ୍ଗଲରେ ବାଘ ନିରୀକ୍ଷଣ

ପାଓଲିଙ୍କ ପାଖରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟଥିଲା ଜଙ୍ଗଲରେ ବାଘ ନିରୀକ୍ଷଣ । କିନ୍ତୁ କେମିତି କରାଯିବ ?

ଅନ୍ୟ ଯାଗା ହୋଇଥିଲେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଏକ ମଞ୍ଚା ବା ହାଇଡ ବା ଲୁଚିବା ସ୍ଥଳ କରାଯାଇ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ସୁନ୍ଦରବନରେ ତା' ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏ ଲୁଣା ଜଙ୍ଗଲର ବାଘ ବହୁତ ଚାଲାଇ । ଯେମିତିକି ମଣିଷର କଣ ପଦକ୍ଷେପ ହେବ ତାହା ଆଗରୁ ଜାଣିଯାଏ । ବାଘ ଡର ଛଡ଼ା ସାପ ଡର ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏଠି ଅଧିକାଂଶ କଣ ସବୁ ସାପ ଗଛ ଚଢ଼ନ୍ତି । କିଛି ସାପ ଅତି ବିଷାକ୍ତ । ଏ କାଦୁଆ ପତପତ ଯାଗାରେ ମଞ୍ଚାକରି ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବା କଥାରେ ସପନବାରୁ ମଧ୍ୟ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ଜାଣି ଜାଣି ଅଯଥାରେ ବିପଦକୁ ମୁଣ୍ଡାଇବାରେ କିଛି ବାହାଦୁରୀ ନାହିଁ । ମାଟିରେ ହାଇଡ୍ ବା ଲୁଚିବା ସ୍ଥଳୀ କଥା ମୋଟେ ଆଲୋଚନା ହେଲାନି । ବାଘ ବିଷୟରେ ଏତେକଥା ଜାଣିବା ପରେ ପାଓଲି ମଧ୍ୟ କାଦୁଆ ଜମିରେ ବସି ନିରୀକ୍ଷଣ କଥା ଭାବି ପାରୁ ନଥିଲେ ।

ବାଘ ନିରୀକ୍ଷଣ ତେବେ କେମିତି କରାଯିବ ?

ଞ୍ଜାତ ଟାଙ୍ଗାର ଉପରୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ନିଅନ୍ତୁ ।- ସୁବିମଳ କହିଲା ।

ପାଓଲି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲେ । ପୋଖରୀ ଖୋଳାଯାଇଛି । ବାଘ ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ମଧ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦେଖାଯିବ । ସେଠି ବାଘ ଘଣ୍ଟେ ବା ଦୁଇଘଣ୍ଟା ରହିବ । ସେ ଭିତରେ ବାଘର ବ୍ୟବହାରକୁ ବାଢ଼ନୋକୁଲାରରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବା ପୋଖରୀ ପାଖରେ ନିରୀକ୍ଷଣ ପଢ଼ି ମଧ୍ୟ ଅଛି । ସେ ଯାଗାକୁ ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଆସନ୍ତି । ତେଣୁ ବାଘ ନିରୀକ୍ଷଣ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଉପାୟ । ଏହା ସୁବିମଳର ମତ ଥିଲା ।

ପାଓଲି କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ବାଘ ଦେଖିହେବ । କିନ୍ତୁ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାକୃତିକ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ବାଘକୁ ସେ ନିଜର ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ବାଘ ଯଦିଓ ଏଠି ଭଲଭାବେ ଦେଖାଯିବ ତଥାପି ପୋଖରୀ ଆଉ ନିରୀକ୍ଷଣ ପଢ଼ୀଟା ସୁନ୍ଦରବନର ସାଧାରଣ ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶରୁ ଭିନ୍ନ । ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ ଏମିତି ଯାଗାରେ ବାଘ ଦେଖନ୍ତେ ଯେଉଁଠାରେ ମଣିଷର ପାଦ ପଡ଼ିନି ଆଉ ମଣିଷ ଜଙ୍ଗଲକୁ କିଛି ନିଜ ହିସାବରେ ବଦଳାଇନି । କିଛି ମ୍ୟାନେଜମେଣ୍ଟ ଇନ୍‌ଟରଭେନସନ ନାହିଁ ।

“ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ଅଛି ?”- ସେ ସୁବିମଳକୁ ପଚାରିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ବାଘ ନିରୀକ୍ଷଣ ଉପରେ ଅନେକ ଆଲୋଚନା କରି ସାରିଥିଲେ ।

“ଆପଣ ପରା ତଙ୍ଗାରେ ଗଲାବେଳେ ଅନେକଥର ବାଘ ଦେଖିଥିଲେ ।”- ପାଓଲି ସୁବିମଳକୁ ପଚାରୁଥିଲେ ।

ଠିକ୍‌ଅଛି । ମାଟି ବା ଗଛ ଉପରକୁ ସିନା ଯିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପାଣିରୁ ବାଘକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ କ୍ଷତି କଣ ? ସୁବିମଳ ତ ଅନେକ ଥର ତଙ୍ଗାରୁ ବାଘ ଦେଖିଛି । ସୁବିମଳ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଥିଲା । ଆଗରୁ ତ ଫ୍ଲୋଟିଙ୍ଗ କ୍ୟାମ୍ପମାନ ଲଗାଯାଉଥିଲା ।

“ତୁମେ ମୋତେ ଏକ ନିଛାଟିଆ ନାଳକୁ ଡଙ୍ଗାରେ ନେଇଯାଅ । ସେଇ ଡଙ୍ଗାରୁ ବାଘ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବା ।”- ପାଓଲି ସୁବିମଳକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ।

ସୁବିମଳ କଥାଟାକୁ ଭାବିଲା । ସେ କ୍ୟାମ୍ପର ମୁଖ୍ୟ କର୍ମଚାରୀ । ସମସ୍ତଙ୍କ ହାନିଲାଭ ତା’ର ଦାୟିତ୍ୱ । ରିସର୍ଚର ପାଓଲିଙ୍କୁ ବାଘ ଦେଖାଇବା ତା’ର ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ । ଆଗରୁ ଅନେକ ଯାଗାରେ ଫ୍ଲୋଟିଙ୍ଗ ବା ଭାସମାନ କ୍ୟାମ୍ପମାନ ଲାଗୁଥିଲା । ସେଥିରେ କର୍ମଚାରୀମାନେ ଦିନ ଦିନ ଧରି ରହୁଥିଲେ । ସେଇଠି ଡଙ୍ଗାରେ ବସି ସେମାନେ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥିବା ବୋଟ ଆଉ ମହାଜୀବୀ ଡଙ୍ଗା ଉପରେ ନଜର ରଖୁଥିଲେ । ଡଙ୍ଗାରୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାଟା ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଉପାୟ ବୋଲି ତା’କୁ ମନେ ହେଉଥିଲା । ଡଙ୍ଗାରେ ଚାଲି ବାଘ ଦେଖିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

କ୍ୟାମ୍ପଠାରୁ ଅଳ୍ପଦୂରରେ ଅନେକ ନିଛାଟିଆ ନାଳ ଅଛି । ସବୁ ଦ୍ୱୀପର ପାଖରେ ନଦୀନାଳ ଅସଂଖ୍ୟ । ତେଣୁ ସେମାନେ ମ୍ୟାପରେ ଏକ ଦ୍ୱୀପ ଠିକ କଲେ । କ୍ୟାମ୍ପର ଦ୍ୱୀପଠାରୁ ପ୍ରାୟ ୧୫ କିଲୋମିଟର ଦୂର । ବଡ଼ ଦ୍ୱୀପ । ସେଇଠି ପାଣି ପୋଖରୀ ଖୋଳାଯାଇଛି । ଲୋକଙ୍କର ଚଳାଚଳ ନାହିଁ । ନଦୀ ମଧ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ ଚଉଡ଼ା । ଦୁଇକୂଳରେ ଘାସ ଚଡ଼ା ଅଛି । ତେଣୁ ସେମାନେ ସେମିତି ଯାଗାରେ ଡଙ୍ଗାରେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବେ । ଏକ ଛୋଟ ବୋଟ ନିଆଗଲା । ବୋଟରେ ସବୁସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉତ୍ତମ ଭାବରେ ଥିଲା । ବୋଟର ଝରକା ଆଗରେ ଲୁହା ଜାଲି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବାଘ ଭିତରକୁ ପଶି ପାରିବନି ।

ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଏକ ଘଣ୍ଟା ବୋଟରେ ଚାଲିଲେ । ତାପରେ ମୁଖ୍ୟ ନଦୀରୁ ବୁଲାଇ ହୋଇ ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇଥିବା ଏକ ନାଳରେ ପଶିଲେ । ଚାରିପାଖେ ଗଛ ଭରିଯାଇଛି । ସେମାନେ ବୋଟକୁ ନଦୀ ମଝିରେ ଲଙ୍ଗର ପକାଇ ସ୍ଥିର କରିଦେଲେ । ଭଟ୍ଟାହେଲେ ମଧ୍ୟ

ନାଳରେ କିଛି ପାଣି ରହିବ । ବୋଟ କାଦୁଅରେ ବସି ଯିବନି । ଏଠି ନାଳ ଗହୀରିଆ
ଜଣାପଡୁଥିଲା । ସେମାନେ ଖୁବ୍ ସାବଧାନତାର ସହ ଯେତେ କମ ଶବ୍ଦରେ ହୁଏ ସେତେ
ନିଃଶବ୍ଦ ଭାବରେ ବସିଥିଲେ । କେଉଁଠି ସାମାନ୍ୟ ସୋରଶବ୍ଦ ନାହିଁ । ଏ ପାଣିକୁ ବାଘ
ଆସିଲେ ଜଣା ପଡିଯିବ ଆଉ ଆକସ୍ମିକ ଆକ୍ରମଣ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସ୍ଥାନଟା ନିରାପଦ ।
ଏମିତି ଅଧାଦିନ ବିତିଗଲା ।

ପାଓଲି ଜଙ୍ଗଲ ଆଡକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେପଟେ ଆଗକୁ ଚତାଏ ଚତାଏ ଯାଗା ।
ସେଥିରେ ଗଛସବୁ ଭରିଯାଇଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ପାଣିର ଧାର । ଏସବୁ ଜାଗାରେ
ଜୀବଜନ୍ତୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ଆସିଯିବେ । ଗଛ ଫାଙ୍କ ଦେଇ ଖରାତଳକୁ ପଡୁଛି । ଟିକିଏ
ଭିତରକୁ ଖୋଲା ଯାଗାଟା ଉଜୁଳ ଦେଖାଯାଉଛି । ଦେଖିବାର ରାସ୍ତାକୁ କେଉଁ ଗଛର ଡାଳ
ଅବରୋଧ କରୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟଥା ବାକି ଯାଗାଗୁଡିକ ପ୍ରାୟ ଅନ୍ଧାରୁଆ, ସବୁଆଡେ ଶ୍ୱାସମୂଳ
ଦେଖାଯାଉଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ କିଛି କିଛି କାଦୁଆ ଜମି । ସେଥିରେ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଘାସ
ଅଛି । ପାଣିରେ ଗଛର ପ୍ରତିଛବି ସବୁ ପଡିଛି । ଅନେକ ସମୟ ପରେ ଆଗର ଖୋଲା
ଯାଗାକୁ ଏକ ଜଙ୍ଗଲି କୁକୁଡାଟିଏ ଆସିଲା । ତା'ର ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଗୋଡ । ଶ୍ୱାସମୂଳଗୁଡିକ
ତା'ର କାନ୍ଧ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିଯାଉଥିଲା । ମଝିରେ ମଝିରେ ଖାଲିଯାଗା ଦେଖି କୁକୁଡାଟି ଗୋଡ
ପକାଉଥିଲା । ତଳ ଆଡକୁ ଶରୀରଟି କଳାପରରେ ଘୋଡେଇ ହୋଇଛି । ଏ ଜଙ୍ଗଲି
କୁକୁଡାମାନଙ୍କର ରୂପଭଳି ଆଉ ସୁନ୍ଦରବନରେ କୌଣସି ପକ୍ଷୀର ଏତେ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ନାହିଁ ।
ଜଙ୍ଗଲି ଗଞ୍ଜା କୁକୁଡାର ଦେହରେ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଥିବା ପର ଗୁଡିକ କଳା, ସାମାନ୍ୟ ଧଳା ।
ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ସୁନେଲି ରଙ୍ଗର ପର ମଝିରେ । ବେକ ଆଡକୁ ପିଠିରେ ହାଲୁକା ଲାଲ୍ ପର, ତା'
ପରେ ବେକ ଆଡକୁ ପୁଣି ପର ସୁନେଲି ହେଇଯାଇଛି । ମୁଣ୍ଡ ଆଡକୁ ବେକରେ ପୁଣି ହାଲୁକା

ଲାଲ୍ ପର ଆଉ ତା' ପରେ ମୁଣ୍ଡରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର ଚୂଳ ଅଛି । ଗଞ୍ଜାଟି ବଡ଼ ଗର୍ବର ସହ ଚାଲୁଥିଲା ତା'ର ଥଣ୍ଟ ମଝିରେ ମଝିରେ ତଳକୁ ହେଉଯାଉଥିଲା । ସିଏ ତଳରୁ କିଛି ପୋକ ଜୋକ ଖୋଜୁଥିଲା । ତା'ର ଗାଢ଼ କଳା ଆଖିଟି ଏପଟ ସେପଟ ଅନଉଥିଲା । ଗଞ୍ଜାଟି କିଛି ସମୟ ଏମିତି ପୋକ ଜୋକ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଗଲା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପାଖ ଗେଉଁଆ ଗଛକୁ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀଟିଏ ଆସିଲା । ଗଛଟା ଉପରକୁ ସାମାନ୍ୟ ଶୁଖିଯାଇଛି । ଏଇଟା କଠହଣା ପକ୍ଷୀଟିଏ । ସିଏ ସେଇଠି ପୋକ ଜୋକ ଖୋଜୁଥିଲା । ତାଳଟିଏ ବଙ୍କା ହେଉଯାଇଥିଲା । ମୋଟା ତାଳଟି ଆଗକୁ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି । ଛାପିଛାପିକା ରଙ୍ଗର କାଠହଣା ପକ୍ଷୀଟି କାଠର ତଳପଟେ ରହି କିଛି ଖୋଜୁଥିଲା । ଏମିତିଆ ଯାଗାରେ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀମାନେ ଠିଆ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏ ପକ୍ଷୀର ଖୁବ୍ ଶକ୍ତି ପଞ୍ଜା । ଏହା ବକଳକୁ ଜୋରରେ ଧରି ରଖିଥିଲା ଆଉ ତଳପଟେ ତା'ର ଥଣ୍ଟ ଠକ୍ ଠକ୍ କରି କାଠ ଖୋଲୁଥିଲା । ସେଇଠି କିଛି ସୁଆଦିଆ ପୋକ ଆଉ ଲାଉଁ ଅଛନ୍ତି । ମଝିରେ ମଝିରେ ରହି କିଛି ଖାଇ ଦେଉଥିଲା ।

ଏକ ସୁନ୍ଦର ଲେସର ରକେଟ ଟେଲଡ ଡ୍ରୋଙ୍ଗୋରେଡ଼ଇ ବା ବଡ଼ କଞ୍ଜଳପାତି ଗୋଟିଏ ଗଛରେ ବସିଥିଲା । ଏ ଚଢ଼େଇଟି କଞ୍ଜଳପାତି ଭଳି ଗାଢ଼ କଳା ରଙ୍ଗର । କୁହାଯାଇପାରେ କଞ୍ଜଳପାତିର ବଡ଼ ଭାଇ । ସେମିତି ଗାଢ଼ କଳା ରଙ୍ଗ, ତଳ ଆଡ଼କୁ ତା'ର ପୁଛଟିକେ କଟା, ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଚୂଳ ନାହିଁ, ଧାରୁଆ ଛୋଟ ଥଣ୍ଟ, କଳା କଳା ଆଖି । କିନ୍ତୁ ପୁଛର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ଦୁଇଟି ଲମ୍ବା ପର ତଳକୁ ଲମ୍ବିଯାଇଛି । ଏଇଥିରୁ ଏ ଚଢ଼େଇର ଭିନ୍ନତା ଜଣାପଡ଼େ । ଚଢ଼େଇଟି ଏପଟ ସେପଟ କରି ଅନାଉଥିଲା ।

ଅନେକ ସମୟ ପରେ ତଳେ ଦୁଇଟା ଜଙ୍ଗଲ ଘୁଷୁରୀ ବା ବାରହା ଆସି ପଙ୍କ

ତାହୁଥିଲେ । କାହୁଆ ଜମି । ସବୁଆଡ଼େ ଏ ଶ୍ୱାସମୂଳ ଗୁଡ଼ିକ ଭରି ଯାଇଛି । ଆଗରୁ ହାଲୁକା ଆଲୁଅ ଆସୁଥିଲା । ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରଟା କେମିତିଆ ହାଲୁକା ବାଦଲ ଭିତରେ ଥିଲା ଭଳି ଜଣାପଡୁଥିଲା । ଦିନ ଟିକେ ଗତିଗଲେ କେବେ କେବେ ଥଣ୍ଡା ଦିନରେ ଏମତି ଲାଗେ । ସେ ସମୟରେ ଜଳକଣାଗୁଡ଼ିକ ଜଙ୍ଗଲର ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସନ୍ତି । ବାରହା ଦୁଇଟିର ଥୋବଣି ମାଟିକୁ ଖୋଲୁଥିଲା । କେତେଟା କାଉ ଏ ବାରହାମାନଙ୍କ ସହ ଉଡୁଥିଲେ ଆଉ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଥିଲେ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଉଡ଼ିଯାଇ ବାରହାମାନଙ୍କ ଉପରେ ବସି ଯାଉଥିଲେ । ଏ କାଉଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ସାହାସୀ କୁହାଯାଇପାରେ । ଏତେ ବଡ଼ ଜୀବର ଉପରେ ଆରୋହଣ କରିବାକୁ ତର ଲାଗିବ । ବାରହାଗୁଡ଼ିକର ମଝି ପିଠିରେ ଟିକେ ଟିକେ ବଡ଼ ଲୋମ । କାଉଗୁଡ଼ିକ ସେଇଠି ବସି ଯାଉଥିଲେ । ପଛ ଆଡ଼କୁ ଚମ ଟିକେ ଖସଡା । ସେଇଠି ସହଜରେ ବସି ହେବନି ।

ଗୋଟିଏ କାଉ ନିଜ ଡେଣାକୁ ଖୋଲି ଦେଇ ନିଜର ସନ୍ତୁଳନ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ପରେ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ଭଲ ଭାବରେ ବାରହା ପିଠିରେ ବସିଗଲା । ବାରହାଟା ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆଉ ଖସୁନଥିଲା । ବାରହାଟି ଏ କାଉର ବସିବାକୁ ଖାତିର ନକରି ନିଜ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା । ମଝିରେ ମଝିରେ ମୁଣ୍ଡକୁ ତଳକୁ ନେଇ ଆସୁଥିଲା ଆଉ ଥୋବଣିରେ ଜମିକୁ ଖୋଲୁଥିଲା । କାଉଟିର ଲମ୍ବା ଥଣ୍ଡିଟି ତଳକୁ ଉପରକୁ ହେଉଥିଲା । ସେ ବଡ଼ ଧ୍ୟାନର ସହ ବାରହା ପିଠିରୁ ଟିଙ୍କ ବା ଅନ୍ୟ ପୋକ ଜୋକଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲା । ବାରହାମାନଙ୍କ କାନ ଆଉ ପିଠିରେ ଅନେକ ସମୟରେ ଟିଙ୍କ ଆଉ ଜୋକ ଲାଗନ୍ତି । ଏ ଟିଙ୍କଗୁଡ଼ିକ କାଉକୁ ଖାଇବାକୁ ଭଲଲାଗେ । ବଡ଼ ସୁଆଦିଆ । ଏଗୁଡ଼ାକ ରକ୍ତ ପିଇ ପିଇ ଗୋଲ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । କାଉର କଳା ଆଖିଟା ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଲୋମକୁ

ଖୋଜୁଥିଲା ଆଉ ମଝିରେ ମଝିରେ ତଳକୁ ଥଣ୍ଟ ମାରୁଥିଲା । ଟିକିଏ କିଛି ଉଠିଯାଇଥିଲେ କାଉଟିକୁ ଲାଗୁଥିଲା ଗୋଟିଏ ଟିଙ୍କ ଅଛି ଆଉ ସେ ଜୋରରେ ଥଣ୍ଟ ମାରିକି ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଟିଙ୍କକୁ ସେଇଠୁ ଛଡେଇ ନେଇଆସୁଥିଲା ଆଉ ଢୋକି ଦେଉଥିଲା । କାଉଟି ଧୀରେଧୀରେ ସାହାସ କରି ବାରହାର ମୁଣ୍ଡ ଆଡକୁ ଆସିଲା । ଏ ସ୍ଥାନରେ ବାଳ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଛୋଟ । ବେକ ଉପରେ ବାଳ ବଡ଼ । ବାରହାର କାନଟି ଛୋଟ । କାନଟି ପାରି ହେଇଯାଇଥିଲା । ବାରହାର ଛୋଟ ଆଖିଟି ବନ୍ଦ ହେଇଆସୁଥିଲା । କାଉଟି ଏକଦମ୍ ବାରହାର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବସିଯାଇ ଆଖି ପାଖରେ ଥିବା କିଛି ଟିଙ୍କକୁ ଟାଣୁଥିଲା । ବାରହାଟି ମୁଣ୍ଡକୁ ଉପରକୁ କରି ଦେଲା । ତା' ଫଳରେ କାଉକୁ ବସିବାକୁ ସୁବିଧା ହେବ ।

ଦେହରେ ଲାଗିଥିବା ଟିଙ୍କ ଆଉ ବା ଜୋକସବୁ ବାରହା ବା ହରିଶମାନଙ୍କୁ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ତ ଏମିତି କିଛି ଛଡେଇବା ପାଇଁ ହାତ ବା ଆଙ୍ଗୁଳି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏ ଟିଙ୍କମାନେ ସହଜରେ ରକ୍ତ ପିଇ ପିଇ ବଡ଼ବଡ଼ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏମିତିଆ ଏକଜିଦିଆ ଟିଙ୍କ ବା ଜୋକଙ୍କୁ ଛଡାଇବା ପାଇଁ କାଉ ଭଳି ପକ୍ଷୀମାନେ ବଡ଼ ଉପକାରୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି । କାଉକୁ ଖୁବ୍ ସୁଆଦିଆ ଖାଇବାକୁ ମିଳିଯାଏ ଆଉ ବାରହା ଦେହରୁ ଟିଙ୍କ ବା ଜୋକ ବା ଅନ୍ୟ ପୋକସବୁ ବାହାରିଯାଆନ୍ତି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ଜଣକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି । କାଉଟି ଥଣ୍ଟ ମାରିଲା ବେଳେ ବାରହାଟି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଥିଲା । ନା ଏଠି ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । କାଉଟି ସେଇଠୁ ଉଡିଗଲା । ଦୁଏତ କାନ ପାଖରେ କିଛି ଥାଇପାରେ । ତା'ପରେ ପିଠିରେ ବସିଯାଇ ପିଠିର କରକୁ ଆସିଗଲା । ଏଇଠୁ କାନକୁ ସହଜରେ ଧରିହେବ । ବାରହା ନିଜର ଥୋବଣିକୁ ବହୁତ ଉପରକୁ କରି ନେଲା, ପ୍ରାୟ ଜମିସହ ସମାନ୍ତରାଳ ଥିଲା । କାଉଟି ପିଠିରେ ସହଜରେ ବସିଯାଇ ନିଜର ଥଣ୍ଟକୁ ଆଗକୁ

କରିଦେଲା । ଥଣ୍ଟକୁ ଏକଦମ୍ କାନ ଭିତରକୁ ପୁରାଇ ଗୋଟାଏ ଟିଙ୍କକୁ ଟାଣି ଆଣିଲା । ଆଃ
କି ମଧୁର ମୋଟା ଟିଙ୍କଟିଏ । କାଉଟି ଖାଇଦେଲା । ପେଟ ପୁରିଗଲା । ତା'ପରେ ଉଠିଗଲା ।
ପରେ ପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ କାଉ ବାରହା ଉପରକୁ ଆସି ବସି ପଡ଼ିଲା । ସେ ମଧ୍ୟ ଟିଙ୍କ
ଖୋଜିଚାଲିଲା ।

ଧିରେ ସଂନ୍ଧ୍ୟା ହେଇଆସୁଥିଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼ ଆଉ ଗୋଲ ଲାଲ୍ ପେଣ୍ଟୁଭଳିଆ
ହେଇଯାଇଥିଲା । ଚାରିଆଡ଼େ ଗାଢ଼ ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗ । ମଝିରେ କମଳା ରଙ୍ଗର ବଡ଼
ଗୋଲାକାର ବଲ୍ । ଧୀରେଧୀରେ ତା' ତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଥିଲା । ଏପଟେ ନଈର ଚଉଡ଼ାଟା
କେମତି କମିଯାଇଥିଲା । ଭଙ୍ଗା, ତେଣୁ ପାଣି କମିଯିବାଟା ସ୍ପଷ୍ଟାବିକ । ଜଙ୍ଗଲଟା କଳା ପଡ଼ି
ଆସିଲାଣି । ଆଉ ଗଛଗୁଡ଼ିକୁ ବାରି ହେଉନାହିଁ । କଳା ଛାଇଗୁଡ଼ିକ ନଈରେ ପଡ଼ିଛି ।
ନଈଟା ସୂର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ କିରଣରେ ଟିକେ କମଳା ରଙ୍ଗ ଧାରଣ କରିଛି । ସବୁକିଛି ଅସ୍ପଷ୍ଟ
ହେଇଆସିଲାଣି । ଏମତି ଧୀରେଧୀରେ ଅନ୍ଧାର ଆସିଗଲା । ଆଉ ଅନ୍ଧାର ସହ କିଛି ସମୟ
ପରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଠିଆସିଲା । ଭଲଭାବରେ ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆକାଶରେ ମେଘଟିକେ
ନଥାଏ । ପାଣି ଟିକେ ଟିକେ ଫୁଲିଉଠୁଥିଲା । ମଝିରେ ମଝିରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ମାଛଗୁଡ଼ିକ
ଉପରେ ଜୋରରେ ଡେଇଁ ପଡୁଥିଲେ । ବୋଧହୁଏ କିଛି ବଡ଼ ମାଛ ଖାଇବା ପାଇଁ ପିଛା
କରୁଛି ଆଉ ସେମାନେ ପଳାୟନ କରୁ କରୁ ବେଳେବେଳେ ଉପରକୁ ଡେଇଁ ପଡୁଥିଲେ ।
ଫଳରେ ପାଣିରେ ଛିଟକା ସବୁ ପଡୁଥିଲା । ଲାଗୁଥିଲା ଯିଏ କେମତି ଉପରେ ହାଲୁକା
ଆଙ୍ଗୁଳିରେ ବାଜାଟିଏ ବଜାଉଛି ଆଉ ପାଣିରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଲହଡ଼ି ହେଇଯାଉଛି । ଧିରେ
ପାଣି ଯେମତି ଛିଟ୍କେଇ ଦେଲେ ଲାଗେ, ସେମତି ମାଛଗୁଡ଼ିକ ଉପରକୁ ଡେଇଁଲା ଭଳି
ଲାଗୁଥିଲା । ଛୋଟ ଛୋଟ ମାଛଗୁଡ଼ିକ ପାଣିର ବିନ୍ଦୁ ଭଳି ଲାଗୁଥିଲେ । ଏମତି ସେ

ମାଛମାନଙ୍କର ଲୁଚକାଳି ଖେଳ ଆଉ ପାଣିରେ ପଡ଼ିବାର ଖେଳ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଚାଲିଲା ।

ଚନ୍ଦ୍ର କିରଣରେ ପାଣିର ଏ ଝଲମଲ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଲାଗେ । ଯେମତିକି ଏକ ଛୋଟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରାସ୍ତା ତିଆରି ହେଇଯାଇଛି । ପାଣିରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରତିଫଳନରେ ଲାଗୁଥିଲା କେମତି ମୁକ୍ତାର ବିନ୍ଦୁଗୁଡ଼ିକ, ବା ସ୍ଫଟିକର ମାଳାସବୁ ପାଣି ଉପରେ ସିଧାରେ ଖେଳେଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଆକାଶରେ ଜହ୍ନଟିକେ ଉପରକୁ ଉଠି ଆସିଥିଲା । ଗୋଲ ଜହ୍ନ । ସାମାନ୍ୟ ବାଦଲ ନଥିଲା । ଏମିତି ରାତିରେ ପ୍ରାୟ ବହୁତ କିଛି ସ୍ଫଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଏ । ଜଙ୍ଗଲଟା ହାଲୁକା ଆଲୋକରେ ଉଜ୍ଜାସିତ ହୋଇଉଠେ । ଜଙ୍ଗଲ କେତେ ଭିନ୍ନ ଲାଗେ ।

ସଂନ୍ଧ୍ୟାରେ ଅନେକ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଉଠନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସତର୍କ ଥାଆନ୍ତି । ସେପଟେ ଜଙ୍ଗଲରେ ବାୟୁଶୀଟିଏ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ବାୟୁଶୀଟି ପେଟେଇ ପତି ଅନେଇଥିଲା । ତା' ଆଗ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟା ଆଗକୁ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ହଳଦିଆ ଆଖିରେ କଳା ଡୋଳାଗୁଡ଼ା ଟିକିଏ ବଡ଼ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମୁହଁଟି ବନ୍ଦ । କାନଗୁଡ଼ିକ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଥିଲା । ବାଘମାନଙ୍କର କାନ ବହୁତ ବଡ଼ ନୁହେଁ । ହରିଣ ବା ଅନ୍ୟ ଡୃଶଭୋଜୀ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର କାନ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ବଡ଼ । ବାଘମାନେ ତାଙ୍କ କାନକୁ କିନ୍ତୁ ଏପଟ ସେପଟ କରିପାରନ୍ତି । ଶବ୍ଦ ଆସୁଥିବା ଦିଗକୁ କାନକୁ ବୁଲେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଶୁଣି ପାରନ୍ତି । ବାୟୁଶୀଟି ସିଧା ଅନେଇଥିଲା ।

ଏଇ ବାୟୁଶୀଟି ମା ବାୟୁଶୀ । ତା'ର ଦୁଇଟି ଛୁଆ ଅଛନ୍ତି, ଛୁଆମାନେ ଟିକିଏ ବଡ଼ ହେଇଆସିଲେଣି । କିନ୍ତୁ ବାୟୁଶୀର ଆକାର ହେବା ପାଇଁକି ଆହୁରି ବହୁତ ସମୟ ଅଛି । ବାୟୁଶୀ ସବୁବେଳେ ନିଜ ଛୁଆକୁ ଏକୁଟିଆ ପାଲେ । ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ବାୟୁଶୀମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାପ ବାଘ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ । ଛୁଆ ଦିଗ ମା ପାଖକୁ

ଆସିଗଲେ । ସେମାନେ ମା ଦେହରେ ଚିକିଏ ଘଷି ହେଲେ । ମା'କୁ ଜଣା ଯେ ଛୁଆମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭୋକ ଲାଗୁଛି । ଶୀଘ୍ର ଶିକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଣେ ଜଙ୍ଗଲଟା ହାଲୁକା ଆଲୁଅରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେଖାଯାଉଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ଗଛ ଫାଙ୍କଦେଇ ପରିଷ୍କାର ଚନ୍ଦ୍ର କିରଣ ତଳକୁ ଝରିପଡୁଛି । ସେ ଛୁଆର ଘଷି ହେବାଟା ଦେଖିଲେ କିଏ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିପାରନ୍ତା ଯେ ଛୁଆ ମା'କୁ ଶିକାର କରିବା ପାଇଁ ଅଳି କରୁଛି । ମା' ଜାଣେ ଛୁଆ ଏବେ ଶିକାର କରିପାରିବନି । ଏଣୁ ଛୁଆ ତା' ମୁଣ୍ଡକୁ ମା'ର ବେକରେ ପ୍ରଥମେ ଘଷିଲା । ତା' ପରେ ମା ମୁଣ୍ଡରେ ନିଜର ଥୋଡ଼ି ଘସି ହେଲା । ପରେ ମା ମୁଣ୍ଡରେ ନିଜର ଗଳାକୁ ଲଗାଇ ଘଷି ହେଉଥିଲା । ମା'କୁ ବହୁତ ଗେଲ କରୁଥିଲା । ମା'କୁ ଲାଗିଲା ଛୁଆ ଆଉ ଭୋକ ସମ୍ଭାଳି ପାରୁନି । ତା'ପାଇଁ ଏବେ ଶିକାର କରିବା ଅତି ଆବଶ୍ୟକ । ଛୁଆ ଏବେ ଶିକାର କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନି । ଦେହରେ ଆବଶ୍ୟକ ବଳ ନାହିଁ । ଆଉ ଲୁଚିଛପି ଯିବାର କଳାଟା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଖିନି । ଏମତି ଛୁଆଟି ଗୋଟିଏ ଦୁଇ ମିନିଟରୁ ସାମାନ୍ୟ ଅଧିକ ସମୟ ମା ସହିତ ଗେଲ ହେଲା ତାପରେ ଆଗକୁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମା ପେଟେଇପଡ଼ି ଛୁଆକୁ ଅନାଇଲା ଆଉ ଧୀରେଧୀରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲା ।

ସେପଟେ ଜଙ୍ଗଲଟା ଏକ ପରୀ ରାଇଜରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏମିତି ରାତିରେ ଜଙ୍ଗଲ ନିଜର ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଏ । ଉପରୁ ଝରିଆସୁଥାଏ ଆଲୋକର ଧାରା, ଯେମିତିକି ପାଣି ଭଳି ଆଲୋକ ଫୁଆର ତଳେ କିଏ ବୁହାଇ ଦେଉଛି । ତଳେ ଥିବା ଜଳୀୟ ବାଷ୍ପ ସବୁ ସେ ଆଲୋକକୁ ପ୍ରତିଫଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଫଳରେ ଆଲୋକର ରେଖା ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଉଛି । କଳା ଜଙ୍ଗଲ, କଳା ଗଛ ପଛ ପଟେ ଆଉ ଆଗରେ ଆଲୋକର ଧଳା ରେଖା । ସେ ରେଖାସବୁ ଆସି ପାଣିରେ ପଡ଼ିଛି, ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ଗୋଟିଏ

ଗୋଟିଏ ଆଲୋକର ଜଳପ୍ରପାତ ତିଆରି ହୋଇଯାଇଛି । ସେଇ ଭିତରେ ଶ୍ୱାସମୂଳଗୁଡ଼ିକ ଉପରକୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି ଆଉ ଭିତରଦେଇ ପାଣି ବୋହିଆସୁଛି । ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ଗଛଗୁଡ଼ିକ କିଏ ଯେମିତି କଳା ଧଳା କରି ଚିତ୍ର ଆଙ୍କି ଦେଇଛି । ନେସି ହେଇଗଲା ପରି ଲାଗୁଛି, ଲାଗୁଛି କିଏ ଯେମିତି ଜଙ୍ଗଲକୁ ତୁଳୀକାରେ ଫୁଟାଇ ଚାଲିଛି ।

ଏମିତି ଏକ ଜଙ୍ଗଲରେ ବାୟୁଶୀକୁ ଶିକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାୟୁଶୀ ଭଲ ଭାବରେ ଏଣେତେଣେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା । ହରିଣମାନେ କେଉଁଠି ଥିବେ ? ସବୁ ଯାଗାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖି ନେବା ଦରକାର । ବାୟୁଶୀ ଧୀରେଧୀରେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଚାଲୁଥିଲା । ଛୁଆମାନେ ଅବଶ୍ୟ ତା’ ପାଖରେ ନଥିଲେ, ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଥିଲେ । ତା’ର ଦେହ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ମଝିରେ ମଝିରେ ଗଛ ଓଢାଳରେ ଲୁଚି ଯାଉଥିଲା । ଦେହର ରଙ୍ଗଟା ହାଲୁକା ଜଣାପଡୁଥିଲା । ତା’ର ଶରୀରର ଗାଢ଼ ବାଦାମି ଆଉଧଳା ରଙ୍ଗ ଏବେ କେମିତି ଝାପସା ହୋଇଯାଇଥିଲା । ବାୟୁଶୀଟି ସତର୍କତାର ସହ ପାଦ ପକାଇ କୁଳକୁ ଆସିଲା ।

କୁଳରେ ଓଧଟିଏ ଶ୍ୱାସମୂଳ ଥିବା ଜଙ୍ଗଲରେ ବୁଲୁଥିଲା । କିଛି ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ମଣିଷ ଭଳି ଠିଆ ହୋଇଗଲା । ଠିଆ ହେଲେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଗୋଟେ ଛୋଟ ମାଙ୍କଡ଼ଟିଏ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଆକାର ଛୋଟ ହେତୁ ତା’ ମୁହଁଟି ଲମ୍ବା ଶ୍ୱାସମୂଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିପାରୁଥିଲା । ଏସବୁ ଶ୍ୱାସମୂଳକୁ ଦେଖିଲେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ସବୁଆଡ଼େ ଛୋଟ ଛୋଟ ବର୍ଛାମାନ ବାହାରି ଆସିଛି । ଏମିତି କୁହାଯାଇପାରେ ଖୁବ୍ ମୋଟା ମୋଟା ପ୍ରାୟ ଫୁଟେ ଲମ୍ବା ପେନସିଲ୍ ସବୁ ମାଟିରୁ ବାହାରି ଆସିଛି । ସବୁଆଡ଼େ ପେନସିଲ୍ । ଓଧଟି ପାଣିଆଡୁ କିଛି ଠଉରେଇ ପରିଲାନି । ସେପରୁ କିଛି ଚକ୍ଚକ୍ ଶବ୍ଦ ଆସୁନଥିଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ହାଲୁକା ଶବ୍ଦ । ସେ ଜମି ଆଡକୁ ବୁଲିପଡିଲା । ସେପଟେ ଜଙ୍ଗଲ ଆଉ କିଛି ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଅଛି । କେଉଁ ଶିକାରୀ ପଶୁ

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଛପି ଛପି ଆସୁଛି । ଓଧ ଆଉ ଜଙ୍ଗଲ ଆଡକୁ ଯିବାପାଇଁ ଭାବିଲା ନାହିଁ । ବୁଲିପଡି ପାଣି ଆଡକୁ ଆସିଗଲା । ତା'ର ଚାଲିଚା ଏକ ଲମ୍ବା ଛୋଟ କୁକୁରର ଚାଲି ଭଳି । ମୁଣ୍ଡଟା ତଳକୁ ହେଇଯାଇଥିଲା । ସେ ପାଣି ଧାରକୁ ଆସି ଧିରେ ପାଣିକୁ ଓହ୍ଲାଇପଡିଲା । ଏ ପାଣି ବଡ଼ ନିରାପଦ । ଜଙ୍ଗଲଟା ଶିକାରୀ ପଶୁରେ ଭରିଯାଇଛି । କିଏ କେତେବେଳେ ଆସିଯିବ ଜଣାପଡିବନି । ପାଣିରେ ନିରାପଦରେ ଆଶ୍ରୟ ନେବାଟା ଭଲ । ଏଠି ପାଣିରେ ଓଧକୁ ଧରିବା ଅସମ୍ଭବ । ସେ ଟିକିଏ ପହଁରିଯାଇ ପାଣି ଭିତରେ ବୁଡିଗଲା । ଏକ ଛୋଟ ଚହଲା ଆଉ ପାଣି ପୁଣି ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା ।

ବାଘୁଣୀର ଗତି ସାମାନ୍ୟ ଜୋର ହେଲା । ସେପଟେ ଏକ ଛୋଟ ନାଳ ପରେ ହରିଣମାନେ ଅଛନ୍ତି । ହରିଣମାନଙ୍କର ଖୁରାର ଶବ୍ଦ ଜାଣି ହେଉଥିଲା । ହରିଣମାନେ ସତର୍କ ହେଇଯାଇଛନ୍ତି । କିଛି ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ବୋଧହୁଏ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ବାଘୁଣୀକୁ ଦେଖିନଥିବେ । କିନ୍ତୁ ହରିଣମାନଙ୍କର କାନ ଅତି ପତଳା । ବୋଧହୁଏ କିଛି ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଥିବେ । ଏପଟେ ବାଘୁଣୀଟି ଖୁବ୍ ସାବଧାନର ସହ ପାଣିପାଖକୁ ଆସୁଥିଲା । ତଳ କାଦୁଆ ଏକ ରୂପେଲି ଥାଳି ଭଳି ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ସେଥିରୁ କିଛି କିଛି କଷ୍ଟା ଉପରକୁ ଆସି ଚମକୁଥିଲା । ତା' ଭିତରେ ବାଘୁଣୀଟି ଧୀର ପାଦରେ ଆସୁଥିଲା । ବଡ଼ ଖସତା ମାଟି । ବାଘୁଣୀଟି ଖୁବ୍ ସାବଧାନର ସହ ଗୋଡ଼ ପକାଉଥାଏ । ଶେଷରେ ଟିକିଏ ଅଧିକା କାଦୁଆ ଯାଗାକୁ ଆସିଲା । ସେଇଠୁ ଆଉ ଚାଲିକି ଯିବା କଷ୍ଟ । ତେଣୁ ବାଘୁଣୀଟି ହାଲୁକା ପାଣି ଭିତରକୁ ଡେଇଁପଡିଲା, ପାଣିରେ ଗୋଟେ ଛପ୍‌କିନା ଶବ୍ଦ ଆଉ ବାଘୁଣୀଟି ପାଣି ଭିତରେ ଥିଲା ।

ଆତଙ୍କବାଦୀ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ଘରଟା ସାରା କୃଷ୍ଣଭୋଗ ବା ବାସୁମତୀ ଅରୁଆ ଚାଉଳର ବାସ୍ନା, ଆଜିକାଲି ନୂଆ ନୂଆ ବଡ଼ଦାନା ଅରୁଆ ଚାଉଳ ସବୁ ବିରିଆନୀ ପାଇଁ ଆସୁଥିବା ବେଳେ ପୁରୁଣା ବାସୁମତୀ କୃଷ୍ଣଭୋଗ ଅରୁଆ ଚାଉଳର ବାସ୍ନାରେ ଘରଟା ମହମହ ବାସୁଛି । ମନ ଯେତିକି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ପୁରି ଉଠୁଥିଲା ହଠାତ ଆତଙ୍କରେ ଭରିଗଲା । କାରଣ ଅରୁଆ ଚାଉଳ ବ୍ୟତିରେକ ଶିଆଳିଆପତନୀ ନାମ୍ନୀ ନେଉଳ ପରାଏ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଟିକେ ଏଇ ଭଳି ବାସେ ଆଉ ଯିଏ, ଯାହା କଥା ବାକି ରହିଲା ସେ "ନାଗସାପ", ସେ କଥା ମନକୁ ଆସିବାର ଅନ୍ୟ ଏକ କାରଣ ବି ଥିଲା ଯେ ଏଇ ଦୁଇ ଦିନ ଧରି ଉର୍ମିଙ୍କୁ ସବୁଆଡ଼େ ନାଗସାପର ପ୍ରତିଛବି ଦିଶୁଥିଲା, ତ ଆତଙ୍କ ଓ ଶିହରଣରେ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରି ଚାରିଆଡ଼େ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି ଧୁଆପୋଛା କରୁ କରୁ ମନେ ପଡୁଥିଲା ତଳଘରେ ଥିଲାବେଳ କଥାଟିଏ ।

ସେଦିନ ସତକୁ ସତ ନାଗସାପଟିଏ ପଶିଆସିଥିଲା ଆଗପଟ ଘରର ମୁଖ୍ୟ ଦୁଆର ବାଟେ । ଲୋକେ ଘେରି ଯିବା ଫଳରେ ଆଉ ରାସ୍ତା ନପାଇ ପଛକୁ ଅର୍ଥାତ ଘରମୁଁହା ହେଲା । ଜଗି ରହି ଉର୍ମି ଫୋନ କରି ସ୍ନେକହେଲପର ସାହାଯ୍ୟରେ ସ୍ୱାମୀ ଭବାନୀ ବାବୁଙ୍କ ସହାୟତାରେ, ସାପ

ଧରା ହେଇସାରିବା ପରେ ସ୍ୱାମୀ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ବସିଗଲେ, ଶିବଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ଯାଚଙ୍କା ରହିଯାଇଥିବାର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଜାଣି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ି, ସବୁ ଯାଚଙ୍କା ପୂରଣ କରି ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ କହିଥିଲେ, ଶିବଶଙ୍କରଙ୍କ ଯାଚଙ୍କା ଭୁଲିଯିବା ଫଳରେ ପ୍ରଭୁ ଭୋଳାନାଥ ଆତଙ୍କବାଦୀ ପ୍ରେରଣ କଲେ, କଥାଟା ଉଭୟ ହାସ୍ୟରସ ତଥା ଭୟଭୀତ ଭିତରେ ଶେଷ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆଜି ସେହି କଥା ମନେ ପଡ଼ି ଦେହ ଶୀରଶିରେଇ ଉଠିଲା ଉର୍ମି ଲର, ତ କେତେ ଠାକୁର ଠାକୁରାଣୀ ଓ ଶିବ ଶଙ୍କରଙ୍କ ସ୍ତୋତ୍ର ପଠନ କରି ବିଶ୍ୱକର୍ମାଙ୍କ ପୂଜା ପାଇଁ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ଓ ପୂଜା ସାରି ଉଠୁଛନ୍ତି । ହଠାତ ଗୋଡ଼କୁ ନାଗସାପ କାମୁଡ଼ିଦେବାର ଅନୁଭବରେ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ କାନ୍ଧରୁ କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ଖସି ଗୋଡ଼ ପାଖେ ପଡ଼ିଛି ଓ ଉଠେଇ ଆଣି ହତବଳ୍ଲ ହେଉ ହେଉ ଜାଣିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କି ଲୀଳା, ଆଜି ସଂକ୍ରାନ୍ତି ବୋଲିକି ଭୁଲିଯାଇଥିବାରୁ ବୋଧେ, ଯା ହେଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ଯେ ତାଙ୍କ ପରିବାର ସହ ରହିଛି, ଆସୁଥି ରେ ପୁଣି ଭୋଗ ସଜାଡୁଥିଲେ ଶିବ ମନ୍ଦିରକୁ ।

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ସାକ୍ଷୀରୋପାଳ, ପୁରୀ

ବାମନର କୋଠା

ତ୍ରିନାଥ ନନ୍ଦୀ

ଦଶବର୍ଷ ହେଲାଣି ରାମ ବାବୁ ଓ ତାଙ୍କ ପରିବାର ତାଙ୍କ ବଂଶର ପୂର୍ବଜ ରାମବାବୁଙ୍କ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ଜେଜେବାପା ଏକ ଦୁଇମହଲା କୋଠା ଗଢ଼ିଥିଲେ । ସେ ସେହି ଘର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କର ପରିବାର ରହୁଛନ୍ତି । ଶତାବ୍ଦୀ ଶତାବ୍ଦୀର ସେଇ ପୁରୁଣା ଦୁଇ ମହଲାଟା ଆଜି ଯେପରି ଐତିହ୍ୟରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ । ନିଶା ରାତି ହେଉ କି ଦିନ ଦ୍ୱିପ୍ରହର ସବୁବେଳେ ତା ଭିତରେ ଶୁଭୁଥାଏ ହୁ ହୁ ଶବ୍ଦ । ଏଇ ଶବ୍ଦଟି ବି ବେଶି ଦିନ ନୁହେଁ ବାବୁ ଘର ଛାଡ଼ିବାର ଦୁଇ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । କୋଠାଟି ମଧ୍ୟ ଅସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚଳ ଓ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନରେ ଥାଏ । ଖାଲି ଶୁଭୁଥାଏ ହୁ ହୁ ।

ବାବୁ ନୂଆ ଘରେ ରହିବା ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଆଜକୁ ଦୁଇ ମାସ ହେଲାଣି । ସବୁଦିନ ରାତିରେ ସେ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ସେଇ ଶବ୍ଦର ସ୍ୱରର ସ୍ୱପ୍ନ । ନା ରାତିରେ ନିଦ ହୁଏ ନା ସେ ଶବ୍ଦର ଭୟରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳେ । ସେଇଥିପାଇଁ ସେ କୋଠା ଛାଡ଼ି ନୂଆ କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରି ରହିଥିଲେ । ହେଲେ ସେ ବାମନା ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଦ୍ୱିପ୍ରହର ପୂର୍ବରୁ ସେ ଦିନେ ଦୁଇ ଜଣ ଗୁଣିଆକୁ ନେଇ ପ୍ରାୟ ୧୧ଟା ବେଳକୁ ସେଇ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ସେ ହୁ ହୁ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହାଁ ହାଁ ମୁଁ ମୁଁ

ଶୁଭୁଥାଏ । ସେ ଦୁଇ ଜଣ ଗୁଣିଆ ସେସବୁକୁ ଦେଖି ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ କଲେ ।

ସେଥିରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ ସେ କୋଠାର ଉପର ମହଲାରେ ଗୋଟିଏ ବସନା ଭୂତ ରହୁଛି । ସେ ହେଉଛି ବାବୁଙ୍କର ଜଣେ ସମ୍ପର୍କୀୟ । ହେଲେ ସେ ତାର ପରିଚୟ ଦେଉନାହିଁ । କେବଳ ସେ କହୁଛି ମୁଁ ମୋର ଏ କୋଠା ମୁଁ ମୁକ୍ତି ଚାହେଁ ହା ହା ହା । ତାର ମୁକ୍ତିରେ ସେ କ'ଣ ଚାହେଁ ପଚାରିବିରୁ କେବଳ ଶୁଭେ ମୁଁ ମୁଁ ମୁକ୍ତି ଚାହେଁ ହି ହା ହା ହା..... । ତେଣୁ ତାକୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ଝାସ ଦେବା ଦରକାର । ତା ପରେ ଏହି ବସନା ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବ । ଏଥିପାଇଁ ବାବୁ ସମୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ କଲେ । ହେଲେ ଏହା ନିଶା ରାତିର ଠିକ୍ ମଧ୍ୟମ ସମୟରେ କରିବା ଦରକାର । ଆଉ ସେଇ ସମୟରେ ଅଧିକ ଭିତ ହେବାର ଆଶଂକା ରହିଛି ।

ତେଣୁ ଅଧିକ ଗୁଣିଆଙ୍କୁ ନେଇ ସେ ଝାସର ଆୟୋଜନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ଧାର୍ଯ୍ୟ ସମୟରେ ଛଅ ଜଣ ଗୁଣିଆକୁ ନେଇ ବାବା ଓ ତାଙ୍କ ପୁଅମାନେ ନିଶାର ରାତ୍ରିରେ ବାମନାର ହା ହା ମୁଁ ମୁକ୍ତି ଚାହେଁ ଶବ୍ଦ ଭିତରେ ଭୟଭିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଝାସ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । କୁଣ୍ଡରେ ଗୁଣିଆ ଯେତ ଥର ଝାସ ଦେଉଥାଏ ବସନା ସେତେ ଯୋରରେ ହାଁ ହାଁ..... ଶବ୍ଦ କରୁଥାଏ । ଅଧ ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ହାଁ ହାଁ ଶବ୍ଦ ସହ ଉ ଉ ଉ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା ।

ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ରାତ୍ରି ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟା ବେଳକୁ ଶବ୍ଦ ଆଉ ଶୁଣିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଗୁଣିଆ କହିଲେ ସେ ମୁକ୍ତି ପାଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ସେ ବାବୁଙ୍କର ଶତାଦ୍ଦୀ ଶତାଦ୍ଦୀର ବଂଶର ଏକ କିର୍ତ୍ତୀ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା । ହେଲେ ପୁଣି ଦୁଇ ମାସ ପରେ ସେଇ ପରି ହାଁ ହାଁ ହାଁ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା । କାହିଁକି ନା ସେଇ କୋଠାଟା ବାମନାର ହୋଇଗଲା । ।

ଦେଉଳିପଞ୍ଚୁଘଣ୍ଟା, ଜଳେଶ୍ୱର, ବାଲେଶ୍ୱର, ୮୧୧୮୦୪୦୩୯୦

ଧୁଣ୍ଡା ଆମ୍ବଗଛର ଦୁଃଖ

କିଷାନ ମହାକୁର

ଏକ ଗ୍ରାମରେ ଏକ ବାଳକ ରହୁଥିଲା । ସେ ସବୁଦିନ ଯାଇ କିଛି ଦୂରରେ ଥିବା ଆମ୍ବ ଗଛ ପାଖକୁ ଯାଏ । ସେଇ ଗଛରେ ଚଢ଼ି ଆମ୍ବ ଖାଏ । ତାଳରୁ ତାଳକୁ ଯାଇ ସେ ଖୁବ ଆନନ୍ଦରେ ଖେଳେ । ତାହାର ଖେଳ ଦେଖି ଆମ୍ବ ଗଛଟି ମଧ୍ୟ ଖୁବ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରେ । ପିଲାଟି ଖେଳି ଖେଳି ହାଲିଆ ହେଇଗଲେ ସେ ବୃକ୍ଷତଳେ ଶୀତଳ ଛାଇରେ ଶୋଇଯାଏ । ଗଛର ପତ୍ର ହଲି ମୃଦୁ ପବନ ଦେବାରୁ ତାକୁ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ନିଦ୍ରା ଦେବା ସହ ତାର ମୁଣ୍ଡ ଗଛ ତେର ଉପରେ ରହେ ।

ଏହିପରି ଅନେକ ଦିନ ବିତିଗଲା । ତାପରେ ପିଲାଟି ଗଛ ପାଖକୁ ଆଉ ସବୁଦିନେ ଆସିଲା ନାହିଁ । କେବେ କେମିତି ଆସେ । ଗଛଟି ତାକୁ ପଚାରିଲା କଣ ହେଲା ଆଉ ସବୁଦିନେ ଆସୁନୁ ? ମୁଁ ତୋ ବାଟ ଦେଖେ ସବୁଦିନେ ।

ପିଲାଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା

“ମୋର ଆଉ ଖେଳିବାର ବୟସ ନାହିଁ । ଏବେ ପଢ଼ିବାକୁ ଯାଉଛି । ହେଲେ ସ୍କୁଲ ଫିଜ ଦେବାକୁ ମୋର ପଇସା ନାହିଁ ଆଜି ।”

ଆମ୍ବଗଛ କହିଲା, “ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ଚିନ୍ତା କାହିଁକି । ମୋ ଦେହରେ ଯେତେ ଆମ୍ବ ଫଳିଛି ସବୁ ତୋଳିକି ନେଇଯାଅ । ବଜାରରେ

ବିକିଲେ ପଇସା ମିଳିବ, ଫିଜ ଆଉ ବହିପତ୍ର କିଣିବୁ ।”

ପିଲାଟି ସବୁ ଆମ୍ବୁ ତୋଳିକି ନେଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ତା ପରେ ସେ ଆଉ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଗଛଟି ତାକୁ ସବୁଦିନେ ଅପେକ୍ଷା କରେ । ହତାଶ ହୁଏ । ଏହିପରି ବହୁତ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ପରେ ହଠାତ ଦିନେ ଯୁବକ ସେଇ ଗଛ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ସେ କହିଲା, “ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁଛ ? ମୁଁ ସେହି ବାଳକ ଯିଏ ସବୁଦିନେ ଆସୁଥିଲି । ତୁମ ଫଳ ଖାଉଥିଲି । ତୁମ ସହ ଖେଳୁଥିଲି । ଏବେ ମୁଁ ଚାକିରୀ କଲିଣି । ମୋର ବାହାଘର ବି ହେଲାଣି । ତେବେ ଗୋଟିଏ ଦୁଃଖ । ମୋର ଘରଟିଏ ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ପଇସା ନାହିଁ ।”

ଆମ୍ବୁ ଗଛ ଏତେ ଦିନ ପରେ ତାର ପ୍ରିୟ ପିଲାକୁ ଦେଖି ଖୁବ ଖୁସି ହେଇ କହିଲା, “ଏଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତା କାହିଁକି । ତୁ ମୋର ସବୁ ଡାଳ କାଟିକି ନେଇଯା । ତାକୁ ବିକି ଘର ବନେଇବୁ ।”

ଯୁବକଟି ମହା ଆନନ୍ଦରେ କିଛି ନ ଭାବି ସବୁ ଡାଳ କାଟିକି ନେଇଗଲା । ତା ପରେ ଆମ୍ବୁ ଗଛଟି ପୁରା ଥୁଣ୍ଡା ଛିଡା ହେଇ ରହିଲା । ତା ଆଡ଼କୁ ଆଉ କେହି ଅନେଇଲେ ବି ନାହିଁ । ଫଳ ଓ ଛାଇ ନ ଦେଉଥିବା ଗଛକୁ ଆଉ କିଏ କାହିଁକି ଅନେଇବ । ଏପରିକି ପକ୍ଷୀ ମାନେ ତା ଡାଳରେ ଯେଉଁ ବସୁଥିଲେ ସେମାନେ ବି ଅନ୍ୟ ଗଛ ଖୋଜି ଚାଲିଗଲେ । ଯୁବକ ଟି ମଧ୍ୟ ଆଉ ଆସିଲା ନାହିଁ । ମନ ଦୁଃଖ କରି ଆମ୍ବୁ ଗଛଟି ନିସଙ୍ଗ ହେଇକି କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଦିନ ଗଡେଇଲା ।

ବହୁତ ବର୍ଷ ଏପରି ଗଲା ପରେ ଏକ ବୃଦ୍ଧ ଗଛ ନିକଟକୁ ଆସି ତାର ଗଣ୍ଡିକୁ କୁଣ୍ଡେଇ ଧରି ଖୁବ କାନ୍ଦିଲା ଆଉ କହିଲା, “ତୁମେ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁନାସିବ । ମୁଁ ସେଇପିଲା ଯିଏ ତୁମ ସଂଗେ ସବୁ ଦିନେ ଖେଳୁଥିଲା । ତୁମେ ତୁମ ଫଳ ସବୁ ଦେଇ ତାକୁ ପଢ଼ିବାରେ

ସାହାଯ୍ୟ କଲ । ମୁଁ ସେଇ ଅକୃତଜ୍ଞ ଯୁବକ ଯିଏ ଆସି ତୁମର ସବୁ ଡାଳ କାଟି ନେଇଗଲା ନିଜେ ଘର ବନେଇବ ବୋଲି ।”

ଆମ୍ବୁଗଛ ତଥାପି ଖୁସି ହେଲା ଆଉ କହିଲା, “ତୁ ମୋତେ ମନେ ପକେଇଛୁ ସେତିକି ମୋ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ । କିନ୍ତୁ ମୋର ତ ଏବେ ଆଉ କିଛି ବି ମୂଲ୍ୟବାନ ନାହିଁ ତୋତେ ଦେବା ପାଇଁ ।”

ବୃଦ୍ଧଟି ଆବେଗରେ କହିଲା, “ନା, ନା ସେମିତି ଆଉ କୁହନି । ମୁଁ ଆଜି କିଛି ନେବାକୁ ଆସିନାହିଁ । ଆସିଛି ଦେବାକୁ । ତୁମ ରଣ ତ ଜୀବନରେ ସୁଖି ପାରିବିନି । ମୋର ଭୁଲ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଛି । ତେବେ ସବୁଦିନ ତୁମ ପାଖେ ରହିବି । ତୁମ ଯତ୍ନ ନେବି ।”

ଏହା କହି ବୃଦ୍ଧ ଗଛକୁ ଜାବୁଡି ଧରିଲା । ଗଛଟି ମଧ୍ୟ ତାର ପ୍ରିୟ ବଂଧୁକୁ ପାଇ ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ଗଡେଇଲା । ଖୁସି ହେବାରୁ ଆଉ ବୃଦ୍ଧର ଯତ୍ନ ପାଇବାରୁ ବୃକ୍ଷରେ ପୁଣି ନୂତନ ଡାଳ ବାହାରି ଜୀବନ୍ତ ହେଲା । ଉଭୟେ ଖୁସିରେ ରହିଲେ ।

ବଂଧୁ , ବାନ୍ଧବୀମାନେ ସେଇ ଆମ୍ବୁଗଛ ହଉଛି ପିତା ମାତା । ସେମାନେ ଆମ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଦେଇ ଦିଅନ୍ତି । ତେବେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିଗଲେ, ସେମାନେ ଦୁର୍ବଳ ହେଇଗଲେ, ନିଶ୍ଚୟ ହେଇଗଲେ ତାଙ୍କୁ ଆମ ପରି କେତେକ ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି ଏକାକୀ କରି, ଝୁରୁଥାନ୍ତି ସେମାନେ ଆମକୁ, ଆମରି ହିଁ ମଙ୍ଗଳ ମାନସୁ ଥାଆନ୍ତି, ନିଜେ ପଛେ ଥୁଣ୍ଟା ରହିକି ମଧ୍ୟ ।

ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା, ତାଙ୍କୁ କୁଣ୍ଠେଇକି ଧରିବା, ତାଙ୍କ ସେବା କରିବା । ଏହି କାମ କରନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ । ଦେଖିବେ ସେମାନେ କେତେ ଖୁସିର ହସ ହସିବେ । ମୁକ୍ତା ଝରିବ । ପୁଣି ସେମାନେ ସୁଖୀ ଜୀବନ ବିତେଇବେ ଶେଷ ଯାଏ ।

ନୁଆଁପାଲି, ବୀରମହାରାଜପୁର, ସୋନପୁର

ମାଆର ମମତା

କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ସାହୁ

ରତିକାନ୍ତ ବୈଦିକ ରୀତିରେ ଲୋଟସକୁ ବାହା ହେଇଥିଲେ ।
ଚାହୁଁଚାହୁଁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମନ ଓ ଦେହ ମିଳନରେ ।
ଦୁଇଟି ପକ୍ଷୀର ଥଣ୍ଟ ଘଷାଘଷି ହେଲାପରି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରେମ ଥିଲା
ଆବିଳତା ବିହୀନ । ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରେମରେ ଉରୁରୁରୁ ଦୁହେଁ । ମନରେ କିନ୍ତୁ
ଅବସୋସ ପହଁରୁଥିଲା ସବୁବେଳେ । ଦୁଃଖ, ଅବସାଦର କଳାହାଣ୍ଡିଆ
ମେଘ ଉଡୁରି ପଡୁଥିଲା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ । କୋଳରେ ଛୁଆଟିଏ
ଖୋଲାଈବାର ଅଧୁରା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ ସେମାନେ । ସାଇପଡ଼ୋଶୀଙ୍କୁ
ମୁହଁ ଦେଖେଇ ଚାଲିବାର ବାଟ ଆରୁଡ଼ା ଖାରୁଡ଼ା ହେଇଥିଲା । ରତିକାନ୍ତ
କିନ୍ତୁ ରତି ପ୍ରିୟ । ହେଲେ ରତିକ୍ରୀଡ଼ାରେ ସେ ହାରିଯାଇଛନ୍ତି କେମିତି ।
ଦୀର୍ଘ ପାଞ୍ଚବର୍ଷର ରତିକ୍ରୀଡ଼ାରେ ଭାଗ ନେଇ ଚାମ୍ପିଆନ ହେଇ
ପାରିଲେନି । ଦୋଷ ରହିଲା କୋଉଠି । ଅସନ୍ତୁଳିତ ମନରେ ଲୋଟସକୁ
ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ ଅନ୍ଧ ଉପତ୍ୟକାକୁ । ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଆଶାରେ । ଅତିହ୍ନା
ତରୁଣୀ ସହ ବାସା ବାନ୍ଧି ଅନେକ ଉଜାଗର ରାତ୍ରି ବିତାଇଲେ ।
ଫେରିବାର ବାଟ ଭୁଲିଗଲେ । ଭୁଲିଗଲେ ପଡ଼ି ଲୋଟସକୁ ।

ଲୋଟସର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଖୋଲା ଆକାଶ ଗର୍ଭିଣୀ ଗାଈର ପହୁଆ
ପରି ଝୁଲି ରହିଛି । ସ୍ଥଳ ଭାଗରେ ଚୋରାବାଲି ପରି ପାଦ ତଳର ମାଟି ।

ଚାରିପଟେ କାକଟସର କଣ୍ଟା ଅଛନ୍ତି କରୁଛି । ନିଃସନ୍ତାନ ସେ । ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ସାଇତି ଦିନେ ବାହାରିଗଲେ ଅନାଥ ଆଶ୍ରମ ଆଡ଼େ । ସେ ଆଶ୍ରମକୁ ଆସିଛନ୍ତି ବହୁବାର । ମାତୃତ୍ୱର ମନ ନେଇ ବେସାହାରା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ- ସହଯୋଗ ବାଢ଼ିଛନ୍ତି । ଅନାଥ ଆଶ୍ରମର ମାଲିକ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ଲୋଟସଙ୍କର ଏ ଆତ୍ମୀୟତାରେ ଖୁସି ହୋଇ କହିଦିଅନ୍ତି - ସତରେ ଲୋଟସ ମାମ୍, ଆପଣଙ୍କ ବାସ୍ତବ୍ୟ ମମତା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅମର ହେଇରହିବ । ମା'ପଣିଆକୁ କୋଟି ଦଣ୍ଡବତ । ଆପଣଙ୍କ ଚାଲିଚଳନ, ଆଚରଣ ତଥା ଆତ୍ମ ସମୀକ୍ଷାରୁ ଜଣାପଡୁଛି କିଛି ଗୋଟେ ହଜେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ପାଇବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ହତାଶ ହେଇପଡୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ଯେ ନିରବତାରେ ଏକାକୀ ଏ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହ ଦୋସ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ବୁଝିପାରୁନି ମୁଁ । ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ନାହାନ୍ତି କି ?

ଭେଁ...ଭେଁ କାନ୍ଦିଲେ ଲୋଟସ୍ । ଧାରା ଶ୍ରାବଣର ବାରି ବୋହିଗଲା ଚିରୁକ ଉପରେ । କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ଉତ୍ତର ରଖିବେ ଲୋଟସ୍, ନିରବିଗଲେ କେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ।

ବୁଝିପାରିଲେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ।

ଗୁଲୁଗୁଲୁ କଥା କହୁଥିବା, ମସ୍ତିରେ ଖେଳୁଥିବା ତିନି ଚାରି ବର୍ଷର ଛୁଆ ଉପରେ ନଜର ପକାଇଲେ ଲୋଟସ୍ । ସତରେ ସୁନ୍ଦର ହେଇଛି । ଗୁଲୁଗୁଲିଆ ଚେହେରା ଠିକ୍ ତୋଫା ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ ପରି । ଓଠ ଉପର କଳାଜାଇ ବେଶ୍ ମାନ୍ଦୁଛି । ଏ ଛୁଆର ବାପା ମା ଛାଡ଼ିଦେଇ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେ ? ଇଏ କ'ଣ ଅବୈଧ ସନ୍ତାନ ! ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ତରଳିଗଲା ଗୋଟେ ମା' ର ହୃଦୟ । ଛାତିର କାନଭାସରେ ଆଜି ହେଇଗଲା ମମତାର ଚାରୁ ଚିତ୍ରକଳା । ନିଃସନ୍ତାନ ହେବାରେ କେତେ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ, ସେ ଅଙ୍ଗେ ନିଭେଇଛନ୍ତି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ହେଲା । ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ନିଜ ଖୋଲା ଦେହ- ମନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜାଡ଼ି ଦେଲାପରେ ବି ସେ

ଆଜି ବେସାହାରା । ମା' ହେବାର ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ବଞ୍ଚିତା ହୋଇ ଅନାଲୋଚିତ ଗୃହିଣୀ ପାଲଟିଯାଇଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁବାବୁଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶ କରିବା ପରେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ମନଟି ହାଲକା ହେଲା ଲୋଟସଙ୍କର । ଛୁଆଟିକୁ କୋଳେଇନେଲେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ । ଘରକୁ ଆଣିଲେ ଭାବ ବିଭୋର ପଣରେ । ଶୂନ୍ୟ ଘରଟି ହସି ଉଠିଲା । ମାତୃତ୍ୱ ବି ମହକିଗଲା ।

ଓଃ କି ଶାନ୍ତି ! ସତରେ ଏଇଟା ହିଁ ଜୀବନ । ଏଇଟା ହିଁ ସଂସାର ।

ଛୁଆଟିର ନାଁ ରଖିଲେ ଜେମସ୍ । ସତେ ଅବା ମଣିକାଞ୍ଚନ ଯୋଗ । କୋଳରେ ଛୁଆଟି ଖିଲିଖିଲି ହସିଲା । ନାତିଲା ଥେଇ ଥେଇ । ବୁଲିଲା ମଜାରେ, ଆନନ୍ଦ ଭଲ୍ଲାସରେ । ଅନାଥ ଆଶ୍ରମର ଅନ୍ତେବାସୀଙ୍କ ଆଦରରୁ ଆହୁରି ଅଧିକା ସ୍ନେହ ପାଇଲା ଜେମସ୍ ।

ଲୋଟସ ଜନ୍ମିତ ପୁଅରୁ ଅଧିକ ସ୍ନେହ ଦେଲେ ଠିକ୍ ଯଶୋଦା ମା' ପରି । ପାଠ ପଢ଼େଇ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ କଲେ ଜେମସକୁ । ସମାଜରେ ମଣିଷ ପରି ପରିଚୟ କରାଇଲେ । ଭୁଲିଗଲେ ଅଧୁରା ଅତୀତ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ସିନା ଦେହର ଭୋକ ମେଣ୍ଟାଉଥିଲେ, ଏବେ ପୁତ୍ର ଜେମସକୁ ପାଇ ଶୂନ୍ୟ କୋଳରେ ଗେଲ କରିଦେଲେ ଅହେତୁକ ଭାବରେ । କାରଣ ସେ ଜଣେ ମା .. ।

ଜେମସ୍ ବଡ଼ ହେଇଯାଇଛି । ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଠିଆ ହେବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲଭିଛି । ମାଆର ଆଖୁରୁ ଲୁହ ଶୁଖିଯାଇଛି । ପୁଣି ଝଲସି ଉଠିଛି ଲୋଟସ ପରି ମୁହଁ । ବିଛୁରି ଯାଇଛି ବାସ ।

ହାଇଦ୍ରାବାଦର ଏକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଘରୋଇ କମ୍ପାନୀର ମେକାନିକାଲ ଇଞ୍ଜିନିୟର ଜେମସ । ମୋଟା ଅଙ୍କର ଦରମା । ଖାତିର ଉପରେ ଖାତିର । ସର୍ବକନିଷ୍ଠ ଏକଜିକୁଟିର ମ୍ୟାନେଜର । ବେଳେ ବେଳେ ମାଆଙ୍କୁ ନେଇଯାଏ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଜେମସ୍ । ବଙ୍ଗଳାରେ

ମାକୁ ରଖି ସେବା ଯତ୍ନ କରେ । ସହର ସାରା ବୁଲାଇ । ଦୁଃଖିଲା ମନକୁ ହାଲକା କରିଦିଏ ।
କାରଣ ମା'ର ମମତା ହିଁ ହୀରା ଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

ଲୋଟସ ପୁଅ ପାଖରେ ସମ୍ପ୍ରାନ୍ତ ଶ୍ରେଣୀୟ ସମୟ ବିତାନ୍ତି । ଅଭାବ ଦେଖିପାରନ୍ତିନି
କେବେ । ସେ ଅନୁଭବିଛନ୍ତି ପୁଅ ଜେମସ ଆଜି ନିଜ ସ୍ୱାବଲମ୍ବୀ ହୋଇପାରିଛି । କିଛି ଦିନ
ରହି ପୁଣି ଫେରିଆସନ୍ତି ନିଜ ଗାଁକୁ । ଯୋଉଠି ତାଙ୍କର ବାସଗୃହ । ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣ ।
ଛୋଟ ବଗିଚା । ଫୁଲ ଫଳର ବଗିଚା । ମହୁମାଛିର ଖେଳଘର ଏ ସବୁଜ ବଗିଚା ।

ଜୀବନର ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମୟ ବିତିଥିବା ଅନାଥ ଆଶ୍ରମ ।

ବିଲରେ ଚଷା ପୁଅର ମନମତାଣିଆ ଗୀତ, ଧାନକଟାର ରୋଷଣୀ, ତାଳଗଛ ତାଳରେ
ଝୁଲୁଥିବା ବାଇତଢେଇର ବସା ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ । ନଦୀକୁ ଗାଧେଇଗଲାବେଳକୁ ଦି
ପାଖରେ ଫସଲ ପଦର, ତେଣୁରେ ପାଣି ବୁହାଇବାର ଦୃଶ୍ୟ ବିମୋହିତ କରେ ଲୋଟସକୁ ।

ସତରେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସହରର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଗହଳିରୁ ମୁକ୍ତିମିଳିଛି ।

ସମୟର ଚକ ଘୁରିବୁଲେ ଶଗଡ଼ର ଚକ ପରି । ସମୟାନୁକ୍ରମେ ଜେମସ ସହ ଦେଖା
ସାକ୍ଷାତ ହୁଏ ଶ୍ୟାମଳୀ ଗୁପ୍ତା । ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶରେ ଶ୍ୟାମଳୀର ଘର । ଅଚଳାଚଳ ସମ୍ପତ୍ତି
ଥିବା ମାଲିକର ଝିଅ ଶ୍ୟାମଳୀ । ସୁନ୍ଦରୀ ନ ହେଲେ ବି ଭଲ ଶିକ୍ଷିତା । ଦେହରେ ଉର୍ମିଭରା
ଯୌବନ । ଜେମସ କମ୍ପାନୀରେ ମେକାନିକାଲ ବ୍ରାଞ୍ଚର କୋର୍ଡିନେଟର । ଦରମାରେ ବି
ବିଶେଷ ଫରକ ନାହିଁ ଜେମସର ଦରମା ସହ । ନିରୀହ ଝିଅଟି ପରି ଜଣାପଡ଼େ ସେ ।
ଆଖିର ଚାହାଁଣି ଓ କଥା କହିବା ଶୈଳୀ ନିଆରା । ଦେହଟିକୁ ଅଧା ଫୁଲ୍ଲୁଳା କରି ଜେମସର
ମନ କିଣିନେଇଛି । ଆଖି ଚାହାଁଣିରୁ ଲିଭିଂରୁଗେଦରର ପଛା ବାଛି ନେଇଥିଲେ ଦୁହେଁ ।
ଦୀର୍ଘ ଚାରିବର୍ଷର ରୋମାଣ୍ଟିକ ସିନକୁ ପାଥେୟ କରି ସମୟ ବିତାଇଦେଲେ । ରାମୋଜୀ

ଫିଲ୍ମ ସିଟି ହେଉ ଅବା ଗୋଲକୁଣ୍ଡା, ଚାରମିନାର ସବୁଠି ସେମାନେ ରଚିଥିଲେ ପ୍ରେମ ଆଖିଡ଼ା । ସାମାଜିକ ଭୟଭୀତିରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ । ପାରିବାରିକ କଟକଣାରୁ ନିସ୍ତାର ପାଇଛନ୍ତି ଅନାୟସରେ । କମ୍ପାନୀ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପଦବୀ ଅଲଗା । ଦେଶ ଜାତି ବି ଅଲଗା । କିନ୍ତୁ ମନ ଏକ ଦେହର ରକ୍ତ ବି ଏକ ।

ଜେମସ ପ୍ରପୋଜ କଲେ ଶ୍ୟାମଳୀକୁ । ପରେ ପରେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପାଦିତ ହେଇଥିଲା ହାଇଦ୍ରାବାଦର ଏକ ଦେବୀ ମନ୍ଦିରରେ । କେବଳ ଫୁଲମାଳ ଓ ପୂଜକ ସାକ୍ଷୀ ଥିଲେ ବାହାଘରର । ଓଡ଼ିଶା ବାସୀ ଜେମସ୍ ଗରିବ ହେଲେ ହେଁ ସୁନ୍ଦର, ସୁଠାମ ଚେହେରା ଥିବା ଶାନ୍ତ, ସରଳ, ଭଦ୍ର ମଣିଷ ଜଣେ । ପରିବାର କହିଲେ କେବଳ ତା ମା । ଆଦର୍ଶ ସୁଗୃହିଣୀ ଓ ଭେରି କେୟାରିଂ । ଅନାଥ ଆଶ୍ରମ ସହ ଗଭୀର ସଂପୃକ୍ତି ରହିଛି ତା ମାଆର ।

ବାହାଘର ସମାପ୍ତି ପରେ ଘରବାହୁଡ଼ା ଜେମସ ମନରେ ଅସଜଡ଼ା କମ୍ପାନ । କେମିତି ବୁଝେଇପାରିବ ମା' କୁ । ସାହସ ବାନ୍ଧିପାରୁନଥିଲା । ଫ୍ଲାଇଟ୍ ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସିଧାସଳଖ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା ଜେମସ୍ । ସାଥୀରେ ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଦୂର ବିଭୂଷିତା ଶ୍ୟାମଳୀ । କଲିଂ ବେଲର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଦୁଆର କବାଟ ଖୋଲିଲେ ଲୋଟସ । ପୁଅକୁ ଦେଖି ଅତୀବ ଖୁସି ହେଇଗଲେ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ପରେ ଶୁକୁ ପକ୍ଷ ଆସିଲା ପରି । ପୁଅ ଜେମସ ସହ ତା ସହ ଅଜଣା ଅଶୁଣା ଅତିହ୍ନା ତରୁଣୀ ! ମଥାରେ ସିନ୍ଦୂର ଦାଉ ଦାଉ ହୋଇ ଜଲୁଛି । ହାତରେ ଶଙ୍ଖା ଚିକମିକ୍ କରୁଛି । ବନାରସୀ ଶାଢ଼ି ଦେହକୁ ଖୁବ୍ ମାନ୍ଦୁଛି । ପାଦତଳେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା ଶ୍ୟାମଳୀ ବୋହୂ ବୋଲି । ତମକି ପଡ଼ିବା ଭଳି ଅଭିନୟ କଲେ ଲୋଟସ୍ ।

ମା.. ତୋ ବୋହୂକୁ ପାଛୋଟି ନେବୁନି ! ଜେମସ ଆଗ୍ରହରେ କହିପକାଇଲା ।

ଅଳ୍ପ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ନିରବତାରେ ଓଠରେ ହସ ଉକୁଟାଇଲେ ଲୋଟସ । ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ ବନ୍ଦାପନା ଥାଳି ଧରି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ତତକ୍ଷଣାତ୍ । ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କୁ ବନ୍ଦାପନା ପୂର୍ବକ ଘର ଭିତରକୁ ପାଛୋଟି ନେଲେ ମା ଭୂମିକାରେ ।

ଖୁସିବାସୀର ମାହୋଲ ଖେଳିଗଲା ଶୂନ୍ୟ ଘର ଭିତରେ । କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ବାପା ମାଙ୍କରେ ଫଟୋ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପହଞ୍ଚିଲେ ଜେମସ ଓ ଶ୍ୟାମଳୀ ।

ଲୋଟସଙ୍କ ଆଖିରେ ଦି ଧାର ଲୁହ ଦେଖି ସବୁ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ଶ୍ୟାମଳୀ । କାରଣ ବାହାଘରର ଅଳ୍ପ କେଇଟା ଦିନରେ ଶ୍ୟାମଳୀ ତା ବାପାଙ୍କୁ ହରେଇବାର ଦୁଃଖକୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାସୋରି ପାରିନି ।

ଶ୍ୟାମଳୀର ରୂମ ଦେଖାଇଦେଲେ ଶାଶୁ ଲୋଟସ । ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛି । ସାଜସଜାରେ ବି କମ୍ ନୁହଁ । ରିଫ୍ରେସ ହୋଇଗଲା ଶ୍ୟାମଳୀ । ଜେମସ ବି ବିଶ୍ରାମ ନେଲା ଶ୍ୟାମଳୀ ରିଫ୍ରେସ ହୋଇ ଗୋଲାପ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରିସାରିବା ପରେ ଶ୍ୟାମଳୀ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା । ସତେ ଅବା ବସନ୍ତର ପହିଲି ପୁଲକରେ ପାଦପ ତରୁଲତା ଶ୍ୟାମ ସବୁଜିମା ହେଲା ପରି । କୋଇଲିର କୁହୁ ପରି ଶୁଭୁଥିଲା କଥା ।

ଲୋଟସ ପୁଅ ବୋହୂ ପାଇଁ ଲଞ୍ଜି ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ । ତାଙ୍କନିଂ ଟେବୁଲରେ ବସି ତିନିହେଁ ଲଞ୍ଜି କଲେ । ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଆଳାପ ଆଲୋଚନା । ଶ୍ୟାମଳୀ ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶର ଝିଅ ହେଲେ ବି ତା ପୂର୍ବସୁରୀମାନେ ଓଡ଼ିଶାର ରହୁଥିଲେ । ବ୍ୟବସାୟ ଓ ସରକାରୀ ଚାକିରି ପାଇଁ ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶର କାନପୁର ସହରକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ସେଇଥିପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ଓ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ଏକ ଆନ୍ତରିକତା ରହିଯାଇଛି ମନରେ । ଶୁଦ୍ଧ ଓଡ଼ିଆ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିପାରେନି ସେ । ବୁଝିପାରେ ଜେମସର କଥା । ଶାଶୁ ଲୋଟସଙ୍କର କଥାକୁ ରନ୍ଧନ ପରି

ବୋଲିଦିଏ ମଥାରେ ।

ସବୁ ଖୁସି ଅଜାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ଲୋଟସ ଗେହ୍ଲୀ ବୋହୂ ଶ୍ୟାମଳୀ ଉପରେ ।

ବିହର ଲେଖା ଥିଲା ଅଲଗା । ଅଳ୍ପ ଦିନର ରହଣିରେ ଶ୍ୟାମଳୀର ଆଦବକାନ୍ଦା ବଦଳିଗଲା । ପ୍ରତି କଥାରେ ମୁହଁମୋଡ଼ା ଦେଉଥିଲା ଶାଶୁଙ୍କ ଉପରେ । ବିଶୃଙ୍ଖଳିତ ଆଚରଣ, ଉଦବେଳନ ଉଚ୍ଚାରଣ, ଅସହିଷ୍ଣୁତାର ଲେପ ବୋଲିଦେଉଥିଲା ଅଶାୟତ୍ତରେ । ଶାଶୁଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଷୋଦଗାର କରି ସ୍ୱାମୀର ଦେହକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରୁଥିଲା । ଅନାବଶ୍ୟକ ଫୋନ କରି ସମୟକୁ ବିନଷ୍ଟ କରୁଥିଲା । ଜେମସଙ୍କ ପ୍ରତି କଥାରେ ନଥା ଭର୍ତ୍ତି କରି ତାଙ୍କ ମା ଙ୍କ ସହ ବଇରୀ ସଜାଇବାକୁ ପ୍ରୟାସ ଜାରି ରଖୁଥିଲା । ଶୟନେ- ସ୍ୱପନେ ନିଜ ଆଭିଜାତ୍ୟକୁ ଜାହର କରି ଶାଶୁ ମା ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଭାବ ତିଆରି କରୁଥିଲା ।

କେତେ ବା ସହିବେ ଲୋଟସ୍ । ବୋହୂର ଗଞ୍ଜିଣା ଶ୍ରାବଣର ଅଶନି ଶବ୍ଦଠାରୁ ଆହୁରି ଭୟଙ୍କର ଥିଲା ।

ରୋଷ ଶାଳାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଲୋଟସ୍ । ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି । ଘାଲଲା ବାଘ ପରି ଧାଇଁ ଆସିଲା ଜେମସ୍ । ସତେ ଅବା ନଖ ଆଖୁଡ଼ାରେ ବିଦାରିଦେବ ତା ମାଆର ନରମ ଦେହଟାକୁ । ଗର୍ଜିଉଠିଲା । ବୋଉ ତୋର ଏ ଘରେ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ତୋ ପାଇଁ .. କେବଳ ତୋ ପାଇଁ ଏ ଘରେ ନାଟ ତାମସା ଲାଗିଛି । ତୁ ମନଇଚ୍ଛା ଗାଳି କରିଚାଲିଛୁ ଶ୍ୟାମଳୀକୁ । ତା ଆଭିଜାତ୍ୟ ଉପରେ କୁଠାରଘାତ କରୁଛି । ଏ ବୟସରେ ଖୁସିରେ ନ ରହି ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରୁଛୁ, ଅଶାନ୍ତି ତିଆରି କରୁଛୁ ।

ଲୁହ ଝରିଆସିଲା ଲୋଟସର ଆଖିରୁ । ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଏ ଅଘଟଣ ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ଚାଲିଯିବା ଖୁବ୍ ଭଲ । ଯେଉଁ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ତା ଜୀବନର ଅର୍ଦ୍ଧେକ ସମୟ

ବିତିଯାଇଛି, ଏ ଘର ଅପେକ୍ଷା ସେଇଟା ଉପଯୁକ୍ତ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ । ଜୀବନକୁ ପାଣି କରି ଯେଉଁ ପୁଅକୁ ଏତେ ବଡ଼ କଲି, ସେ ପୁଅ ମୋତେ ଅପମାନିତ କରୁଛି । ମା'ର ସ୍ନେହ, ଆଦର, ମମତାକୁ ପାସୋରି ଦେଇ ନିଜ ପତ୍ନୀ ପ୍ରେମରେ ବାଉଳା ହେଇଯାଉଛି । ଏଇଟା ସତରେ ପୁଅକୁ ମଣିଷ କରିବାର ପ୍ରତିଦାନ !!

ହଁ ରେ ଜେମସ୍, ତୁ ଅନେକ ପୁଅ ଭିତରେ ଜେମସ୍ ପରି ଥିଲୁ ବୋଲି ନାଁ ଦେଇଥିଲି ଜେମସ୍ । ଆଜି ମା'ର ରଣ ତ ଶୁଣିପାରିଲୁନି ବରଂ ହତାଦର କରି ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ପଠେଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରୁଛୁ । ଶ୍ରବଣକୁମାର ତ ହେଇପାରିଲୁନି ବରଂ ମାତୃହତ୍ତା ପାଲଟିଗଲୁ । ଏ କଳିକାଳରେ ସବୁ ସମ୍ଭବ । ଠିକ୍ ଅଛି ଜେମସ୍, ତୋ ସଂସାର ଉଜୁଡ଼ିଯିବ କାହିଁକି ବରଂ ଏବେ ମୁଁ ଫେରିଯାଉଛି ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ।

ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଲୁହ ଓ ଛାତିରେ ଛାତିରେ ଛାତିଏ କୋହ ଆଦରି ଲୋଟସ୍ ଚାଲିଲେ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ । ଫଟା ମନ ଓ ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟରେ ପାଦ ପକାଇଲେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ।

ଖୁସିରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଶ୍ୟାମଳୀ କହିଦେଲା - ଯାଉନ ଜେମସ୍, ତୁମ ବୋଉକୁ ଗାଡ଼ିରେ ଛାଡ଼ିଦେବ । ଏ ବୟସରେ ଏକା ଏକା କେମିତି ପାଦ ଗଣି ଗଣି ଯିବେ ତୁମ ବୋଉ । ମୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ବୋଲି ତୁମେ କ'ଣ ତୁମ ମା ପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ?

ଏଣୁ ମାଇଲେ ଗୋ ହତ୍ୟା ତେଣୁ ମାଇଲେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା । ଦୋ' ଛକିରେ ଜେମସ୍ । ନିଜ ମା' କୁ ଗାଡ଼ିରେ ବସେଇ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ।

ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲେଇ ପଡ଼ିଲେ ଲୋଟସ୍ ପିତୃସତ୍ୟ ପାଳି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବନବାସୀ ହେଲା ପରି । ଆପେ ଆପେ ପାଦତଳର ମାଟି ଧସେଇଗଲା କି ? ଦଣ୍ଡେ ଠିଆ ହେଇଗଲେ । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଲୁହ ବୋହିଗଲା ଅବିରତ ଢଙ୍ଗରେ । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ବି ବିଗଳିତ ଓ

ବିଚଳିତ । କିଭଳି ଆଜି ରାତି ପାହିଥିଲା କେଜାଣି ! ଯୋଉ ମା' ନିଜ କୋଳକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବ ବୋଲି ଜେମସ୍ ଭଳି ପିଲାଟିକୁ ଅନାଥାଶ୍ରମରୁ ଗୋଟେଇ ନେଇଥିଲା, ପାଳିପୋଷି ସମାଜରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କଲା ଅଥଚ ଆଜି ସେ ମାଆଟି ଦାରୁଣ ଦୁଃଖ, ଅସହାୟତାରେ ସନ୍ତୁଳି ହେଉଛି । ବୋହୂର କୁଟକ୍ରାନ୍ତର ଶିକାର ହୋଇ ପୁଅର ଅବୁଝାପଣକୁ ଆଦରି ନେଇଛି । ଏଇଟା କ'ଣ ଥିଲା ମା ପ୍ରତି ପୁଅର ଦାନ ନା ଅଭିମାନ । ବାପଛେଉଣ୍ଡ ଜେମସ୍ ଯଶୋଦା ପରି ମାଆକୁ ପାଇଲାପରେ ଏତେ ବଡ଼ ଘୃଣ୍ୟ କାମ କରିଲା କେମିତି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ଜେମସର ମୁହଁକୁ ଏକ ଲୟରେ ଚାହିଁରହିଲେ । ବଖାଣିଦେଲେ ଜେମସର ଅସଲ ପରିଚୟ । ଅନର୍ଗଳ କହିଚାଲିଲେ ଲୋଟସଙ୍କର ମାତୃସୁଲଭ । ଜେମସକୁ ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଅନାଥ ପିଲାଙ୍କର ମା ହେଇସାରିଥିଲେ । ଆଜି ସେହି ପିଲାଙ୍କର ମା ଡାକରେ ସେ ଧାଇଁ ଆସିଲେ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ । ଯେଉଁ କୋଳ ଶୂନ୍ୟ ଥିଲା ସେହି କୋଳକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ।

ଜେମସର ଆଖି କୋଣରେ ଜକେଇଗଲା ଲୁହ । ଅନୁତପ୍ତର ଲୁହ । ବୋହିଗଲା ଚିତୁକ ଦେଇ । ଛାତି ଭିତରୁ ଉତୁରି ଆସିଲା କୋହ । ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେ କଲେ ନିଜକୁ । ଲଜ୍ଜାରେ ନଇଁଗଲା ମଥା । ଭୋ..ଭୋ..କାନ୍ଦରେ ଦୋହଲିଗଲା ପାଦତଳର ମାଟି । ମା ସବୁବେଳେ ମା.. ସେ ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ ହେଉ ଅବା କର୍ମଦାତ୍ରୀ ହେଉ । ଭୁଲ ସଂଶୋଧନ କରି ମା'ର ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲେ ।

ମା ତୁମେ ଛାଡ଼ିଯାଅନା । ଶ୍ୟାମଳୀ ତୁମକୁ ଅଯଥା କଷ୍ଟ ଦେଇଛି । ମୋତେ ବାଧ୍ୟ କରିଛି ତୁମକୁ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ । ଅନେକ ରାତି ପୁହାଇଛି ତା ସହ ଦୁଃଖ, ଅବସାଦ, ଅସହାୟତାରେ । ଯାବତୀୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇଛି ସେ । ଭୁଲିରୁ ଫେରିବାପରେ ତୋ

ନାଁରେ ତୁଗୁଲି କରିଛି ବାରମ୍ବାର । ଧମକ ଦେଇଛି ଅନେକ ଥର । ମୋ ସୁସ୍ଥ ମନକୁ
ଘାଣ୍ଟିଚକଟି ଦେଇଛି । ହଳାହଳ ଭରିଦେଇଛି ହୃଦୟରେ । ଆଉ ଶେଷରେ ଉପାୟଶୂନ୍ୟ
ହୋଇ ତୋତେ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଛାଡିବାକୁ ଆସିଲି ।

ଆ ମା'.. ଆ.. ଫେରିଯିବା ଆମ ଘରକୁ । ସେ ଘର ପରା ଆମପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗ । ସେଠି
ଫୁଟିଛି ପାରିଜାତ ଫୁଲ ।

ଲୋଟସ ଜଣେ ମା' । କେମିତି ବା ରହିପାରିଥାନ୍ତେ ପୁତ୍ରର ଅସହାୟତାରେ ।
ଜେମସର ଭୁଲକୁ କ୍ଷମା କରିଦେଲେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାରୁ ହାତ ଟେକି ସର୍ବ ବିଦ୍ୟମାନ ଭଗବାନଙ୍କୁ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲେ ।
ଲୋଟସ୍ ଓ ଜେମସଙ୍କୁ ଶୁଭକାମନା ଜଣାଇ ସମ୍ମାନେ ବିଦାୟ ଦେଲେ ।

ମା' କୁ ଧରି ଆପଣା ବସାକୁ ବାହୁଡ଼ି ଆସିଲେ ଜେମସ୍ । ଓଠରେ ଥିଲା ପରିତୃପ୍ତିର
ହସ ।

ଦେଖିଲେ ଘର ଆଗରେ ଲୋକ ଗହଳି । ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ଦୁହେଁ । ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ
ଦେଖନ୍ତି ଶ୍ୟାମଳୀ ଦେହରେ ଖଇଫୁଟା ତାତି । ବାଉଳି ଚାଉଳି ହେଇଛି । ବିଳମ୍ବ ନ କରି
ଡାକ୍ତରଖାନା ନେଇଗଲେ ଜେମସ୍ । ସାଥରେ ତା ମା' ଲୋଟସ୍ । ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ପରେ
ଜଣାପଡ଼ିଲା - ଅନ୍ତଃସତ୍ତ୍ୱ ଶ୍ୟାମଳୀ ନିଜ ଭୁଲର ନିଜେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରୁ କରୁ ଚମକି ପଡ଼ିଛି ।
ଡାକ୍ତରବାରୁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଔଷଧ ଦେଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ।
ଲୋଟସ୍ ଜେଜିମା ହେବା ଖବର ଶୁଣି ଅତୀବ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ । ଜେମସ୍ ବି ଖୁସିରେ
ଭଲ୍ଲସିତ ହେଲେ ।

ସମସ୍ତେ ଫେରିଆସିଲେ ଘରକୁ । ଲୋଟସଙ୍କର ପାଦ ତଳେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ନିଜ ଭୁଲର

ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କଲା ଶ୍ୟାମଳୀ । ମା' ଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେବା ହିଁ ନିଜେ ଦୁଃଖ ପାଇବା । ଆପଣା ପଣରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲା । ଲୋଟସ ନିଜ ଝିଅ ପରି ଶ୍ୟାମଳୀକୁ କୋଳେଇ ନେଲେ, କ୍ଷମା କରିଦେଲେ ମାତୃସୁଲଭ ଭଙ୍ଗରେ ।

ଜେମସ ଗୋଟାପଣେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ଶ୍ୟାମଳୀକୁ । ସବୁ ରାଗ-ରୋଷ ନିଆଁରେ ପାଣି ପଡ଼ିଲାପରି ଉଠେଇଗଲା । ଭୁଲ ମାଗିଲା ଶ୍ୟାମଳୀ ଅତି ଆପଣାର ସ୍ୱାମୀ ଜେମସକୁ । ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଆତ୍ମବଢ଼ିମା । ଚୁରମାର ହେଇଗଲା ମିଛ ଆଭିଜାତ୍ୟ । କ୍ଷଣିକରେ ଧୂଳିସାତ୍ ହେଇଗଲା କୁ-ସଂସ୍କାର ।

ଘରଟି ପୁରିଉଠିଲା ଖୁସୀ ଆଉ ହସରେ । ଲୋଟସଙ୍କର ମା ପଣିଆକୁ ତାରିଫ କଲେ ଜେମସ ଓ ଶ୍ୟାମଳୀ । ମା'ର ମମତା ଗୁମୁରି ଉଠୁଥିଲା ଲୋଟସଙ୍କର ହୃଦୟ ଭିତରେ । ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ପିଲାଦିନେ ଜେମସକୁ ଗେଲ କରିବାର ଦୃଶ୍ୟ ।

ଏଲ୍.ଆଇ.ଜି ୧୫ ନୟାପଲ୍ଲୀ

ବ୍ରିଟ୍ କଲୋନୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

୨୦୦୮୧୪୨୦୪୦

ପ୍ରେମ ତପସ୍ୟା

ଆଲୋକ କୁମାର
ସାହୁ

ପ୍ରେମ ଏକ ତପସ୍ୟା, ପ୍ରେମ ଏକ ତ୍ୟାଗ, ପ୍ରେମର ପରିଭାଷା ସଂଜ୍ଞାହୀନ, ପ୍ରେମ କେତେବେଳେ ସାଗର ପରି ଗଭୀର ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ଗଗନ ପରି ଅସୀମିତ । ଆଜିର ଦୁନିଆରେ ପ୍ରେମ ମାନେ ଧୋକା, ଖେଳ, ପ୍ରତାରଣା ବହୁତ ଲୋକ ପ୍ରେମରେ ବିଫଳ କିନ୍ତୁ ଏମିତି ଏକ ଝିଅର ସଂଘର୍ଷ ମୟ ଜୀବନରେ କେମିତି ପ୍ରେମକୁ ସଫଳ କରିଛି ତାହା ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ।

ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲା ଜଳେଶ୍ୱର ବ୍ଲକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏକ ଗ୍ରାମରେ ଗରିବ ବୈଷ୍ଣବ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରେ ବଡ଼ ଝିଅ ରାଜେଶ୍ୱରୀ । ଯେଉଁଠି ବାପା ଜଣେ କାଠ କାରିଗର ସହିତ ପୂଜାପୁଜି କରନ୍ତି, ମାଆ ଜଣେ ଗୃହିଣୀ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଝିଅ ମାନସିକ ବିକୃତିଗ୍ରସ୍ତ ହେଇ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଥିବାରୁ ୧୫-୧୬ ବୟସ ବେଳେ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଏ । ତାର ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ପରେ ଆଗପଛ ହୋଇ ଦୁଇ ଭଉଣୀ ଓ ଗୋଟିଏ ଭାଇ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି । ତାର ଦାଦା ବାହାରେ ଚାକିରୀ କରୁଥିବା ବେଳେ ଜେଜେମା ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଘରର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା ଭଲନଥାଏ, କେତେବେଳେ ରାତିରେ ବ୍ରେଡ ଖାଇତ ଆଉ କେତେବେଳେ ପଖାଳ ଆଳୁ ଚଟଣୀ ଖାଇ ଜୀବନ ବିତାଉଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସାହି ତଥା ଗ୍ରାମର କୌଣସି ଲୋକେ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ର ହାତ ବଢ଼ାଇନଥିଲେ ।

ଏମିତି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଭର୍ମି (ରାଜେଶ୍ୱରୀ) ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ(୨୦୦୪) ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ନା ଚିତ୍ରସନ ନା କୋଟିଙ୍ଗ ନିଜେ ଯାହା ପଢ଼ିଥିଲା, ତା ପରେ ଗାଁ କଲେଜରେ +୨ ରେ (୨୦୦୬)ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାସ କଲା । ଘରର ସବୁ ବୋଝ ଭର୍ମି ଉପରେ ଥାଏ । ଘରର ସ୍ଥିତି ଟିକେ ଟିକେ ସୁଧୁରିଯିବାବେଳେ +୩ ପାଇଁ ଫକୀରମୋହନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନିଜର ସ୍ନାତକ ପାଇଁ ନା ଲେଖେଇଲେ, ହଷ୍ଟେଲରେ ରହିବା ପାଇଁ ନିଜର କ୍ଷମତା ନଥିବାରୁ ପାଖରେ ମାଉସୀ ଘର ଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଲେ, ମାଉସୀ ମନାକରିଦେଲେ ଆମେ ତାକୁ ରଖି ପଢ଼ାଇ ପାରିବୁନି, ଝିଅର ମନ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା ମଧ୍ୟ କିଛି ଦିନ କ୍ଳାସ କରିବା ପରେ ଟିସି ନେଇ ଗାଆଁ କଲେଜରେ ପଢ଼ିଲେ, ପାଖ ବୁକରେ ପାର୍ଟି ଟାଇମ କାମ କରୁଥିଲେ, ଘରେ ମାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ, ଗାଈ ଗୋରୁ ଆଦିଙ୍କୁ ପାଳନ ସହିତ ଚାଷବାସ ଓ ଶେଷରେ ଯେଉଁ ସମୟ ବଳିଥାଏ ନିଜର ପାଠ ପଢୁଥିଲେ । +୩ରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାସ କରିବାପରେ ବାପାଙ୍କୁ ନିଜ ସ୍ୱପ୍ନ ବିଷୟରେ କହିଲେ ।

ଘରର ପରିସ୍ଥିତି ଟିକେ ସୁଧୁରିଯିବାରୁ ବାପା ମୟୂରଭଞ୍ଜ ସ୍ଥିତ ବିଜୁପଟ୍ଟନାୟକ ନର୍ସିଂ କଲେଜରେ ନା ଲେଖେଇଲେ, ସେଠାରେ ଘରଭଡ଼ା ନେଇ ବହୁତ ଅସୁବିଧାରେ ନିଜେ ଷ୍ଟୋରରେ ରୋଷେଇ କରି ଖାଇଥାଏ, କେବେ କେବେ ଉପାସରେ ରହିଯାଏ, ଯେତେ ଅସୁବିଧା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟରୁ କେବେ ଓହରି ଯାଇନାହାନ୍ତି । ଶେଷରେ ନର୍ସିଂ ସାରି ନିଜର କ୍ୟାରିୟର ପାଇଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିଲେ । ସେଠାରେ ଯାଇ ଶିଶୁଭବନ ପାଖରେ ଥିବା ଫରେଷ୍ଟ ପାର୍କରେ ୬ ମାସ କାମ କରି ମାସକୁ ତିନିରୁ ଚାରି ହଜାର ବେତନ ପାଉଥିଲେ ।

ଦିନେ ଜଣେ ଆସି ତାକୁ ଏକ କ୍ଲିନିକ୍ ରେ ରହିବା କଥା କହିଲା ସେ ରାଜି ହେଲା,

ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା କ୍ଲିନିକ୍ ରେ ସେଠାରେ ମାଲିକ ଭଲ ଥିବାରୁ କିଛି ମାସ ସେଠାରେ କାମ କଲା । କାମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ମାଆର ଦେହ ଅସୁସ୍ଥ ଥିବାରୁ ତାକୁ ସହରକୁ ଆଣିଲା ତାର ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ତା ସେବାରେ ଦିନରାତି ଏକ କରି ଆୟୁର୍ବେଦିକ ଔଷଧ ଖୁଆଇ, ଭଲ କରି ଆସିଲା ବେଳକୁ ତାକୁ ଟାଇଫଏଡ ଜ୍ୱର କିଛି ଦିନ ହେଇଗଲା, ଶେଷରେ ପାଖରେ ଥିବା ଏକ ଭଲବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କର ବହୁତ ଯତ୍ନ ନିଏ ।

ଏକ ନୂଆ ମୋଡରେ ରାଜେଶ୍ୱରୀ ଜୀବନ । ତାର ସ୍ୱର୍ଗ ମେଡିକାଲରେ ୨୧-୦୩-୨୦୧୫ ନିଯୁକ୍ତି ହେଲା । ସେଠାରେ ଦୁଇ ବର୍ଷ କାମ କରିବା ଭିତରେ ଏକ ନୂଆ କରି ଫାର୍ମାସୀ ବିଭାଗରେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଥିବା ଜଣେ ପୁଅ (ପ୍ରତୀକ) ସହ ଦେଖାହେଲା ପୁଅଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ, ନିରୀହ, ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଥିଲା । କିଛି କାହାକୁ କହୁ ନଥାଏ, ଉର୍ମିର ଷ୍ଟାଫ ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି ତାର ତୋ ସହିତ ସେଟିଂ କରିଦେବା କି, କିନ୍ତୁ ସେ ରୁପ୍ ରହିଯାଏ, ଏମିତି ତାଲୁ ତାଲୁ ୬ ମାସ ପରେ ପ୍ରତୀକ ତା ଆଡୁ ଫେସବୁକ୍ ରେ ବନ୍ଧୁତା ପାଇଁ ନିବେଦନ କଲା, ଉର୍ମୀ ବନ୍ଧୁତାର ହାତ ବଢାଇଲା, ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ ସେମିତି ଫେସବୁକ୍ ଜରିଆରେ କଥା ହୁଅନ୍ତି ହେଲେ କେହିବି ଜାଣିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ପରେ ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ନମ୍ବର ଦେଇକି ସେଥିରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅନ୍ତି, ପୁଅକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ନ ଜାଣି କରି ମଧ୍ୟ ତାକୁ ପ୍ରେମ କରି ବସିଲା । ଏହି ଖବର ସେହି ମେଡିକାଲର କୌଣସି ଷ୍ଟାଫ୍ ଜାଣି ନଥିଲେ କେବଳ ଜଣେ ଭାଇଙ୍କୁ ଛାଡିଦେଇ, ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ହ୍ୱାଟସଆପରେ ପ୍ରଥମେ ପୁଅ ଉର୍ମିକୁ ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କରି କହିଲା ମୁଁ ତମକୁ ଭଲପାଏ । ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ସହମତି କ୍ରମେ ଭଲପାଇବା ଆଗକୁ ବଢିଲା । ଏହି କଥା ଘରେ କିପରି କହିବେ ମନରେ ତର ଥାଏ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତି ଘରେ ଜଣେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ କଥା ବୁଝିଲା ଭଳି ଲୋକଟିଏ ଥାଏ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବଡ ଭାଉଜ ତାଙ୍କ ଜରିଆରେ କଥା ହେଲେ ଉର୍ମି ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ରହିଲେ । ମଝିରେ ଥରେ

ପୁରୁରାର ଜନ୍ମଦିନକୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲା ସେଠି ସମସ୍ତେ କିଛି କିଛି ଜାଣିଲେ ।

ଏମିତି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଏକବର୍ଷ ପାଇଁ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭୁଲ୍ ବୁଝାବଣା ହୋଇଗଲା, ତା ପଛରେ ଏକ ଝିଅ ଥିଲା ଯିଏକି ଆଗରୁ ପ୍ରତୀକକୁ ଭଲପାଉଥିଲା, ସେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରତୀକ ସହିତ କଥା ହେଉଥାଏ, ମନା କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଝିଅ ତାର ପିଛା ଛାଡୁନାହିଁ, ଏହା ଜାଣିବା ପରେ ମନରେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ ହେଲା । ଭାବିଲା ଆଉ କଥା ହେବନାହିଁ ମନରେ ଦୁଃଖ ରଖି ବହୁତ ଥର କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ସମୟ ବିତାଇଥାଏ । ଥରେ ଝିଅ ଘରକୁ ଯାଇ ଦେଖେତ ପ୍ରତୀକ ଆଗରୁ ଦେଇଥିବା ଚକଲେଟ କଭର୍, ଫ୍ରେଣ୍ଡ୍‌ସିପ ବ୍ୟାଣ୍ଡ, ଟେଡି ବିଅର୍ ଇତ୍ୟାଦି ରଖି ଥାଏ, ଝିଅକୁ ସେ କହିଲା ତୋର ପ୍ରତୀକ କଣ ହେବ, ତା ସହିତ ଏତେ ସମୟ କାଳ୍ କଥା ହେଉଛି, ଉର୍ମି ତାକୁ ଭଲପାଉଥିବା କଥା ଜାଣିପାରିବାରୁ ତା ସହିତ ୬ ମାସ କଥା ହେଲାନାହିଁ ।

ସେ ଝିଅର ଯେତେ ବାହାଘର ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସେ ସେ ରାଜି ହୁଏନାହିଁ, ସେ ଝିଅର ଚରିତ୍ର ଖରାପ ଥିଲା, ତାର ଅନେକ ପୁରୁଷ ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ, ପ୍ରତୀକକୁ ଟଙ୍କା ଲୋଭରେ ଭଲ ପାଉଥିଲା । ଶେଷରେ ତାର ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଲା ତଥାପି କଥା ହେବା ବନ୍ଦ କଲା ନାହିଁ, ଉର୍ମି ରାଗିକି ଗାଳି ଦେବାରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ କଥା ହେଲା ନାହିଁ, ବାହାଘରକୁ ଉର୍ମିକୁ ଡାକିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଗଲା ନାହିଁ, ପୁଅ ଟିକେ ଟିକେ ମନ ଦୁଃଖ କରିଥାଏ, ଉର୍ମି ଆଗରେ କୁହେ ଭଲ ସାଙ୍ଗ ର ବାହାଘର ହେଇଗଲା ।

ପ୍ରତୀକ ଆଉ ଉର୍ମି ଦୁହେଁ ପୁରୀ ବୁଲି ଯିବା ସମୟରେ ତା ସହିତ ସେ ଝିଅର ଭଲପାଇବା ସମ୍ପର୍କ ଥିବା ବୋଲି ସତ କଥା ମାନିଲା । ନିଜର ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ଉର୍ମି ନିଜର ମଝିଆ ଭଉଣୀ ତନୁକୁ କହିଥାଏ, ଏହି କଥା ତନୁ ଘରେ କହିଲା ମାଆ କହିଲେ ତୁ ସାହାକୁ ଭଲପା ସେ ଗୋଟେ ଭଲ ପିଲା ହେବା ଦରକାର । ଦୁଇ ପରିବାରଙ୍କର ସହମତିରେ ଜାତକ

ମେଳକ ହେଲା । କିଛି ଦିନ ଗଲାପରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଅଲଗା ଅଲଗା ଜାଗାରେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଲେ, ଏମିତି ହେଉହେଉ ୫ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ତଥାପି ବାହାଘର ତାରିଖ ଠିକ୍ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଉର୍ମି ସବୁବେଳେ ଭାଉଜଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଥାଏ, ଏକ୍ସଟିଆ ଝିଅ କେତେ ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରିବ ଘରେ ପୁଣି ତିନି ତିନି ଜଣ ଭାଇ ଭଉଣୀ ବି ଅଛନ୍ତି, ମନରେ ଭର ଥାଏ, ଦୁଃଖ ଥାଏ, ଆଶଙ୍କା ଥାଏ । ବାରମ୍ବାର ବିବାହରେ ବିଳମ୍ବ ହେଉଥିବା ଦେଖି ଝିଅର ମନ ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଥାଏ ଦୁହେଁ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ କୋର୍ଟରେ ବାହା ହେଇଗଲେ ।

ବାପା ପଚାରିବାରୁ ଏମିତି କାହିଁକି କଲ, ଦୁହେଁ କହିଲେ ଆମର ଚାକିରୀ ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦରକାର ହେବ ତ ସେଥିପାଇଁ ଏସବୁ କଲୁ । ମଝିରେ କରୋନା ମହାମାରୀ ଯୋଗୁ ବିବାହ ଘୁଞ୍ଚିଲା, ତାପରେ କିଛି ଦିନ ପରେ କରୋନା ଯିବା ପରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଲା । ତାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ମାସରେ ବିବାହ ହେଇଥାନ୍ତା ଠିକ୍ ସମୟରେ ଶାଶୁ ଜେଜେମା ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇ ପଡିଲେ ତାଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା ପରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ । ବାହାଘର ପୁଣି ଘୁଞ୍ଚିଲା, ଶେଷରେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ଭଲପାଇବା ସଫଳ ସ୍ୱରୂପ ୨୭-୦୫-୨୦୨୨ ବରମୁଣ୍ଡା ସ୍ଥିତ କାଳୀ ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା ।

କଥାରେ ଅଛି ଯେତେ ବାଧାବିଘ୍ନ ଆସୁ ନା କାହିଁକି ଯଦି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଥିବ ଏବଂ ଆମେ ତାକୁ ହୃଦୟରୁ ଚାହୁଁଥିବା ବିଳମ୍ବ ହେବ ପଛେ ଆମକୁ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ରାଜେଶ୍ୱରୀ ଜୀବନ ସାରା ବହୁତ ଦୁଃଖ ସହି ବହୁତ ବାଧା ବିଘ୍ନକୁ ସାମ୍ନାକରି ନିଜର ଭଲପାଇବାକୁ ହାସଲ କରିଛି ।

ବିଧାରପୁର, ଗନ୍ଧିଆ, ଢେଙ୍କାନାଳ

୨୩୭୧୨୫୮ ୫୫୨

ଅଭିଶପ୍ତା ଅହଲ୍ୟା

ଅମୃତନାରାୟଣ
ଶତପଥୀ

ମଶାଣି ଭୁଇଁର ନିଆଁ କୁହୁଳି କୁହୁଳି ପରିବେଶରେ ଏକ ଧୂମ୍ରାଭ ଦିଗନ୍ତର ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥାଏ । ସେତିକିବେଳକୁ ପୁଣି ବାଦଲର ଗର୍ଜନ ସହ ବିଜୁଳିର ଚମକ ସତେ ଯେପରି ଏକ ଭୟାବହ ପରିବେଶ । ତାହାରି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଘରର ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡାରେ ବସିଥାଏ କେହି ଜଣେ, ଶରୀର ସତେ ଯେପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶୀତର ପ୍ରକୋପରେ କମ୍ପିତ ହୋଇଥାଏ ଦେହ ଆବୃତ ହୋଇଥାଏ ଏକ କଳାରଙ୍ଗର କମ୍ବଳରେ । ଏହି ସମୟରେ ଦଲକାଏ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପବନ ହଠାତ୍ ଆସି ଦେହରୁ ଉଡାଇ ନେଲା ସେହି କମ୍ବଳକୁ ଏବେ ଦେଖାଗଲା ସେହି ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଦୃଶ୍ୟ, ବସିଛି ଏକ ମହିଳା ବୟସର ଚିହ୍ନ ମୁଖମଣ୍ଡଳରୁ ସୁଷ୍ପଷ୍ଟ । ମଧ୍ୟବୟସ୍କା ମୁଖମଣ୍ଡଳରୁ ଚିନ୍ତା ଓ ଗୁଳି ତଥା ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନରେ ଆଦ୍ୟ ଯୌବନର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବେ ମଳିନ । ଆଖି କୋରଟରେ ପଶି ଯାଇଛି, ଲୁହ ଝରିଝରି ଶେଷ ହୋଇଗଲାଣି କି କ'ଣ ଏବେ ଆଖିରେ; ଦୁଃଖ ଓ ଛାତିରେ କୋହ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଖିରୁ ଟୋପାଏ ବି ଲୁହ ଝରୁ ନାହିଁ । କେବଳ ବେଳେ ବେଳେ ସେହି କୁହୁଳି ଉଠିଥିବା ଧୂଆଁ କୁ ଥରେ ଥରେ ଚାହିଁ ଦେଇ ପୁଣି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନିମ୍ନଗାମୀ କରାଇ ଦେଉଛି ସେ । କ'ଣ ତା'ର କାହାଣୀ ? ଆସନ୍ତୁ ଜାଣିବା କାହିଁକି ତା'ର ସୁନ୍ଦର ଜୀବନର ଶେଷ ପରିଣତି ଅଭିଶପ୍ତ ଅହଲ୍ୟା ସମ ହୋଇଯାଇଛି ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା ।

ଅନନ୍ୟା ଏକ ହସକୁରି ସ୍ୱଭାବର ଝିଅ ଯିଏ ଏବେ ଥିଲେ ସେହି ଅଭିଶପ୍ତ ଦୁଃଖୀ ମୃତ୍ୟୁ ଅପେକ୍ଷା ଆତୁରା ମହିଳା । ଆଦ୍ୟ ଯୌବନରେ ନିଜର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହିଁ ସାଜିଥିଲା କାଳ ସେ ଶିକାର ହୋଇଥିଲା କିଛି ନରାଧମ ପିଣ୍ଡାତଙ୍କ ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଅଦମ୍ୟ ଲାଲସାର । ନାରୀ ଜୀବନର ସମ୍ମାନ ଓ ସତୀତ୍ୱକୁ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତ ସ୍ଥଳିତ କରି ତାକୁ ସେହି ବଳାହାରୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ସଜାଇ ଦେଇଥିଲେ ପତିତା । ଅର୍ଥବଳ ବାହୁବଳ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଇନକୁ ଫୁ କରି ଖସିଯାଇଥିଲେ ସେମାନେ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନର ସମ୍ମାନିତ ନେତା ଉଦ୍ୟୋଗପତି ଆଦି ହୋଇ ଧବଳ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ନିଜର ଦାଗହୀନ ଚରିତ୍ରର ବାହାସ୍ତ୍ର ମାରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଶ୍ଚାତପଦ ହେଉନାହାନ୍ତି, ହେଲେ ସତ କ'ଣ ତାହା କେବଳ ନିଜ ମନ ତଥା ସେହି ପତିତା ଅନନ୍ୟାକୁ ଜଣା । ସାଧାରଣ ଜନତା ତ କେବଳ ମିଛ ଗୁଜବ ଓ ଖବରରେ ନିଜର ମନୋରଞ୍ଜନ କରି ଅନ୍ୟର ଦୋଷାରୋପରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଏମିତି କେତେ ଘଟଣା କେତେ ଦୁର୍ଘଟଣା କେତେ କଳା କାରନାମା ଯେ ସୁପ୍ତ ଓ ମୃତ ତାହା ସଭିଙ୍କ ପାଇଁ ଜଣା ଅଜଣାର ଏକ ପ୍ରହେଳିକା । କେତେ ଯେ ସରଳ, ଦୁର୍ବଳ ଅବଳା ନାରୀ ପାଷାଣୀ ଅହଲ୍ୟା ସମ ଅଭିଶପ୍ତ ତାହାର ହିସାବ ବା କିଏ ରଖୁଛି ।

ନିଜର ଜୀବନ ହାରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ବହୁତ ଥର ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ଅନନ୍ୟା କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ବିବେକ ବାଧା ଦେଇଛି ତାକୁ । କେବେ ନା କେବେ କେହି ନା କେହି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସମ ଆସି ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ତା'ର ଅଭିଶପ୍ତ ଜୀବନକୁ ନ୍ୟାୟ ରୂପକ ଗଙ୍ଗାଜଳରେ ଧୋଇ କରିବେ ସେହି ଆଶାରେ ବହୁତ ଦିନ ବହୁତ ଆଡେ ବୁଲି ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ କାକୁତି ମିନତି ହୋଇ ଖୋଜି ଚାଲିଛି ସେହି ବଳିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସମ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ । ଏହା ତ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗ ନୁହେଁ ଅବା ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଭକ୍ତଙ୍କ ମନୋବାଞ୍ଛା ପୂରଣ ପାଇଁ ସ୍ୱୟଂ ଆସି ଯେ ନିଜର ପାଦ ରଜ ଦେଇ ପାଷାଣୀ କୁ ନାରୀରେ ପରିଣତ କରିବେ । ଏହି

କଳିଯୁଗରେ ପାଷାଣୀ ସମ ଦୃଢ଼ ନେଇ ଅଭିଶପ୍ତ ମୃତବତ୍ ଶରୀରରେ ଖୋଜିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ ସେହି ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ।

ଭାଗ୍ୟକୁ ଇଶ୍ୱର ସମ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା ଏହି ଅଭିଶପ୍ତ ଅହଲ୍ୟାର ତା'କୁ ମୁକ୍ତି ଦେବାପାଇଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ ସେ କିନ୍ତୁ ଏ ପରା କଳିଯୁଗ ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଶବିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଲୋକେ ପଶ୍ଚାତପଦ ହେଲେ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ମନୁଷ୍ୟର ବା ଛାର କେଉଁ ସ୍ଥିତି । ଅଭିଶପ୍ତ ଅନନ୍ୟାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଆସିଥିବା ସେହି ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁଙ୍କ ଶବ ଯେ ଆଜି ମଶାଣି ଭୂଇଁରେ ଜଳୁଛି । ବହୁତ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିଲା ଅନନ୍ୟା । ଶରୀରରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରାଣବାୟୁ ତଳିପାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗାମୀ ହେଉଥିଲା ଦେହ ଧୀରେ ଧୀରେ ଥଣ୍ଡା ଓ ନିସ୍ତେଜ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ଧୀର ମୁଦିତ ଚକ୍ଷୁରେ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ୍ଟ ପରି ଜୀବନର ସେହି ଘଟଣା ଦୁର୍ଘଟଣା ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖର ଭୁଆର ଭଟ୍ଟା ଖେଳି ଉଠୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ଚକ୍ଷୁ ମୁଦିତ ହୋଇ ଆସିଲା ନିଶ୍ୱାସର ଗତି ତୀବ୍ରତର ହେଲା, ଏଇତ ଅଭିଶପ୍ତ ଜୀବନର ଅନ୍ତ ଘଟାଇ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଘଟ ଛାଡ଼ି ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପଡ଼ିରହିବ ନିର୍ଜୀବ ଶରୀର । ସେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭୟନୁଥିଲା ଅନନ୍ୟାର କେବଳ ଅବଶେଷ ରହିଯାଇଥିଲା ନ୍ୟାୟବିହୀନ ପାଇବାକୁ ଯାଉଥିବା ମଧ୍ୟବୟସ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁକୁ । ସଂଜ୍ଞାହୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲା ଅନନ୍ୟା କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କାଳାନ୍ତର ଯମ ଯେ ତା'ର ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀରରୁ ଆରପାରିକୁ ନେଇଯାଇ ପାରନ୍ତି । ତା' ପରେ କ'ଣ ହେଲା ସେ ଜାଣିନି । ସେ ଜୀବନ୍ତ କି ମୃତ ତାହା ମଧ୍ୟ ତା'କୁ ଅଜ୍ଞାତ । ସେହି ସମୟରେ ଅଦୂରରୁ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା ଏକ ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସର ସାଇରନ୍ ର ତୀବ୍ର ସ୍ୱର ।

ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁଲା ଅନନ୍ୟା, ସେ ଏବେ କେଉଁଠି, ଜୀବିତ ଅବା ମୃତ । ଯଦି ବା ମୃତ ତେବେ ନିଜର ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ହୋଇଥିବା ପାପର ପ୍ରଭାବରେ ସେ ନର୍କରେ ନା ସ୍ୱର୍ଗରେ ।

କିଛି ବୁଝି ପାରୁନଥିଲା ସେ । ହଠାତ୍ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଧବଳ ଆପ୍ତୋନ୍ ପରିଧାନ କରି ପ୍ରବେଶ କଲେ ବେଶଭୂଷାରୁ ଡାକ୍ତର ବୋଲି ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଥିଲେ ସେ । କହିଲେ - “ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ କୋଟି କୋଟି ଧନ୍ୟବାଦ ଅନନ୍ୟା ଦେବୀ ଦୀର୍ଘ ଏକ ସପ୍ତାହ ପରେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥିତି ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ ହୋଇ ଆସିଲାଣି ।” ଅନନ୍ୟା ଭୋ ଭୋ ହୋଇ କାନ୍ଦି ପକାଇଲା କହି ଉଠିଲା - “ଏ ପତିତା ଅହଲ୍ୟାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିବା ତଥା ବିବାହ କରି ସବୁ ସୁଖ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିବା ମୋର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରୂପୀ ପତି ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ଯେ ସେହି ନରାଧମଙ୍କ ଶିକାର ହୋଇ ଆରପାରିରେ । ନା ମୁଁ ନ୍ୟାୟ ପାଇ ପାରିଲି ନା ଆଜୀବନ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଚରଣସେବାର ସୁଯୋଗ ? ସତରେ କ’ଣ ନ୍ୟାୟ ଏଠି ମିଳିବ ନାହିଁ ମୋ ଜୀବନରେ ।”

“ଆପଣଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବାପାଇଁ ଏ କଲିଫୁରନରେ ରାମ ଅବତାର ନୁହେଁ କଳକୀ ଅବତାରର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ଯାହା ମୁଁ ସାଜିଛି ଓ କଥା ଦେଉଛି ଆପଣଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ନ୍ୟାୟ ମିଳିବ ଅନନ୍ୟା ଦେବୀ ।” ଜଣେ ସର୍ବାଙ୍ଗ କଳା ପୋଷାକଧାରୀ ମୁଖରେ ମାସ୍କ ପିନ୍ଧିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରବେଶ କରି କହିଲା । ଅନନ୍ୟା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା କହିଲା “କିଏ ଆପଣ?” ଡାକ୍ତର ଜଣକ କହି ଉଠିଲେ “ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଆପଣଙ୍କ ପୁନଃଜନ୍ମରେ ବଡ଼ ଭୂମିକା ନେଇଛନ୍ତି ।” ଅନନ୍ୟା କିଛି କହିବା ଆଗରୁ ସେ କହିଲେ “ଏବେ ମୋତେ କଳକୀ ବୋଲି ଜାଣିବା ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅନନ୍ୟା ଦେବୀ ମୋ ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇଯିବେ ।” ଏହାପରେ ତିନୋଟି ଫଟୋ ଦେଖାଇଲା ଅନନ୍ୟାକୁ । ଭୟଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ କହି ଉଠିଲା - “ଏ... ହି ... ମାନେ ତ....” ଆଗକୁ କହିବା ଆଗରୁ ପାଟି ଖନି ବାଜିଗଲା “ହଁ ଏହି ମାନେ କେବଳ ତୁମର ଅପରାଧୀ ଓ ତୁମ ପତିହତ୍ତା ନୁହନ୍ତି ସମାଜର ଅନେକ କଳଙ୍କ ଓ ଦୁଷ୍କର୍ମର ହର୍ତ୍ତାକର୍ତ୍ତା । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଜି ତାଙ୍କର ଦଣ୍ଡ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବି ।” ଏହା କହି ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଚାଲିଗଲା ସେଠାରୁ ।

ସହର ମଧ୍ୟରେ ଚାଲିଥାଏ ଏକ ବଡ଼ଧରଣର ସଭା ତିନିଜଣ ମୁଖ୍ୟ ପୁରୋଧା ମଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଥାନ୍ତି ଚାରିପାଖ ଜନ ସମୁଦ୍ର । ନିର୍ବାଚନର ବେଳ ପାଖରେ ଥିବାରୁ ଏହା ଏକ ରାଜନୈତିକ ସଭା ଥିଲା ମଞ୍ଚାସୀନ ନେତାଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପମାନ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଉଥିଲା ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର ମାଧ୍ୟମରେ କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ ହଠାତ୍ ହତ୍ୟା, ବଳାହାର, ଆଦିର ବିଭିନ୍ନ ଦୃଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣକାରୀ ସେହି ମଞ୍ଚାସୀନ ତିନି ବ୍ୟକ୍ତି । ଅଦିନରେ ଯେପରି ବିଭୁଳି ଚମକି ଉଠିଲା ଲୋକଙ୍କର ଆକ୍ରୋଶର ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା ପୋଲିସ ବାହିନୀ ଏହାକୁ ରୋକିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ସବୁ ବିଫଳ ହେଲାବେଳକୁ ହଠାତ୍ ଏକ ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା “ବୁପ୍ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଅ ସଭିଏଁ” ମଞ୍ଚ ଉପରକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲା ସେହି ଦୀର୍ଘଦେହୀ ଯାହାର ପୂର୍ବୋକ୍ତ ପରିଚୟ କଳକୀ ବୋଲି ଜାଣିଥିଲା ଅନନ୍ୟା । ସମସ୍ତ ଗଣମାଧ୍ୟମର କ୍ୟାମେରା ସେହି ମଞ୍ଚ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ହେଲା । ଆହୁରି କିଛି ପଦ ଭାସି ଆସିଲା ସେହି ଦୀର୍ଘଦେହୀର ମୁଖରୁ । - “ହେ ସୁପ୍ତ ଜନତା କେବେ ଜାଗ୍ରତ ହେବ ? କେବେ ପାପର ସଂହାର ପାଇଁ ନିଜର ଚେତନାକୁ କଳକୀ ଚେତନାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବ ? କେତେ ଆଉ ଅଭିଶପ୍ତ ଅହଲ୍ୟା ହେଲା ପରେ ପୁଣି ଜାଗି ଉଠିବ କେତେଦିନ ଏହିପରି ମଞ୍ଚାସୀନ ନରାଧମ ମାନଙ୍କ ରାଜୁତି ଚାଲିବ । ବାସ୍ ଆଜି ମୁଁ ଏମାନଙ୍କର ଅନ୍ତ କରିବି ।” ପୋଲିସ ବାହିନୀ ଗର୍ଜି ଉଠିଲା - “ଆଇନ୍ କୁ ହାତକୁ ନେଇ ନିଜର ଭଲ ଚରିତ୍ରକୁ ନଷ୍ଟ କରନାହିଁ ଯୁବକ ।” ହଠାତ୍ ଏକ କୁର ହସ ହସି ଯୁବକ ନିଜର ମାସ୍କ ଖୋଲିଲା ବେଳେ କହି ଉଠିଲା - “ଏ ସଂସାରରେ ଲଢ଼େଇ ଭଲ ଓ ଖରାପ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ ବନ୍ଧୁଗଣ ଏହା ସର୍ବଦା କମ୍ ଖରାପ ଓ ବେଶୀ ଖରାପ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥାଏ ।” ଭଲ ଲୋକ ତ କ୍ଷମାଶୀଳ ଗୁଣରେ ପାପୀଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମୋ ଭଳି ଖରାପ ଲୋକ ହିଁ କଳକୀ ହୋଇ ପାପର ସଂହାର କରନ୍ତି ।” ସେ ସ୍ଥାନରେ ଯେପରି ବଜ୍ରପାତ ହେଲେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁଖମଣ୍ଡଳ

ଦେଖି - “ଆରେ ଏ ତ କୁଖ୍ୟାତ ଚୋର ଅକ୍ଷୟ” ସମସ୍ତେ ସ୍ତବ୍ଧ । ଆଇନ କାନୁନ୍ ନ୍ୟାୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପତନରେ ଗୋଟିଏ ଚୋର ବି କଳକୀ ଅବତାର ସାଜି ନ୍ୟାୟ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଧିକ୍ ଏ ସମାଜ । ଏପଟେ ଟିଭିରେ ସିଧା ପ୍ରସାରଣ ଦେଖି ଅନନ୍ୟାର ଚକ୍ଷୁରୁ ଆନନ୍ଦାଶୁ ଝରି ଯାଉଥିଲା । ତା’ର ପତିତା ଜୀବନକୁ ଉଦ୍ଧାର ତଥା ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଦୁଇଜଣ ଅମୂଲ୍ୟ ଓ ଅକ୍ଷୟ ଦୁଇ ଅବତାର ଠାରୁ କମ୍ ନଥିଲେ ।

ହଠାତ୍ ତିନୋଟି ଗୁଳି ଆସି ବିଛ ହେଲା ମଞ୍ଚାସୀନ ସେହି ତିନି ନରାଧମଙ୍କ ବନ୍ଧୁକରୁ ଅକ୍ଷୟର ଶରୀରରେ ତା ସାଙ୍ଗରେ ଛୁଟିଯାଇଥିଲା ଅଜସ୍ର ପୋଲିସ୍ ର ଗୁଳି ମଞ୍ଚି ଉପରର ସେହି ଶୟତାନ୍ ମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି । ଶେଷରେ ଚାରୋଟି ମୃତ ଦେହ ଲୋଟିପଡିଥିଲା ସେହି ମଞ୍ଚି ଉପରେ । ଏପଟେ ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କ’ଣ ଭାବାନ୍ତର ହୋଇଥିଲା କେଜାଣି କିନ୍ତୁ ଅନନ୍ୟାର ହୃଦୟ କଠୋର ହୃଦୟାତରେ ଫାଟି ଯାଇଥିଲା ଓ ସେହି କ୍ଷଣି ହିଁ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲା ସେ । କିନ୍ତୁ ମୁଖରେ ଭୟ, କ୍ରୋଧ, ଅନୁଶୋଚନାର କ୍ଷୀଣ ଝଲକଟିଏ ବି ନଥିଲା ବରଂ ଥିଲା ତୃପ୍ତି ତଥା ନ୍ୟାୟର ଆନନ୍ଦ । ସତେ ଯେପରି ସେହି ଦିନ ହିଁ ବର୍ଷ ବର୍ଷର ପ୍ରତୀକ୍ଷା ତଥା ଅଭିଶପ୍ତ ଅହଲ୍ୟା ସମ ଅନନ୍ୟାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଥିଲା ।

ଠିକଣା:- ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଜୟଦେବ ବିହାର ଭୁବନେଶ୍ୱର ।

ସମୟର ଚକ ଯାଏ ଘୁରିଘୁରିକା

ନାଟକ:- (୧୨ଶ ଭାଗ)

।। ୨୪ ଦୃଶ୍ୟ ।।

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର
ଦ୍ୱିବେଦୀ

(ଦ୍ୱିତୀୟ ମଞ୍ଚରେ ଜଣେ ସାଧାରଣ ନାରୀ ଭାବେ ଶ୍ରାବଣୀ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଥାଏ । ଦିନ ଦୟାଲୁ କାର ଚଳେଇ ଯିବା ସମୟରେ ଶ୍ରାବଣୀ ରାସ୍ତାର ମଧ୍ୟ ଭାଗକୁ ଆସିଯାଏ ଯାହାଫଳରେ ସାମାନ୍ୟ ଏକ୍ସିଡେଣ୍ଟ ହୁଏ । ଶ୍ରାବଣୀ ଚିତ୍କାର କରି ତଳେ ପଡ଼ିଯାଏ । ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଶ୍ରାବଣୀକୁ କେଶରିଆ କାନ୍ଧରେ ବୋହି ମୁଖ୍ୟ ମଞ୍ଚକୁ ଆଣି ତାଏସ ଉପରେ ଶୋଇଦିଏ ପଛେ ପଛେ ଦିନଦୟାଲୁ)

ଦିନ- ଶାଲି ଛୋକରି ଲୋଗ ରାସ୍ତା ମେ ଗାଡ଼ି ଚଲାନ୍ତେ ନେହିଁ ଦେଖେ ।
କେଶରିଆ ଆରେ ଭାଇ ଦେଖ ଦେଖ ବୋ ଜିନ୍ଦା ହୈ ଯା ମରଗୟା ।

କେଶରିଆ- (ଶ୍ରାବଣୀର ନାତି ପରୀକ୍ଷା କରେ, ନାକପୋତାରେ ଆଙ୍ଗୁଳି ଦେଖେଇ ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଚେକ କରେ) ଇଏସ ବସ ଯେ ଜିନ୍ଦା ହୈ ।

ଦିନ- ତୋ କୁଛ ଇଲାଜ କରାକେ ସହି କରୋ ।

କେଶରିଆ- ଇଏସ ବସ, ଅଭି ମେ ଫାଷ୍ଟ ଏଡ଼ ବକ୍ସ ଲେ ଆତା ହୁଁ ।

(ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ଦିନ- (କିଛି ପାଦ ଟହଲ ମାରେ ପୁଣି ଶ୍ରାବଣୀକୁ ଏକଧ୍ୟାନରେ ଚାହିଁ

ଓଠରେ ଜିଭ ବୁଲାଇ) ଖୁବସୁରତ ହେଁ, ଯବାନ ଭି ହେଁ, ଏକ୍ସଲେଣ୍ଟ.... ମୌକା ହାତ ସେ ଛୁଟ ନା ଯାଏ । ପହଲେ ଇଲାଜ ହୋ ଜାନେ ଦୋ ଇସକେ ବାଦ ହଁ ଇସକା ସ୍ୱାଦ ଚାଖୁଙ୍ଗା ।

କେଶରିଆ- (ହାତରେ ଫାଷ୍ଟ ଏଡ଼ ବକ୍ସ ଧରିଥାଏ) ଇଏସ ବସ ଯେ ଲିଜିୟେ ଫାଷ୍ଟ ଏଡ଼ ବକ୍ସ ।

ଦିନ- ଆବେ ମୁଝକୋ କିଉଁ ଦେ ରାହା ହେଁ । ମରହମ ପଟି ଲଗାକେ ଉସକୋ । ଜଲ୍‌ଦି ଠିକ କର ।

କେଶରିଆ- (ଶ୍ରାବଣୀ ମୁଣ୍ଡର କ୍ଷତ ସ୍ଥାନରେ ମଲମ ଲଗେଇ ପଟି ବାନ୍ଧିଦିଏ) ହୋ ଗୟା ବସ । ଅଭି ସବକୁଛ ନର୍ମାଲ ହୋ ଯାଏଗା ।

ଦିନ- କେଶରିଆ !

ଦିନ- ଇଏସ ବସ !

ଦିନ- ତୁମ ତୋ ଜାନତେ ହୋ ହମ କିତନା ଲେଡିଜ ଲୋଗୋ କା ପ୍ୟାସା ହେଁ । ମୁଝେ ଇସ ଔରତ କି ଜବାନୀ ଚାହିୟେ । ତୁମ ଜାନତେ ହୋ ଅଭି ଅଭି ହମ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନା ଦେଖା ଯେ ଔରତ ମେରା ସାମନେ ନଞ୍ଜି ଖତି ହେଁ ଔର ମେ ଉସକୋ.....(ଓଠରେ ଜିଭ ବୁଲାଇ)

କେଶରିଆ- ଆପକା ସ୍ୱପ୍ନା ସତ ହୋ ଯାଏଗା ବସ । ଆପ ବାସ ଆପନା କାମ କରିୟେ ମେ ବାହାର ସେ ଦରଞ୍ଜାଜା ବନ୍ଦ କରକେ ଚଲା ଜାତା ହୁଁ ।(ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ଶ୍ରାବଣୀ- (ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହିତ) ଆଃ... ମୁଁ କୋଉଠି ?

ଦିନ- ଘବରାନେ କି କୋଇ ବାତ ନେହିଁ ମାତାମ ଆପ ହମାରା କୋଠି ମେ ହେଁ ।

ଶ୍ରାବଣୀ- ଆପଣ... ? ଆପଣ କିଏ ?...

ଦିନ- ନାଚିଜ କୋ ଦିନଦାୟଲ ଶର୍ମା କହୁତେ ହେଁ । ଜାତ ମେ ମାରୁଆତି ହେଁ । ଲେକିନ ନାରୀ ଜାତ କି ପ୍ୟାସା ହୁଁ । ସ୍ୱପ୍ନ ମେ ଭି ନେହିଁ ଶୋଚା ଥା କି ଆପ ଏସେ ମୁଝେ ମିଲ ଯାଏଗେଁ । ବିଲକୁଲ ମୁଫ୍ତ ମେ । ଆଇୟେ କୁଛ କର ଲେତେ ହେଁ । (ହାତ ବଢ଼ାଏ)

ଶ୍ରୀବଣୀ- ପ୍ଲୁଜ ମୋତେ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନା । ମୁଁ କୌଣସି ବେଶ୍ୟା ପତାର ନାରୀ ନୁହେଁ ଯେ ତୁମ ଇଚ୍ଛା ମୁତାବକ କାମନା ଚରିତାର୍ଥ କରିବ । ମୁଁ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ବିବାହିତା ନାରୀ । ମୋ ମଥାରେ ସିନ୍ଦୁର ଦେଖି ପାରୁଥିବେ । ଜଣେ ବିବାହିତା ନାରୀ ପ୍ରତି ଏଭଳି ଅସଦ ଆଚରଣ କରିବା ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ଆପଣଙ୍କ ପତନର କାରଣ ହୋଇପାରେ ।

ଦିନ- (ଖୁବ ଜୋର ହସିଉଠେ)ଆପ କୋଇ ସୀତା ନେହିଁ କି ଦ୍ରୌପଦୀ ଭି ନେହିଁ ଫିର ଭି ଇତନା ଘମଣ୍ଡ । ଦେଖିଏ ହମ ଓ ନେହିଁ ଜୋ ବୋଲତେ ହେଁ କୁଛ କରତେ ନେହିଁ ହମ ଓ ହେଁ ବୋଲତେ କମ କରାତେ ଜ୍ୟାଦା । ଆଓ...

ଆଓ ମେରେ ରାନୀ ଆଓ....(ଧରିବାକୁ ଅଗଉଥାଏ,ଶ୍ରୀବଣୀ ଧୀରେ ଧୀରେ ପଛକୁ ଯାଉଥାଏ)

ଦିନ- ମେ ଦେଖ ରହା ହୁଁ ଆପ ମେରେ ବାତ କୋ ଇଜିଲି ନେହିଁ ମାନେଙ୍ଗେ ।

କେଶରିଆ ! ଆବେ କେଶରିଆ କାହାଁ ଚଲା ଗୟା.. ?

କେଶରିଆ- (ପ୍ରବେଶି)କ୍ୟା ହୋ ଗୟା ବସ ? ବୋଲିଏ କ୍ୟା କରନା ହେଁ ।

ଦିନ- ଚିଡ଼ିଆ ରୁଁ ରୁଁ କରକେ ଉଡ଼ ଜା ରହା ହେଁ । ପକଡ କେ ଲେ ଆଓ ।

କେଶରିଆ- ଦେଖିଏ ମାତାମ ଆପ ମେରେ ବସ କା ବାତ ମାନ ଲିଜିୟେ ଆପକା ଜିନ୍ଦଗୀ ବଦଲ ଯାଏଗି ।

ଶ୍ରୀବଣୀ- ତୋ ବସ କଣ ଇଶ୍ୱର ?

କେଶରିଆ- ଇଶ୍ୱର ସେ ମହାନ ହେଁ । ଆଇୟେ ମେରା ବାତ ମାନ ଲିଜିୟେ । ଆପ ଏସେ

ନାସମଝ ହୋଇଁ ତୋ ମୁଖେ ଆପକୋ ପକଡ଼ିନେ କେ ଲିୟେ ଜବରଦସ୍ତି କରନା ପଡେନା । (ଶ୍ରାବଣୀକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଆଗଉଥାଏ)

ଶ୍ରାବଣୀ- ମୋତେ ଛୁଇଁବାକୁ ବି ଚେଷ୍ଟା କରନା ନଚେତ ପୋତି ଜଳି ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବୁ ।

କେଶରିଆ- (ହସ) ଅଭିଶାପ.. (ଶ୍ରାବଣୀର ଶାଢ଼ୀ କାନି ଧରିନିଏ) (ହଠାତ ଶ୍ରାବଣୀ ଲୁଚେଇ ରଖିଥିବା ପିସ୍ତୁଲ ବାହାର କରି କେଶରିଆ ପ୍ରତି ଧାଏଁ ଧାଏଁ ଦୁଇଟି ଗୁଳି ଚଳାଏ ।) ଆଃ ଆଲବିଦା... ଆଲବିଦା.... (ମୃତ୍ୟୁ)

ଦିନ - (ଚକିତ ହୋଇ ଶ୍ରାବଣୀକୁ ଚାହିଁଥାଏ) କୌନ ହୋ ତୁମ ?

ଶ୍ରାବଣୀ- ସେଇ ସୀତା ସେଇ ଦ୍ରୌପଦୀ । ଯିଏ ଦିନେ ରାବଣର ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ଯିଏ ଦିନେ ଦୁଃଶାସନ ଛାଡ଼ି ରକ୍ତରେ ମୁକୁଳା କେଶ ଧୋଇଥିଲେ ।

ଦିନ- ତୁ ମେରା କେଶରିଆ କୋ ମାରତାଲା ମେ ତୁଝେ... (ପକେଟରେ ହାତ ପୁରେଇବାକୁ ପ୍ରୟାସ)

ଶ୍ରାବଣୀ- (ଦିନଦାୟିଲ ହାତକୁ ଫାୟାର କରେ)

ଦିନ- ଆଃ (ଯନ୍ତ୍ରଣା)

ଶ୍ରାବଣୀ- ଡୋଷ୍ଟ ଇନସର୍ଟ ହେଷ୍ଟ ଇନ ଯୁର ପକେଟ । ମୁଁ ଜାଣେ ତୋ ପକେଟରେ ପିସ୍ତୁଲ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେଇଟା ଏବେ କିଛି କାମକୁ ଆସିବ ନାହିଁ ।

ଦିନ- ଆରେ କୌନ ହୋ ତୁମ ?

ଶ୍ରାବଣୀ- ଯାହାକୁ ତୁମେମାନେ ଏତେଦିନ ଯାଏ ଖୋଜି ଆସିଛ ମୁଁ ସେଇ ଚରିତ୍ର । ମୁଁ ସେଇ ଖୁନୀ ଆସାମୀ । ତୁମରିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଆଜି ଆଇନ ଆଖିରେ ଆସାମୀ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଦିନ- ତୋ ଏ ସବୁ ତେରି ପ୍ରି ପ୍ଲାନ ଥା ।

ଶ୍ରୀବତୀ- ବହୁଦିନର ପୁରୁଣା ପ୍ଲାନ । ସଫଳ ହେବାପାଇଁ ଟିକେ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିଗଲା ।

ଦିନ- ଲେକିନ ତୁ ଔର ବଚକେ ନେହିଁ ଯା ସକତା । ଇସ କୋଠି କେ ଚାରୋ ତରଫ ସି ସି କ୍ୟାମେରା ଲଗାହୁଆ ହେ । ଅଭି ଅଭି ପୋଲିସ ଆତା ହୋଗା ।

ସମ୍ବିତ- (ପ୍ରବେଶି)ପୋଲିସ ନା ଫୋଲିସ ! କେହି ଆସିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ତୋ ସି ସି କ୍ୟାମେରା ସବୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଆ ହୋଇଛି ।

ଦିନ- ହ୍ୱାଟ୍ ନନସେନ୍ସ ! କୌନ ହୋ ତୁମ ?

ସମ୍ବିତ- ଯମଦୂତ । ଏଇ ଦେଖ ହାତରେ ଦଉଡ଼ି ଧରି ଆସିଛି । ଏଇ ଦଉଡ଼ିରେ ତୋତେ ବାନ୍ଧିନେବାକୁ ଯମରାଜା ପଠାଇଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀବତୀ- ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରୁଛୁ ଦିନଦୟାଲ ?

ଦିନ- ଆରେ ଭାଇ କୌନ ହୋ ତୁମ ଦୋନୋ ? କିଉଁ ହମ ସବକୋ ମାର ରହେ ହୋ ?

ଶ୍ରୀବତୀ]

ସମ୍ବିତ] — ପ୍ରତିଶୋଧ

ଶ୍ରୀବତୀ- ମାନେପଡୁନି ୨୦ବର୍ଷ ତଳର କଥା.....

(ଫ୍ଲାସ ବେକ)

(ଦ୍ୱିତୀୟ ମଞ୍ଚରେ ଦେବକୁମାର, ବିଶ୍ୱନାଥ, ଦିନଦାୟାଲ, ନାଥୁରାମ ଡିଏସପି ଅମରେନ୍ଦ୍ର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଖୁଣ୍ଟରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସାମ୍ବାଦିକ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ରଙ୍କୁ ଗୁଳିକରି ମର୍ତ୍ତର କରନ୍ତି । ପୁଣି ଅମରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ହାତକୁ ଗୁଳିମାରି ଅକାମୀ କରିଦିଅନ୍ତି ।)

ଶ୍ରୀବତୀ- ଏବେ ମନେପଡ଼ିଲା ଦିନଦାୟାଲ ଶର୍ମା ।

ଦିନ - ଓଃ ତୁ ଓହି ରିପୋର୍ଟର କା ଛୋକରି ।

ସମ୍ବିତ- ଆଉ ବେଶୀ ବକ ବକ ହୁଅନା ଦିନଦୟାଲ । ସେପଟେ ମହାରାଜା ଯମ ଫୋନ
କଲେଣି ତୁମକୁ ଦଉଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧି ଘୋଷାରି ଘୋଷାରି ଯଥାଶୀଘ୍ର ତାଙ୍କଠାରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ
ହେବ । (ଦଉଡ଼ିରେ ଦିନ ଦୟାଲ ଗଳାକୁ ଗୋଡେଇ ଦିଏ । ଗୋଟେ ପଟରେ ଶ୍ରାବଣୀ ଓ
ଅନ୍ୟ ପଟରେ ନିଜେ ଧରି ଜୋରରେ ଟାଣନ୍ତି । ଦିନ ଦୟାଲ ଗାଁ ଗାଁ ଚିତ୍କାର କରୁଥାଏ ।)

(ମଞ୍ଜି ଅନ୍ଧାର)

କ୍ରମଶଃ.....

email- dwibedysudhansu@gmail.com

ନବିତା ବିଭାଗ

<https://www.youtube.com/DrJyotiPrasadPattnaik>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ଅନଳ (ଅଗ୍ନି)

ହେ ଅନଳ !

ଦୀପ୍ତ କରି ତୁମେ

ଛୁଆଁ ଯେବେ ଜୀବନର ଆଦ୍ୟ ଉଷାକାଳ,

କୋଟି ପ୍ରାଣେ ସଞ୍ଚାରି ଉତ୍ତାପ

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କର ଯେବେ ପୁଣି

ଦେଇ ତୁମ ଉଷ୍ମ ଆଲିଙ୍ଗନ -

କୁଆଁ କୁଆଁ ରାବେ ଜାଗେ

ପ୍ରାଣର ସ୍ୱପ୍ନ,

ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗି ଜନମର ଏନ୍ତୁଡ଼ିଶାଳରେ

ତୁମେ ସତେ ହୁଅ ବହିମାନ

କରିବାକୁ ଜୀବନକୁ ଭବ୍ୟ-ଆୟୁଷ୍ମାନ ।

ଲେଲିହାନ ଶିଖା ପୁଣି ତୁମ

ଜୀବନକୁ କରେ ଆଲିଙ୍ଗନ,

ଜନ୍ମ ଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ଯାଏ

ଜୀବନର ସକାଳ ପର୍ଯ୍ୟାୟେ

ଶିବ ନାରାୟଣ
ଦାଶ

ତୁମେ ରୁହ ଓତଃପ୍ରୋତଃ
 ଜୀବନକୁ କରି ଉଦ୍‌ଜୀବିତ ।
 ଜଠରେ ଜଳାଅ ଅଗ୍ନି
 ପ୍ରାଣବନ୍ଧ କରିବାକୁ ସୁଧାର ଆହ୍ୱେ,
 ତୁମ ଉତ୍ତାପରେ ଭରି
 ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ନାତ ରଶ୍ମିର ପ୍ଲାବନ
 ତୁମେ ଯାଅ ନିଜକୁ ସଞ୍ଚାରି,
 ବୃକ୍ଷ, ଲତା, ପତ୍ର, ପୁଷ୍ପ
 ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ, କୀଟ, ପତଂଗରେ,
 ପ୍ରାଣର ଜୀବନୀ-ସୁଧା
 ତୁମେ ଦିଅ ଭରି
 ସୃଷ୍ଟିର ପୁଲକ ଭରା ଅମ୍ଳୁତ ଶିରାରେ ।

ଜୀବନର ଯାତ୍ରା ପଥେ
 ତୁମକୁ ଦେଖିଛି କେତେ
 ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପେ -

ମାଆ'ର ରୋଷେଇ ଶାଳେ
 ନିତ୍ୟ ଜଳିବାରେ

ତିଳେ ମାତ୍ର କ୍ଳାନ୍ତି ତୁମ ନାହିଁ,
ନିଜକୁ ଦୟାକରି ବାଢ଼ିଦିଅ ତୁମେ
ଅନ୍ନ ଆଉ ବ୍ୟଞ୍ଜନର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ମଣୋହି ।

ତୁମେ ପୁଣି ଜଳିଉଠ
ଭକ୍ତିପୂତ ଅର୍ଘ୍ୟଶିଖା ମେଲି
ଆମରି ଠାକୁର ଘର ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରଦୀପେ,
ଅବା ପୁଣି ସଞ୍ଜବତୀ ସାଜି
ବୃନ୍ଦାବତୀ ଚଉରାର ମୂଳେ
ଅଭିପ୍ସାର ଶିଖାଟିଏ ହୋଇ
ଜଳିଉଠ କୋଟି ପ୍ରାଣ ଅନ୍ତରର ତଳେ ।

ପୂଜା, ପାରବଣେ ଆଉ ପୁଣ୍ୟ ତିଥି ବାରେ
ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କର ତୁମେ ଆଲୋକର ଧାରା,
ଉଷ୍ମତାର ପବିତ୍ରତା ଭରି
ତୁମେ ଜଳ ଦେବାଳୟେ ଆଉ ଘରେ ଘରେ ।

ହୋମାନଳ ସାଜି କେବେ
ଜଳି ଉଠ ତୁମେ
ବିବାହ ବେଦିରେ,
ଆଉ ପୁଣି
ତୁମରି ସେ ପବିତ୍ର ଅଗ୍ନିକୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି

ବାନ୍ଧିହୁଏ ଦୁଇ ପ୍ରାଣ

ହାତ ଧରି ଚାଲିବାର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଶପଥେ ।

ତୁମେ ପୁଣି ସାଜ କେବେ ଭୟଙ୍କର

ଆହେ ବୈଶ୍ଵାନର !

ଲେଲିହାନ ଶିଖା ମେଲି ବିଭୀଷିକାମୟ

ଭସ୍ମ କର ଜନପଦ ଗ୍ରାମ ବା ସହର,

ଅବା କେବେ ଦୟା କର

ଅରଣ୍ୟର ସ୍ଥିର ସବୁଜିମା

ବ୍ୟାପ୍ତକରି ପ୍ରଭଞ୍ଜନେ ରୁଦ୍ର ଦାବାନଳ ।

ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରାରଂଭୁ ତୁମେ ଜନ୍ମଅଛ ଏଠି

ଯଜ୍ଞବେଦୀ ହୋମାନଳ ପୁଣ୍ୟ ଶିଖା ତେଜି,

ଜୀବନକୁ ଦେଇ କେତେ ଅଶାର ଆଲୋକ

ରଖି କଂଠୁ ମନ୍ତ୍ର-ଧ୍ୱନି ପ୍ରଣବ ଓଁକାରି ।

ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତର ଧରି

ଜୀବନକୁ ନେଇଛ ଆଦରି,

ତୁମେ ସ୍ଥିତ ଜୀବନରେ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ପରି ।

ଆଉ ପୁଣି ସର୍ବଶେଷେ

ଏ ଜୀବନ ଅଳ୍ପ ହୁଏ ଯେବେ,

ତୁମେ ନିଅ ସଭିଙ୍କୁ ସାଉଁଟି

ଆଉ

ତୁମରି ସେ ପିଙ୍ଗଳ ଗହ୍ୱରେ ଜାଳି

ଭସ୍ମ କର ଶିଖାନଳ ତେଜି ।

ଶୁଣାନର ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଅଧିବାସେ

ପଞ୍ଚିତୁତେ ମିଳାଇ ସଭିଙ୍କୁ

ତୁମେ କର ପରିତ୍ରାଣ ନବଜନ୍ମ ପାଇଁ,

ହେ ଚିର ନମସ୍ୟା ତୁମେ

ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନର ପଥେ -

ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରାଣ ପ୍ରୟାସେ ତୁମର

ଅଗ୍ନି-ସ୍ନାନ ଦେଇ,

ନିରବଧି ଜଳୁଅଛ

କରିବାକୁ ମଣିଷକୁ

ମୃତ୍ୟୁ ପଥେ ଅମୃତ ଆଶାୟୀ ।

ମାତୃସ୍ମୃତି

କମଳ ବିଳାସିନୀ କମଳା ସୁହାସିନୀ

କରୁଣା ନେତ୍ର ଦିଅ ଢାଳି

କଲୁଷ ପଙ୍କେ ପଡ଼ି କରମ ପଥ ଛୁଡ଼ି

କଳଙ୍କେ କଲବଲ ହେଲି "ମା"

ଭଗବତି,

କର୍ମଯୋଗେ ନଦେଇ ମନ କପଟ କଲି ଆତରଣ

କୋପିତ ଅନ୍ତରରେ କରପ୍ରସାରି ବାରେ

କେବଳ କରାଳ ବରିଲି "ମା" । //୧//

ଖାଲେ ପଡ଼ିଲି ଖସି ଖସଡ଼ା ପଥେ ଆସି

ଖିଆଲେ ବିତାଇଲି ଦିନ

ଖଣ୍ଡନ କରି ଦୋଷ ଖଡ଼ଗେ ପାପ ବିନାଶ

ଖ୍ୟାପନ କରି ଖ୍ୟାତିମାନ ମା'

ଭଗବତି,

ଖେଳ ଜୀବନେ ହେଉ ଶେଷ ଖୋଜେ ମୁଁ ଚୈତନ୍ୟ ପୁରୁଷ

ଖୋଲା ହୃଦୟେ ମୋର ଖୁସିରେ ବିଜେ କର

ସ୍ୱର୍ଗତ ଶ୍ରୀ
ମାୟାଧର ଦାଶ

ଖାତିରେ ପାତିଛି ଆସନ ମା' । //୨//

ଗରଳ ସୁଧା ମଣି ଗ୍ରାସ କରିଛି ଜାଣି
ଗମିଛି ଅଗମ୍ୟରେ କେତେ
ଗୁରୁ ପ୍ରପଞ୍ଚ ମାୟା ଗର୍ବେ ବିସ୍ତାରି କାୟା
ଗୁଆଁର କରିଲାଣି ମୋତେ ମା'
ଭଗବତି,

ଗୁପ୍ତ ଅହମିକା ମୋର ଗୁଣ-ଅସିରେ ନାଶ କର
ଗଭୀର ଗାତ୍ର ଦାହ ଗର୍ହିତ ମାୟା ମୋହ
ଗଣ୍ଡିକୁ କାଟିପକା ଯେତେ ମା' । //୩//

ଘୋର ତିମିରେ ମୋର ଘଟିତ ଘଟ-ଘର
ଘଡ଼ିସନ୍ଧିରେ ଘାଣ୍ଟିହୁଏ
ଘନଘନ ଗର୍ଜନ - ଘାତକ ତନୁ ମନ
ଘୋଡ଼ାଇ ଘନଘନ ଦହେ ମା'
ଭଗବତି,

ଘେନାକରି ଏ ଦୋଷ ସାରା ଘୋଡ଼ାଅ ସ୍ନେହେ ବିଶ୍ୱମୁରା
ଘରକରଣା ମୋର ଘେରି କରେ ଅସ୍ଥିର
ଘନ ନିଃଶ୍ୱାସ ସଦା ବହେ ମା' । //୪//

ଚରାଚର ଯାହାର ଚରଣେ ପରିଚର

ଚିନ୍ତାୟୀ ଦେବୀ ମାହେଶ୍ୱରୀ

ତାରୁ ଚରଣେ ତୋ'ର ଚିର ଶରଣ ମୋର

ଚେତନା-ଦୀପ ଦିଅ ଜାଳି ମା'

ଭଗବତି,

ଚିତ୍ତରେ ଚନ୍ଦ୍ରା ଦେଇ ଚାଲି ଚିନ୍ତାୟୀ କୃପା ଦିଅ ଢାଳି

ଚିର ଦିବ୍ୟ ଆଶିଷେ ଚିଦାନନ୍ଦ ପରଶେ

ଚିରନିଦ୍ରା ମୋ' ଯାଉ ଜଳି ମା' । //୫//

ଝିପି ଝିପି ବର୍ଷା

ଅମୃତନାରାୟଣ
ଗତପଥୀ

ଝିପିଝିପି ବର୍ଷା ଆକାଶୁ ଝରେ

ସଭିଙ୍କର ମନ ତାହା ତ ହରେ ।(୧)

ମୌସୁମୀର ଏହି ପ୍ରଥମ ବର୍ଷା

ସଭିଙ୍କୁ ଦିଅଇ ନୂତନ ଆଶା ।(୨)

ବାଦଲ ଭିତରେ ବିଜୁଳି ଚମକ

ମନେ ଭରି ଦିଏ ପୁଣି ପୁଲକ ।(୩)

ବର୍ଷା ର ସେହି କୋହଲା ପାଗ

ଖୋଜାହୁଏ ଛତା ବର୍ଷାତି ଆଗ ।(୪)

ସଭିଙ୍କର ମନ ହୁଏ ପୁଲକ

ଆତ୍ମାଣ କରି ଓଦା ମାଟି ମହକ ।(୫)

ଚାଷୀ ଭାଇ ଧରି ହଳ ଲଙ୍ଘଳ

କ୍ଷେତ ଯାଇଥାଏ ପୁଣି ଚଞ୍ଚଳ ।(୬)

ବରଷା ଛିଟାର ମଧୁର ଛୁଆଁ

ପୃଥିବୀଟା ଲାଗେ ସତରେ ନୂଆ ।(୭)

ଅମୃତ ରୂପୀ ସେ ବରଷା ଜଳ

ପାଇ ତାହା ତୃପ୍ତ ଜୀବ ସକଳ ।(୮)

ଯଦି ପରିବେଶ ଶୁଦ୍ଧ ସୁନ୍ଦର ରହେ

ଠିକ୍ ସମୟରେ ବରଷା ହୁଏ ।(୯)

ନହେଲେ ଯେବେ ହୁଏ ଜଳ କଷ୍ଟ

ମନେ ପକାନ୍ତି ସଭିଏଁ ଇଷ୍ଟ ।(୧୦)

ସବୁଜ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତି ଗଢ଼ି

ଉପଭୋଗ କର ନୂତନ ବର୍ଷାକୁ ମୋହର

କବିତା ପଢ଼ି ।(୧୧)

ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଜୟଦେବ ବିହାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଚାନ୍ଦିନୀ ରାତିର ଚାନ୍ଦ

ରାଧାମୋହନ
ପୂଜାହାରୀ

ଚାନ୍ଦିନୀ ରାତିରେ ଚାନ୍ଦକୁ ଚାହେଁ ମୁଁ
ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କୁଳେ ବସି,
ତା' ମୁଖରେ ମୋର ପ୍ରିୟା ମୁଖ ଦେଖି
ଦିଏ ମୁଁ ମୁରୁକି ହସି,
କହେ ମୁଁ ଚାନ୍ଦକୁ ଆଲୋ !
ମୋ ପ୍ରିୟାକୁ ତୋର ହୃଦୟ ପ୍ରଦେଶେ
ଯତନ ରେ ରଖି ଥା' ଲୋ । (୧)

ମୁଁ କହିଛି ବୋଲି କହିବୁନି ତା'କୁ
ହୃଦୟର କଥା ମୋର,
ମୋ ଫେରିବା ଯାଏଁ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଇ
ରଖିବୁ ଲୋ ଘରେ ତୋର,
ମୁହିଁ ଲୋ ମୋ ପ୍ରିୟା ପାଇଁ,
ତା' ସ୍ବାଗତ ପାଇଁ ଆକାଶୁ ତାରକା
ତୋଳି ଆଣିବି ଲୋ ଯାଇ । (୨)

ତା' ଚଲାପଥ ରେ ତାରକା ବିଛାଇ
ସ୍ବାଗତ କରିବି ତା'କୁ,

ଅପୈର୍ଯ୍ୟେ ରହିଛି ଚାହିଁ ତା' ବଦନେ
ହସ ଚିକେ ଦେଖିବାକୁ,
ସେ ହସିଲେ ମୁଁ ହସିବି,
ପ୍ରେମ ମଞ୍ଜି ବୁଣି ତା' କୋମଳ ହୃଦେ
ଚିରକାଳ ରହିଥିବି । (୩)

ମୋର ମନକଥା ଶୁଣି ହର୍ଷେ ଚାନ୍ଦ
ତାରାଙ୍କ ଗହଣେ ଥାଇ,
କହେ ସ୍ଥିତହାସ୍ୟେ ଧନ୍ୟରେ ରସିକ
ତୋ ପ୍ରିୟା ତୋ ପ୍ରେମ ପାଇ !
ଦିଏ ସେ ଅଭୟ ବର,
ସତ୍ୟ ପ୍ରେମ ଆତ୍ମା ସଂସାରେ ବିଚ୍ଛୁରି
ବିଶ୍ୱ ମଧୁମୟ କର । (୪)

ଅଧ୍ୟାପକ, ଓଡ଼ିଶା ଆଦର୍ଶ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଡାଲଚେର

ଜିଲ୍ଲା : ଅନୁଗୋଳ

ମୋହ

ବେଳେବେଳେ
 ସତ୍ୟର ଅପେକ୍ଷାରେ
 ମିଥ୍ୟାକୁ ଆପଣାର
 କରିବାକୁ ପଡ଼େ ।
 ଗୋଟିଏ ଦୁଃଖ ନ ସରୁଣୁ
 ଅନ୍ୟଏକ ଦୁଃଖକୁ
 ଆଦରି ନେବାକୁ ପଡ଼େ ।
 ଯନ୍ତ୍ରଣାର ମେଘନାଦପାତେରୀ
 ଡେଇଁବା ଆଶାନେଇ
 ପ୍ରତିମୁହୂର୍ତ୍ତରେ
 ଲହୁଲହାଣ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ।
 ତଥାପି ନା' ମୋହଭାଙ୍ଗେ
 ନା' ଭାଙ୍ଗେ ବଞ୍ଚିବାର ଆଶା
 ଭଜୁଡ଼ି ପଡୁଥିବା
 ଆପଣାର ଇତିବୃତ୍ତକୁ ବଖାଣି
 ମୋହରେ ମୋହରେ
 ଲୁହ ଢାଳିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ଡଃ ମନୋରଞ୍ଜନ
ବିଶୋୟୀ

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ,
 ବ୍ରହ୍ମପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ
 ମୋ: ୮୮୯୫୧୪୧୭୨୭

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ତୁମେ କୁହ

ଦେଖ ରେସରେ ଘୋଡ଼ାମାନେ ଦୌଡୁଛନ୍ତି
 ସେ ଜାଣନ୍ତିକି
 କିଏ ପ୍ରଥମ କିଏ ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁଣି ସବା ଶେଷେ ରହିବ
 ତଥାପି ଚଳନ୍ତି ରେସରେ ନିଜକୁ
 ସାମିଲ କରିବାକୁ ହେବ
 ଦୁଇ ଗୁଣ୍ଡା ଦାନା ଖାଇ । ।
 ଶବ୍ଦମାନେ ଦୌଡୁଛନ୍ତି
 ଦୌଡୁଛନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ
 ତା' ବୋଲି ଯାହା ନାହିଁ ତାହା ହେବ
 ହୋଇପାରେ କିଛି ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ
 ତଥାପି ଦୁଇପାଦ ଭାବି
 ପାଦେପାଦେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ।
 ଚାଲିବାକୁ ହେବ ଠିକ ତୁମପରି
 ଅହରହ ନାସାର ସେ ପବନରେ
 ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ
 ମାପିରୁପି ଝାଡ଼ିହେଉଥିବ । ।

ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର
ସାମଲ

ଶୁଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଁ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ଚାହେଁ

ମୁଁ କିଏ ? କିଏ ଆସି କାନେ କୁହେ

ସମୟ ଅଛି ଚେଇଁ ଉଠ

ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଆଗରୁ

ତୁମର ଅଭିନୟ ଛାପ ଛାଡ଼ି ବିଶ୍ରାମ ନିଅ

ଚେଇଁ ଉଠେ କଣ କରିବାକୁ

ତୁମେ କୁହ

ଚଳନ୍ତା ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟା ପରି ଧାବମାନ ହୁଅ । ।

ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର ସାମଲ

ରାଇପୁର, ନୟାଗଡ଼

ଦୂରାଭାଷ: ୯୮୫୩୫୭୦୦୧୯

ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା

ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ମଉତମଣି ତୁ

ଭକ୍ତର ଭଗବାନ

ଜଗତ ଦେଖିବ ତୋ ବାହୁଡ଼ା ଯାତରା

କରି ତୋର ଦରଶନ ।

ନବଦିନାତ୍ମକ ମାନବୀୟ ଲୀଳା

କରି ତୋର ସମାପନ

ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ବାହୁଡ଼ି ତୁ ଆସୁ

ନିଜର କରମ ସ୍ଥାନ ।

ଦଶମୀରେ ଦେଖି ତୋ ବାହୁଡ଼ା ଯାତରା

ଆନନ୍ଦିତ ଭକ୍ତ ମନ

ଏକାଦଶେ ସୁନା ବେଶର ତମକ

ଅଧରପଣାର ଦିନ ।

ସାଇ ପ୍ରସାଦ ସାହୁ

ବାଡ଼ି ନଡ଼ିଆର ନୂଆ ଫଳଟିଏ

ତୋଳି ନେଇ ଆମେ ଯିବା

ନଡ଼ିଆ ରଞ୍ଜୁଣା ସେ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ

ହାତଟେକି ତାକୁ ଦେବା ।

ସତରେ କାଳିଆ ସବୁ ଲୀଳା ତୋର

ସଂସ୍କୃତିର ପରିଚୟ

ଘୋଷଯାତରାରୁ ବାହୁଡ଼ାଯାତରା

ଏକତାର ସମନ୍ୱୟ ।

ବାହୁଡ଼ି ଯିବୁତୁ ବାହୁଡ଼ା ରଥରେ

ସିଂହଦୁଆରକୁ ତୋର

ମାଉସୀ ମାଆ ଘରେ ଖେଳାଲୀଳା ସବୁ

ସରିଲା ଏ ବରଷର ।

ସିନ୍ଧେକେଲା, ବଲାଙ୍ଗୀର

ଭ୍ରାମ୍ୟ ଭାଷ – ୯୯୩୭୦୩୪୭୪୨

ରଥଯାତ୍ରା

ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ

ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ ବଳରାମ ଭଉଣୀ ସୁଭଦ୍ରା ରଥରେ
 ଜନମ ଭୂମିକୁ ଗମିବେ ଆଷାଢ଼େ ଶୁକଳ ଦ୍ୱିତୀୟା ତିଥିରେ ।
 ଭଦ୍ରା ଅମାଦିନ ନବ ଯଉବନେ ନେତ୍ର ଭସ୍ମିତ ସୁନ୍ଦର
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାଡ଼ି ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ଚଳିବେ ଗୁଣ୍ଡିଚା ମନ୍ଦିର ।
 ଆଗେ ବଳଭଦ୍ର ତାଳଧ୍ୱଜ ରଥେ ସୁଭଦ୍ରା ଦେବଦଳନେ
 ଶେଷେ ଜଗନ୍ନାଥ ନନ୍ଦିଘୋଷେ ବିଜେ ବିଚିତ୍ର ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ବିଧାନେ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରୀକୁ ଘଣ୍ଟ ତାଳେ ତାଳେ ହରିବୋଲ କିରିତନ
 ନାଟ ଖଟଣୀରେ କମ୍ପି ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ କମ୍ପିବ ଚଉଦ ଭୁବନ ।
 ପାଲିଙ୍ଗି ସଜ୍ଜାରେ ଗଜପତି ବିଜେ ସେବାର ଛେରାପହଁରା
 ପତୀତ ପାବନ ରଙ୍ଗ ଅଧରରେ ଶୋଭାର ଭଣ୍ଡାରେ ଭରା ।
 ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ଜନ - ସମୁଦ୍ର ସରଜି ନଉକା ନାଉରୀ ସାଜି
 ବରଷକୁ ଥରେ ବିଜେ କରିଥାନ୍ତି ତାରିବାକୁ ଭକ୍ତରାଜି ।
 ରଥରେ ବାମନ କରିଲେ ଦର୍ଶନ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ନାହିଁ
 ମୋକପାଳେ କେବେ ଲାଗିବ ତା' ତୋର କ୍ରିୟା ଯୋଗେ ଅଛି ଚାହିଁ ।

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ରଥଯାତ୍ରା

ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର ଆଜି ଶ୍ରୀହୀନ ଲାଗୁଛି
ତୁମ ଉପସ୍ଥିତ ବିନା,
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମାତାଙ୍କର ଷାଠିଏ ପଉଟି
କାହାରି ପାଇଁ ରକ୍ଷଣା ।

ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଚାହିଁଛି ତୁମ ପଥକୁ
ବାହୁଡ଼ି ଆସହେ ପ୍ରଭୁ ,
ଗୁଣ୍ଡିଚାରେ ଯାଇ ବାହୁଡ଼ାରେ ଫେର
ହେ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାବାହୁ ।

ଲବଣି ଚୋର ହୃଦୟ ନେଇଗଲା
ସେ ବଡ଼ ହୃଦୟ ଚୋର ,
ରାଧାର ଜୀବନ ରାଧାର ସପନ
କଳା କାହୁଁ ପ୍ରେମୀ ତାର ।

ଜ୍ୟୋତି ରଞ୍ଜନ
ସେଠୀ

ଭକତ ଗହଣେ କାଳିଆ ଠାକୁର
ଯାଉଛି ମାଉସୀ ଘର ,
ଦେଖା ଦିଏ ଆସି ଏ ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡରେ
ଛାଡ଼ିକି ବଡ଼ ମନ୍ଦିର ।

ତୁମ ନନ୍ଦିଘୋଷ ଟାଣିପାରିବିନି
ଦୁଃଖ ନାହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ ,
ରଥଚଢ଼ି ଆସ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡେ ପ୍ରଭୁ
ହେଉ ପଛେ ଶୂନ୍ୟପଥ ।

ମେକାନିକାଲ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ, ଆର୍. କେ. ସିଏସି

ନୀଳଗିରି, ବାଲେଶ୍ୱର

ଦୂରଭାଷ:-୯୩୪୮୧୦୮୨୫୪

ରଥଯାତ୍ରା

ଆଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳରେ ଦ୍ୱିତୀୟା ତିଥିରେ

ହୋଇ ଥାଏ ରଥ ଯାତ୍ରା

ଭାଇ ଭଗ୍ନୀ ସାଥେ ଜନ୍ମ ବେଦୀ ଯାନ୍ତି

ଆର୍ତ୍ତତ୍ରାଣ ସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା ।୧।

ବିଶ୍ୱ ବାସୀଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ

ମନ୍ଦିରୁ ବାହାର ହୁ'ନ୍ତି

କୋଟି ଜନତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଣ

ପାପ ତାପ ହରି ଥାନ୍ତି ।୨।

ବଳଦେବଙ୍କର ତାଳଧ୍ୱଜ ରଥ

ସୁଭଦ୍ରା ଦେବଦଳନ

ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ

ବିଜେ କାଳୀୟ ଦଳନ ।୩।

ଆତମ୍ଭର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବେଶ ଭୂଷା କରି

ପହଣ୍ଡିରେ ଅଣା ଯାଏ

ଝୁଲି ଝୁଲି ପ୍ରଭୁ ରଥକୁ ଆସନ୍ତି

କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁ ଥାଏ ।୪।

ଶଙ୍ଖ ଘଣ୍ଟା ଧ୍ୱନି ଉଛୁଳି ଉଠଇ

ସୁତି ପାଠ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ

ଗଜପତି ରାଜା ମାର୍ଗ ପରିଷ୍କାର

ଛିଞ୍ଚି ପାଣି ଚନ୍ଦନ ।୫।

ପ୍ରଥମେ ସୁଭଦ୍ରା ରଥକୁ ଟାଣନ୍ତି

ଦ୍ୱିତୀୟରେ ବଳଦେବ

ଆନନ୍ଦ ଭସ୍ମାହ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ସାଥେ

ନନ୍ଦିଘୋଷ ଚାଲୁଥିବ ।୬।

ବାସନ୍ତୀଲତା
ଜେନା

ଭଜନ କିର୍ତ୍ତନ ନୃତ୍ୟ ହୁଳହୁଳି

ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ ଉଛୁଳଇ

ପାପି ତାପୀ ମାନେ ଏକାଠି ହୁଅନ୍ତି

ଚଳନ୍ତି ପ୍ରତିମା ପାଇଁ ।୭।

ଚଳନ୍ତି ରଥକୁ ଦର୍ଶନ କରିଲେ

ସର୍ବ ପାପ କ୍ଷୟ ହୁଏ

ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ ଆଜି ଦେବମୟ ପରା

ରଥ ପଥ କଥା କହେ ।୮।

ଆଡ଼ପ ମଣ୍ଡପେ ନବ ଦିନ ରହି

ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ବାହୁଡ଼ିବେ

ମାଉସୀ ମାଆଙ୍କ ପୋଡ଼ ପିଠା ଖାଇ

ଖୁସିରେ ଘର ଫେରିବେ ।୯।

ଦଶମୀ ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା ଏହା ନାମ

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମାତା ରଖି ଥାନ୍ତି

ହେରା ପଞ୍ଚମୀରେ ରଥ କାଠ ଭାଙ୍ଗି

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରାଗ ସୁଖାଅନ୍ତି ।୧୦।

ଏକାଦଶୀ ଦିନ ସୁନା ବେଶ ହୁନ୍ତି

ରଜ ରାଜେଶ୍ୱର ବେଶ

ଭକ୍ତଙ୍କ ନୟନ ପବିତ୍ର ହୁଅଇ

ମନେ ଅମାପ ସନ୍ତୋଷ ।୧୧।

ପର ଦିନ ହୁଏ ନୀଳାଦ୍ରୀ ବିଜୟ

ଭେଟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ

ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ରସ ଗୋଲା ଖୋଇ

କରନ୍ତି ମାନ ଭଞ୍ଜନ ।୧୨।

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ନବରଙ୍ଗପୁର

ଜଗା ତୋର ତୋରି...

ଜଗା ତୋର ତୋରି ଲଗାରେ (୨)

ତୋ ଧାମକୁ ଯାଇ ରଥ ଟାଣି ଦେଇ

ତୁଟାଇଣ ଦେବି ସବୁ ବାଧାରେ.....

ଜଗା ତୋର.....

ତୋ ପାଇଁ କି ଭକତି ନେବି

ଭାବରେ ଭାବରେ ସମର୍ପିଦେବି

ମନ ଅଶ୍ରୁ ମୋର ଉଜାଟ ହେଲାଣି

ବନ୍ଧାଇଣ ଦେବି ତୋର ପଘାରେ.....

ଜଗା ତୋର.....

ଭକତ ମେଳରେ ରହି

ତୋଳାକୁ ଅନାଇଁ ଦେଇ

ଲୁହ ଭାଳି ଭାଳି ହାତ କରି ମେଳି

ଦୁଃଖ ବାହୁଥିବି କେତେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ.....

ଜଗା ତୋର

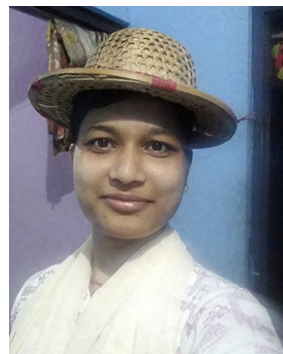
ତୁ ଯିବୁ ମାଉସୀ ଘର

ମୁଁ ଯିବି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମନ୍ଦିର

ମାଆକୁ ମୋହର ବୁଝାଇ ସତ୍ତ୍ୱର

ବାହୁଡ଼ି ଆସିବି ନିଜ ରାସ୍ତାରେ.....

ଜଗା ତୋର.....

ଲିମନ୍

ଦେବୀନାମ

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ: ୭୮୯୪୫୮୫୭୦୮

ରଥ ଅଭିଳାଷ

ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର ଶୀର୍ଷେ ଉଡୁଛି ହରଷେ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ନେତ ,
ମହାପ୍ରଭୁ ଆଜି ହୋଇଛନ୍ତି ବିଜେ
ଦେଖିବେ ବୋଲି ଭକତ ।

ଭକ୍ତ ଭଗବାନ ସମ୍ପର୍କ ଅସୀମ
ଭକ୍ତ ଆସୁଛନ୍ତି ମାଡ଼ି ,
କାଳେ କଉ ଭକ୍ତ ରହିବ ବଞ୍ଚିତ
ରଥ ନ ଯାଉଛି ଗଡ଼ି ।

କିଏ ଭକ୍ତିଭାବେ ନଡ଼ିଆ ଯେ ଯାତେ
କିଏ ଦୂରୁ ନମସ୍କାର ,
ତୋ ଚକା ଆଖିରେ ଚକା ନୟନରେ
ରଥପୁରୁ ଭକ୍ତ ତୋର ।

ତୋ ନୟନେ କେହି ବଡ଼ ହୁଏ ନାହିଁ
ହୁଏ ନାହିଁ କେହି ସାନ ,
ବଡ଼ ଏକା ତୁହି ରାଜାରୁ ସିପାହୀ
ତୋ ଆଗେ ସବୁ ସମାନ ।

ବାପିନି ସିଂ

ବଡ଼ ତୋର ଦାଣ୍ଡ ବଡ଼ ତୋର ପଣ୍ଡା
ତୋର ସେ ବଡ଼ ମନ୍ଦିର ,
ବଡ଼ ତୋର ଭୋଗ ବଡ଼ ତୋ ଭକତ
ବଡ଼ ତୋର ଦରବାର ।

ତୋ ପାଖକୁ ଆସି ଯାଇନାହିଁ କେହି
ଖାଲି ହାତେ କେବେ ଫେରି ,
ତୋ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ବସିଛି ଅନେଇ
ଲାଗିବ କେବେ ତୋ ଡୋରି ।

ରଥଯାତେ ଆଜି ନନ୍ଦିଘୋଷେ ବସି
ଯିବୁ ମା' ଗୁଣ୍ଡିଚା ପାଶେ ,
ତୋ ରଥ ଦଉଡ଼ି ନେବି କେବେ ଭିଡ଼ି
ରହିଲି ସେ ଅଭିଳାଷେ ।

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଅର୍ଥଶାସ୍ତ୍ର ବିଭାଗ ଛାତ୍ର
ଫକୀରମୋହନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ବାଲେଶ୍ୱର

ଦୂରଭାଷ : ୯୯୩୭୮୨୦୮୩୧

ଇ-ମେଲ : bapinising540@gmail.com

କଳା ସାଆନ୍ତ ହେ

କଳା ସାଆନ୍ତ ହେ ଆସିବା ହେଉ ଟିକିଏ ଦର୍ଶନ ଦିଅ କରୁଣା ଥାଉ,
ମହାବାହୁ ଆହେ ସେତିକି ଥାଉ ଭକ୍ତମେଲେ ଆସ ଥରେ ଡେରି ନକରି
ଥାଉ ।

ପଙ୍କଜ କୁମାର
ମଙ୍ଗଳ

ସଜ ହେଲାଣି ନନ୍ଦିଘୋଷ ସେତ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ...

ଯିବାକୁ ଉଛୁର ହେଲାଣି ଗୁଣ୍ଡିଚା ଘରେ ।

ଯାଇପାରେ ନାହିଁ ବୋଲି ତମ ନୀଳ କନ୍ଦରେ ଆସିଛ ହେ ମହାବାହୁ ଭକ୍ତମେଲେ,
ଛୁଇଁ ପାରେନାହିଁ ବୋଲି ତମ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଥରେ ବରଷକେ ଥରେ ତମ ରଥ ଦଉଡ଼ି ଧରେ ।

ବଳିଆ ସାଆନ୍ତ ହେ ଗୁହାରି ଶୁଣ,

ଦର୍ଶନ ଦେବକି ମୋତେ ଏହି ଜଣାଣ ।

ସଜ ହେଲାଣି ତାଳଧ୍ୱଜ ସେତ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ...

ବାଟ ଚାହିଁ ଗୁଣ୍ଡିଚା ମାଆ ଅଛନ୍ତି ଘରେ ।

ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ବସିଛି ଏହି ଦେଉଳ ପାଖରେ,

ରଥରେ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ନୟନ ମୋ ଝୁରେ ।

ଉଠିବାକୁ ମନା ତୁମ ତାଳଧ୍ୱଜ,

ତୁମ ରଥ ଟାଣିବାକୁ ଭାରି ବ୍ୟାକୁଳ ଏ ମନ ।

ସୁଭଦ୍ରା ମାଆ ତମେ କୃପାକର,
 ଗୁହାରି ଜଣାଉ ଅଛି ତୁମ ପୟର ।
 ସଜ ହେଲାଣି ଦର୍ପଦଳନ ସେତ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ...
 ଭାଇଙ୍କୁ ନେଇ ରଥରେ ବିଜେକର ଯିବା ମାଉସୀ ଘର ।
 କାହିଁ ଗଲେ ସୁଦର୍ଶନ ଡେରି ହେଲାଣି,
 ବେତ ଧରି ଡାହାକ ବି ଡାକ ଦେଲାଣି ।
 ଭଉଣୀର ଅଳି ରଖିବେ ସେ ମହାବାହୁ,
 ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତମେଲେ ନେଇଆସ ଡେରି ନକରି ଆଉ ।

ଆସିଲେଣି ଠାକୁର ରାଜ ଛେରାପହଁରା ପାଇଁ,
 ଏମିତି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ରାଜା ଜଗତେ ନାହିଁ ।
 ଜନାରଣ୍ୟ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ତୁମ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ,
 ଭକ୍ତ ଭାବ ବୁଝ ତୁମେ ହେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ।
 ଦେଇଥିଲ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଗୁଣ୍ଡିଚା ମାଆଙ୍କୁ,
 ବରଷକୁ ଫେରିବ ଥରେ ଜନ୍ମ ଭୂମିକୁ ।
 କଳା ସାଆନ୍ତ ହେ ଆସିବା ହେଉ ଟିକିଏ ଦର୍ଶନ ଦିଅ କରୁଣା ଥାଉ,
 ମହାବାହୁ ଆହେ ସେତିକି ଥାଉ ଭକ୍ତମେଲେ ଆସ ଥରେ ଡେରି ନକରି ଆଉ ।

ବଡ଼ପାହି, ଭୋଗରାଇ, ବାଲେଶ୍ୱର ।

ଦୂରଭାଷ-୭୭୪୮୯୩୭୮୧

ଅନନ୍ତ ଶୟନ

ଅନନ୍ତ ଶୟନ କରିଲ ପ୍ରଭୁ କଳା ଶ୍ରୀମୁଖ
କାହା ମୁଖଦେଖି କଟିବ ମୋର ଦିନ ଗୋଟାକ
କହ ହେ ଦୟା ସିନ୍ଧୁ,
ଦିନ ବିଦୁଅଛି ମୋହର ଆମେ ସରବେ କାନ୍ଥୁ ।

ତୋର ଦରଶନ ପାଇଁକି ହୁଏ ବିକଳ ମନ
ହାତରେ ମୋହର ନାହିଁଟି ଫୁଟି କଉଡ଼ି ଧନ
କହ ହେ ଦୟା ସିନ୍ଧୁ,
ଆମର ତ ବାସୀ ପଖାଳ ତୋର ପଉଟି ରାନ୍ଥୁ ।

କ୍ଷୀରି ଖେରୁଡ଼ି କାନିକା ସହିତ ଅଭଡ଼ା ଅନ୍ନ
ଯାହାକୁ ଯେତେବେ ଖାଇକି କର ଉଦର ପୂର୍ଣ୍ଣ
କହ ହେ ଦୟା ସିନ୍ଧୁ,
ଆମରି ଆଶାରେ କାହିଁକି ତୁହି ମାୟାକୁ ଛନ୍ଥୁ ।

ଦୀନବଂସୁ ବେଜ

ମାଉସୀ ମାଆର ଘରକୁ ଗଲୁ ହଲି ହଲି କି
 ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କୁ ଘେନିଲୁ ସାଥେ ଡାକି ହାକିକି
 କହ ହେ ଦୟା ସିନ୍ଧୁ,
 ପଡିଲାନି ଲକ୍ଷ୍ମୀମା'ଙ୍କ କଥା ହୋଇ ବିସର୍ଗ ବିନ୍ଧୁ ।

ମହଣ ମହଣ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପିନ୍ଧୁ ସୁନା ବେଶରେ
 ସାରା ଜଗତର ମାଲିକାଣୀ ଅଛି ତୁମ୍ଭ ସାଥରେ
 କହ ହେ ଦୟା ସିନ୍ଧୁ.....,
 ଆମେ ସବୁ ଲୋକ କିପାଇଁ ବେଶି କପାଳ ନିନ୍ଧୁ ।

ବିନ୍ଧୁ ବିନ୍ଧୁ ସମ କାକର ପଡ଼ି ଗାଲିତା ପରେ
 ଭଲ ଭଲ ହୋଇ ସଂସାରେ ସୁଖ ଶରଧା ଭରେ
 କହ ହେ ଦୟା ସିନ୍ଧୁ,
 ଏଥର ନିଶ୍ଚିତ ହେବୁକି ତୁହି ଆମ୍ଭ ସଭିଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ।

ମାଲକାନଗିରି, ଓଡ଼ିଶା, ଭାରତ

ସପନର ପଥେ

ସପନର ପଥେ ତୁ ଆସୁ ଛପି ଛପି
ନିଦ ଯେବେ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ ରହିଯାଉ ଲୁଚି

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାରିକ

ହୃଦୟର ଏଇ ନିର୍ଜନ ଦ୍ୱୀପରେ ଖୋଜୁଛି ତତେ
ସପନର ପଥେ ଆସି ରହିବୁ ମୋ ସାଥେ

ଅନାମିକା ନାୟିକା ତୁ ସରଗର ଅପସରି
ସପନର ପଥେ କରିଲୁ ମନ ଚୋରି

କେମିତି ଭୁଲିବି ତତେ ଏଇ ଜୀବନରେ
ସବୁଦିନ ରହିଥିବୁ ମୋ ସ୍ୱପ୍ନର ଭିତରେ

ସପନର ଅଲିଭା ଖାତାରେ ଲେଖିଛି ତୋ ନାଁ
ତୋ ବିନା ଲାଗେ ଫିକା ଫିକା ଏ ଦୁନିଆ

ନିରୀହ ଆଖିରେ ତୋ ଚୋରା ଚାହାଣି
ସପନର ପଥରେ ମୁଁ ରାଜା ତୁ ରାଣୀ

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୮୭୬୫୪୩୨୧୦

ଫାଙ୍କା ହେଲାଣି ମୋ ଝୁଲି

ବାହା ହୋଇଥିଲି ଶଶୁର ଘରେ ମୁଁ
ଦେଖିକି ସୁନ୍ଦରୀ ଶାଳୀ
ଗାଆଁ ତାଙ୍କ ଥିଲା ରାଜକନିକାରୁ
ଅଳପ ଦୂରରେ ଆଲି ।

ଶିଶିର କୁମାର
ପଣ୍ଡା

ମନଥିଲା ଯାଇ ଶାଳୀର ପାଖରେ
ନିଇତି କରିବି ଖଟି
ଘଷାନେଷା ହେଲେ ଭିଣୋଇ ବୋଲିକି
ଆଖିବୁଜି ଯିବ ପଟି ।

ପଇସା ଝଡ଼େଇ ମୋଅରି ପାଖରୁ
ଖୁସିରେ ହୁଅଇ ବୁଲି
ତାକୁ ଦେଇ ଦେଇ ମାସ କେଇଟାରେ
ଫାଙ୍କା ମୋ ହେଲାଣି ଝୁଲି ।

ଆଶା ମୋର ସେଇ ଆଶାରେ ରହିଲା
ଏଡ଼ିକି ଅଟେ ସେ ଚାଲୁ
ବେହେରା ପୁଅକୁ ଭଲ ପାଉଅଛି
ମତେ ଏଣେ ପେଲେ ଗାଲୁ ।

ଯେ ଦିନ ଦେଖିଲି ହାତେ ହାତ ଛୁଦି
ଆସିଲେ ଆଶିଷ ମାଗି
ପଡ଼ି ଯାଉଯାଉ ବଞ୍ଚିଗଲି, ଥିଲା
କାନ୍ଦୁ ମୋ ଦେହକୁ ଲାଗି ।

କୁଆଁସ, ମେରଦା କାଟିଆ, ଯାଜପୁର

ଆଳାପ: ୮୮୮୧୭୩୭୨୨୮

ମାଆ

ଏ ବିଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରତାକୁ ଦେଖିବା ପୂର୍ବରୁ
ଯାହାକୁ ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଦେଖିଲି,
ଏ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ପାଦ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ
ଯାହାର ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରଥମେ ଅନୁଭବ କଲି,
ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକିବା ଆଗରୁ
ଯାହାକୁ ପ୍ରଥମେ ଡାକିଲି
ସେ ମୋ ଜନ୍ମଦାୟିନୀ ମା....

ଯାହା ନାଁ ଶୁଣିଲେ
ଆସେ ଜୀବନରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା
ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ଶବ୍ଦର ବିକଳ ନାହିଁ,
ଯାହା ବିନା ଦୁନିଆର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବି ନାହିଁ
ସେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ବଡ଼ ପୁଣି
ଇଶ୍ୱରଙ୍କରୁ ମହାନ
ସେ ମୋ କରୁଣାମୟୀ ମା....

ଦଶ ମାସ ଦଶ ଦିନ ଗର୍ଭରେ ଧରି
ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ ହୋଇ,
ଯିଏ ମୋତେ ଜନ୍ମ ଦେଲା,
ରାତି ରାତି ଅନିଦ୍ରା ରହି

ରାକେଶ ମୁଦୁଲି

ଯିଏ ମୋ କପାଳରେ ହାତ ଆଉଁସି
ସୁଖର ନିଦ୍ରା ଦେଲା
ମୋ ହସରେ ହସିଲା,
ମୋ ଦୁଃଖରେ କାନ୍ଦିଲା
ସେ ମୋ ମମତାମୟୀ ମା....

ଯାହା ଶରୀରର ମୁଁ ଏକ ଅଂଶ
ଯାହାର କୋମଳ ପରଶ
ଜୀବନରେ ଭରି ଦିଏ ଅନେକ ହସ
ଯିଏ ନିଜେ ଦୁଃଖେ ଥାଇ
ନେଇ ସେ କୋଳେଇ
ରଖେ ସେ ପଣେତ ଘୋଡ଼େଇ
ଦିଏ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପରଶ ବିଛାଇ
ସେ ମୋ ସ୍ନେହମୟୀ ମା....

ଲାବଣ୍ୟମୟୀ ମୌସୁମୀ

ବାଲାଜୀ ପ୍ରେମୀ

ମୌସୁମୀ ଗୋ ତୁମେ ଲାବଣ୍ୟ ଦେଶର
ଲାବଣ୍ୟମୟୀ ରାଜଜେମା

କୃଷ୍ଣ କୁନ୍ତଳ ସମୀରେ ସଜଳ
ଚାରୁ ଚିତ୍ରା ଅନୁପମା । ।

ନିଟୋଳ ତନୁରେ ସୁଦଳ ଯୌବନ
ଅନୁଭା ବାଳିକାବଧୂ
ଭାଙ୍ଗେ ଅବସାଦ ଟଳମଳ ପାଦେ
ଅଳସୀ ଉଆଁସୀ ବିଧୁ । ।

ଲାଜେ ଲାଜେ ଅଧା ହସି ଦିଅ ଯେବେ
ଭିଜେ ସସାଗରା ଧରା
ଶୂନ୍ୟ ସମ୍ଭାବନା ସମାଧି ଭଲାରି
ତୃଷ୍ଣିତକୁ ଦିଅ ଧରା । ।

ନଭସ୍ଥଳେ ଦିଶ ମାଳକ ପରାଏ
ଚୀର ଚଞ୍ଚଳ ମତି
ପ୍ରୀତି ନବନୀତା ଅଭିସାରିକା ଗୋ
ଛନ୍ଦମୟ ତୁମ ଗତି । ।

ଶୁଭ୍ର ଅଭ୍ର ପୁଷ୍ପ ମଣ୍ଡିତ କବରୀ
ସୌଦାମିନୀ ତୁମେ ଗଭା
ଭିଜା ଓଢଣୀର ଛୁଆଁରେ ଭର ଗୋ
କେଦାର କାନନ ଆଭା । ।

କୃଷକ ଆଖିର ନିଦରୋରା ସ୍ୱପ୍ନ
ତୁମେ ଗୋ ଲାବଣ୍ୟମୟୀ
ତୁମ ସୁଶୀତଳ ଅଙ୍ଗେ ଘଷି ମାଜି
ହେବାକୁ କକୁସ୍ଥ ବାଇ । ।

ପୁଣ୍ୟମୟୀ ତୁମେ ଶୂନ୍ୟ ପ୍ରତିମା ଗୋ
ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ର କୀର୍ତ୍ତି
ଭାବୁକର ତୁମେ ଭବ୍ୟ ତୁଳିକା
କବି କଳ୍ପନାର ଗୀତି ।

ଚିତ୍ରକୋଣ୍ଡା, ମାଲକାନଗିରି

ସେଇ ଝିଅଟି

ଯୌବନର ଖସଡ଼ା ରାସ୍ତାରେ
ପାଦ ଖସିଛି ଅନେକ ଥର
ଯେତେ ଲୁଚେଇଲେବି ସତ
ହେଲେ ମନ କିନ୍ତୁ ଥରୁଟେ ହଜିଲା
ସେଇ ଝିଅ ପାଖେ ।

ପ୍ରେମର ନାଟକ ଅନେକ ଲେଖିଛି
ହେଲେ ବିଶ୍ୱାସର ଯଜ୍ଞବେଦୀ
ସଜେଇଛି ଥରେ
ଯାହାକୁ ନଦେଖି ନବୁଝି
ମୁଁ ତାକୁ ସାଇତି ସାରିଛି ଏ ମନ ଭିତରେ ।

ତା' ପାଇଁ ଭାବି ନେଇଛି ଅନେକ କିଛି
ହଜେଇଛି ମନ ବିତେଇଛି ଦିନ
ଯେତେ ସବୁ ସ୍ମୃତିର ମୁହୂର୍ତ୍ତ
କଥା ବ୍ୟଥା ମଧୁରତା
ସପନର ଶେଷ ଶୁଭ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଆଉ
ବିଚ୍ଛେଦର ଦିନ ।

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

ବିଚିତ୍ର ସେ ଜନ୍ମ ଉଆଁସ ଆକାଶରେ
ଚିକିମିକି ଚମକିଲା ପରେ
ଅନ୍ଧକାରେ ଭରିଗଲା ଯେତେକ ପୁନେଇଁ
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଏସାରା ଜୀବନ ।

ସେଇ ଝିଅଟି
ମୋ ଅଧୁରା ସପନ
ବିଶ୍ୱାସ ଆଉ ଧୋକାର ଗୋଟେ ନିଦର୍ଶନ
ପ୍ରେମ ଆଉ ପ୍ରତାରାଣର
ସୁନେଲି ସ୍ୱାକ୍ଷର
ତଥାପି ସେ ଅତି ପ୍ରିୟ ମୋର

ଜୀବନର ଜୀବନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ
ଭିଜିବାର ଶେଷ ସୁତ୍ରଧର

ପ୍ରେମର ଇସ୍ତାହାର

ସବୁ ଦୁଃଖର ସରହଦ

ପାର ହୋଇ ଗଲା ପରେ

ତୁମେ ଆସ ମୋ ପ୍ରେମର

ସ୍ୱପ୍ନ ଇଲାକାରେ,,,,

ସବୁ ଲୁହ ତର୍ପଣକୁ

ପଠେଇ ଦେଇ ସମୁଦ୍ରରେ

ତୁମେ ଆସ ସୁଖର ସାତ ସମୁଦ୍ରକୁ

ଭରି ମୋ ଆଞ୍ଜୁଳିରେ,,,,

କେହି କେବେ ନ ଦେଖନ୍ତୁ

ମୋ ଭିଜିଲା ଆଖିକୁ

ତୁମେ ଭରି ଦିଅ ମୋ ଆଖିରେ

ସେଇ ସବୁ ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନକୁ,,,,

ତୁମ ପ୍ରେମରେ ଭିଜୁଥାଉ

ମୋ ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ,,,

ମୋ ଦୁନିଆ ହେଉଥାଉ

ତୁମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରତିବିମ୍ବ,,,

ସେଇ ସବୁ ଦୁଃଖ ହଜିଯାଉ

ଆମ ଭିତରୁ ଅମଳିନ ହୋଇ

ଆସ ଫେରି ଯିବା ଆମେ ଦୁହେଁ

ପ୍ରେମର ପାରିଜାତ ଫୁଟେଇବା ପାଇଁ,, ।

ଆଦରମଣି ପ୍ରଧାନ

ସିଙ୍ଗିଟି, ଚାନ୍ଦବାଲି, ଭଦ୍ରକ

ଧାଅ ମୁଁ ଯାଉଛି ରୁଷି

ରୁନୁ ଆଉ ତିନୁ ଦୁଇଟି ଭାଇ

ବୟସ ସାତରୁ ପାଞ୍ଚ ଅଟଇ ।

ସୁବ୍ରତ କୁମାର
ପ୍ରଧାନ

ବାପା ମାଆଙ୍କର ନୟନ ତାରା

ଜେଜେ ଜେଜେମାଙ୍କ ହୃଦ ପସରା ।

ଜେଜେ ଦିନେ ଡାକି ନାତି ଦୁଇଙ୍କୁ

ପାଖରେ ବସାଇ କହିଲେ ସବୁ ।

କେତୋଟି କଥା ମୁଁ କହୁଛି ହସି

ନମାନିଲେ ଦୁହେଁ ଯିବି ମୁଁ ରୁଷି ।

ମୋବାଇଲ ଧରି ନିଇତି ଦେଖ

ଖାତା ବହି ନାହିଁ ପଢ କି ପାଠ ।

ଶେଜ ଛାଡୁନାହିଁ ସକାଳୁ ଜମା

କାଉ ଠାରୁ ଶିଖ ଏସବୁ ସିନା ।

ମୁଖେ କହୁଥିବ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ

ସତ୍ୟବଦ୍ଧ ଜନେ ପୂଜେ ଜଗତ ।

କାମ କ୍ରୋଧ ମନେ ନରଖ ତିଲେ

ଜଗତ ଜିଣିବ ବିଦ୍ୟାର ବଳେ ।

ଗାନ୍ଧୀ ମହାତ୍ମା କୁ ମନରେ ରଖ

ଅହିଂସା ନୀତିକୁ ହୃଦେ ପରଖ ।

ମାତୃଭାଷା ମାତୃଭୂମି ର ରଣ

ମମତା ରେ ସେବୁଥିବ ଚରଣ ।

ଦୁଃଖୀ ରଙ୍ଗ ଦୀନ ଦରିଦ୍ର ଜନେ

ପରୋପକାର ଟି ଚିହ୍ନିବ ମନେ ।

ଉତ୍କଳମଣି ଙ୍କ ତ୍ୟାଗ ଆଦର୍ଶ

ଜୀବନରେ କର ପବିତ୍ର ବ୍ରତ ।

ଟିକି ସିନା, ତୁମେ ନହୁଅ ଭିତ

ତୁମେ ଦୁହେଁ କୁନି ବାଜି ରାଉତ ।

ଆମରି ସଂସ୍କୃତି କଳା କୋଣାର୍କ

ମନରେ ଜଗାଅ ପୂର୍ବ ବୀରତ୍ୱ ।

ଦେଶର ଏକତା ଅଖଣ୍ଡ ପାଇଁ

ସଂଗ୍ରାମ କରିବ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ।

ମୋ କଥାକୁ ହେଉ ହୋଇଣ ଖୁସି

ବୋଲ ନମାନିଲେ ମୁଁ ଯାଉଛି ରୁଷି ।

ଗୋପୀବଲ୍ଲଭପୁର , କୋଣାର୍କ

ଅନୁଗୋଳ , ୭୫୯୧୩୦

ମୋ -୯୮୭୧୯୭୦୪୧୮

ରହିଛି ତୁମ ପଥ ଅନାଇ

ମୋନାଲିସା ସୁବ୍ରତ

ନିଶା ରାଇଜର ଫାଟକକୁ ଖୋଲି
 ନିତି ଆସ ତୁମେ ଚନ୍ଦ୍ର ନଗରେ,
 ସ୍ୱପ୍ନ ମହଲର ଗବାକ୍ଷକୁ ଡେଇଁ
 ଧିରେ ଧିରେ ପଶ ଶୟନ ଘରେ ।
 ଅତି ପାଖେ ଥାଅ ଦୂରେ ଲାଗୁଥାଅ
 ଦେଖି ପାରେନା କି ଛୁଇଁ ପାରେନା,
 ପ୍ରୀତିର ତରଙ୍ଗ ତନୁରେ ଖେଳଇ
 ସରମୀ ଓଢ଼ଣୀ ଖସି ଯାଏନା ।
 ସତରେ ଦେଖିନି ତୁମ ମୁଖ ବୋଲି
 ସ୍ୱପ୍ନରେ ନୟନ କରଇ ଅଳି,
 ଦେଖିବ ବୋଲି ସେ ତୁମ ମୁଖ ଚନ୍ଦ୍ର
 ତାରାକୁ ପାଖକୁ ଡାକଇ ତୋଳି ।
 ଦେଖି ନ ପାରିଲେ ବି ତୁମ ରୂପ ଛବି
 ଅନ୍ତରେ ଅନ୍ତରେ କଳ୍ପିତ ହୁଅ,
 ସ୍ମିତ ଅଧର ଅତି ସୁଧର
 ତଥାପି ଚପଳ ନିହାତି ଥିବ ।

ଚପଳ ବୋଲି ଦେଖା ବି ଦେଲନି
 ସତରେ ନୁହଁ କି ସ୍ୱପ୍ନରେ ନୁହଁ ,
 ଦେଖିବି ଭାବିକି ତୁମକୁ ଚାହିଁଲି
 ଲାଗିଲା ଚାହୁଁଛ ମୋରି ମୁହଁ ।
 ରାତିର ବୟସ ଯେତେ ଯେତେ ବଢ଼େ
 ବେସରମି ଲାଜ ଗହଳ ହୁଏ,
 ଜହ୍ନର ଜୋଛନା ବେଶି ବେଶି ହେଲେ
 ହୃଦୟ ତରଙ୍ଗ ସୀମାକୁ ଡିଏଁ ।
 ଜହ୍ନ ଚାଲିଥାସେ ଝରକା ପାଖକୁ
 ତାରାର ରୋଷଣୀ ନେଇ ସାଥରେ,
 ମଧୁର ମଳୟ ଶୀତରେଇ ଦିଏ
 ମଧୁ ମାଳତୀର ମାଦକତାରେ ।

ପାଖକୁ ମୋହର ଧିରେ ଧିରେ ଆସ
 ହେଲେ ବି ଚିକିଏ ଦୂରରେ ଥାଅ,
 ନିଃଶ୍ୱାସକୁ ମୋର ଛୁଆଁନି ତଥାପି
 ଲାଜର ମଦିରା ଅଜାଡ଼ି ଦିଅ ।
 ମୁଁ ତ ସରମୀ ହୁଏ ତୁମ ପାଶେ
 ତୁମେ ଲାଜକର କାହାକୁ ଏତେ,
 ମତେ କୁହ ତୁମେ କାଲିକି ଆସିବ
 ଜଗି ରହିଥିବ ଏଇଠି ମତେ ।
 ତୁମେ ଚାଲି ଯାଅ ତୁମରି ଦେଶକୁ
 ତୁମ ପକ୍ଷୀରାଜ ସାଥରେ ନେଇ,
 ସ୍ଥୂତିର ପସରା ପ୍ରଣୟ ବହୁରା
 ପ୍ରୀତି ପାରିଜାତ ଶେଯରେ ଥୋଇ ।
 ନିଦ ତୁଟିଗଲେ ରାତିର ସପନ
 ସକାଳକୁ ହୁଏ ମଧୁର ସ୍ମୃତି,
 ସାଦା କାଗଜର ମରୁତୁମେ ଫୁଟେ
 କବିତା କୁସୁମ ହୋଇ ଜାତି ଜାତି ।

ଗ୍ରାମ: ତଳାପାତି, ପୋ: ଅସନା

ଜିଲ୍ଲା - ମୟୂରଭଞ୍ଜ, ମୋ: ୭୮୯୪୮୦୩୩୧୦

ଏ ଆଖିରେ

ଜନମ ହୋଇଛି ମଣିଷ ସମାଜେ

ମାଟିର କଣ୍ଢେଇ ହୋଇ...

ଅନୁଭବ ମୋର ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ ସବୁ ବେଳେ ସାଥରେ ଥାଏ ରହି.... !!

ଗୋନିସ୍
ରୋହିଦାସ

ଏ ଦୁଇ ଆଖିରେ ଦେଖୁଛୁ ସବୁ କେତେ ସତ କେତେ ମିଛ...

କେବେ ସେଇ ଲୁହରେ ଭରା କେବେ ହସ ହସ ଫୁଲ ଗଛ... !!

ହୃଦୟର ସେଇ ନିରୀହ କୋମଳ ଚାହାଣି ଦିଏ ସବୁ କହି....

ଯେତେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଆସୁ ସବୁ ଯେବେ ପାରେ ଏ ଜୀବନ ସହି.... !!

ଅଳପ ଖୁସି ହୋଇ ଯେବେ ଦୁଃଖ ଭୁଲି ମୁଁ ଯାଏ...

ଏ ପୃଥିବୀ ର ସବୁ ସୁନ୍ଦରତା ମୋର ପାଖରେ ଆସି ଯାଏ... !!

କଲମ ଧରି ଯେବେ ଲେଖି ଚାଲେ ମୁଁ କବିତା...

ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସବୁ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ସେଇ ମୋର ଅଭୁଲା କଥା.... !!

ସମୟ ସାଥରେ ଚାଲି ଯେବେ ଜାଣି ମୁଁ ଗଲି....

ସତରେ ଆଜି ବାଟ ମୋ ପାଇଁ ହୋଇଛି ଖୋଲା ନିଜେ ବୁଝି ଗଲି.... !!

ସୁବକବି -ଗୋନିସ ରୋହିଦାସ, ଗାଁ-ପାମରା ଜିଲ୍ଲା-ସୁନ୍ଦରଗଡ଼

ରଞ୍ଜନର ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ

ଭବାନୀ ଶଙ୍କର୍
ଦାସ

ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ଗାଥା ପଢିବା ଦେଇ ସଞ୍ଜ ଆଳତି,
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମ ପ୍ରାରମ୍ଭହୁଏ ନେଇ ଆଳତି ।
 ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ପାଇଁ ଏ ସଂସାର ଆତ୍ମୀୟ,
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମ ପାଠ ଅତି ଗୋପନୀୟ ।
 ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ଥାଏ ସଭିଙ୍କ ମନରେ,
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମ ଏଠି ସ୍ୱପ୍ନର ଜଙ୍ଗଲରେ ।
 ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ସଭିଙ୍କୁ କରେ ଉଦ୍ଧବ,
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମରେ କିନ୍ତୁ ଭାରି ଅନୁଭବ,
 ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ପାଇଁ ସଭିଏଁ ନିର୍ଜୀବ
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମରେ ପରନ୍ତୁ ନିସ୍ତାପ୍ତ ଭାବ ।
 ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୁଏ ବିରହ ରକ୍ତରେ
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମ ଲେଖା ହୁଏ ସପ୍ତରଙ୍ଗରେ ।
 ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ଆଶଇ ସାଥି ଜୀବନେ ଚିରସ୍ମୃତି
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମ ରହିବ ଆଜନ୍ମ ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି ।
 ରଞ୍ଜନପ୍ରେମ ଗାଥା କରିବା ଅଳ୍ପ ନେଇ ଆଳତି,
 ରଞ୍ଜନର ପ୍ରେମ ନହୁଏ ଅଳ୍ପ ଦେଇ ଆଳତି ।

ଠିକଣା-ଗୌରାଦେଇପୁର, କୋଦଳା, ଗଞ୍ଜାମ

ଓଡ଼ିଶା, ୭୬୧୦୩୨, ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୦୧୯୮୯୭୭୯୭

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ହାଏରେ ମଣିଷ

ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟର

କରୁଛୁ ଅପବ୍ୟବହାର

କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ?

ମଣିଷ ଜନ୍ମ ବ୍ୟତୀତ

ଆଉ କେଉଁ ଜନ୍ମ ନେଲେ

ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ ଉଦୟ ହେବ ?

ତୁ କ'ଣ ଆଜି ଯାଏଁ

ବୁଝି ପାରୁନୁ ଠିକ୍ ଭୁଲ କର୍ମ,

ସତ୍ୟ-ମିଥ୍ୟାର ଘଟଣା,

ପାପ ପୁଣ୍ୟର ଫଳ,

ନ୍ୟାୟ ଅନ୍ୟାୟର ପ୍ରକୃତ ବିଚାର,

କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ?

ବିଶାଳ ଜଗରେ ବୁଦ୍ଧିମାନ,

ଆଉ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବଟିଏ ହୋଇ

ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତାଧାରା ପରିବର୍ତ୍ତେ

ନୀଚ ବୁଦ୍ଧି ସଂପନ୍ନ,

ଭାଗିରଥୀ ଯାନୀ

ପଶୁଠାରୁ ବି ବେଳେବେଳେ

ହୀନ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ।

ଏତେ ଅଭିବେକି !

କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ?

ଧିକ୍.... ଧିକ୍.....ଧିକ୍.....

ତୋର ମଣିଷ ପଣିଆ,

ହୃଦୟରେ ଥିବା ମଣିଷତ୍ୱ

କ୍ଷୟ ହେବାରେ ଲାଗିଛି,

ବାୟା-ପାଗଳଙ୍କ ପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା

ଏ ସୁନ୍ଦର ସଂସାରରେ

ତୁ ଯଦି ଏମିତି ହେବୁ କ'ଣ ଲାଭ ହେବ ?

ତୋର ଜାତିକୁଳ

ଆଉ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପିଢ଼ିଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସବୁକିଛି,

ରହିବନି ସତ୍ତା । ।

ଅତୀତରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଏଁ

ଅସୀମ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ

ଅନ୍ଧକାର ଦିଗକୁ ଅଗ୍ରସର ।

କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ?

ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ୱେ

ଅନେକ ଆପଣାର ଜନ, ବନ୍ଧୁ, ମିତ୍ର

ତଥା ହଜାରେ ବଢ଼ି ।

ଅଶାନ୍ତି ମନଟାକୁ ଧରି,

ଖୋଜି ପାଇବ ତୁମେ

ଶାନ୍ତିର ଜୀବନ ? ?

ଅମା ଅନ୍ଧକାରେ ଅବା ଅମାବାସ୍ୟା ତିଥିରେ

ଅଦୃଶ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ

ପାରିବୁ କି ଦେଖି ? ?

କ୍ଷଣିକ ଜୀବନେ

ଲୋଭ, ମୋହ, ହିଂସ୍ରା, ଇର୍ଷା, କ୍ରୋଧେ

ସର୍ବଦା ଜଡ଼ିତ ।

ତୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣୁ

ଯିଏ ଯେତେ ଉପରକୁ ଯାଏ

ସମୟ ଆସିଲେ ସେ

ସେତେ ତଳକୁ ବି ଖସିପାରେ ।

ଏ ସବୁ ଜାଣିବା ସତ୍ତ୍ୱେ,

କିମ୍ପା ଆତ୍ମ ଗର୍ବ କରୁ ଏତେ ! ! !

ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ରିୟାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ବି ଅଛି

ଉତଥାନର ପତନ,

ମାନର ଅପମାନ,

କଠିନ ପରିଶ୍ରମର ମୂଲ୍ୟ

ବିଫଳତାର ପରେ

ଉତ୍ତମ କର୍ମର ସଫଳତା ପାଇଁ

ସମୟ ସର୍ବଦା ଅପେକ୍ଷାରତ ।

ତଥାପି ମନ୍ଦ କର୍ମେ ନିଜକୁ କରୁଛୁ ଆଘାତ,

କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ? କାହିଁକି ? ? ?

ସତରେ... ! ! ! ! ! ! !

ହାଏରେ ମଣିଷ....

କେବେ ବି ନିଜକୁ ଭାବନି ଚତୁର

ତୁମ ଠାରୁ ହଜାରେ ଗୁଣରେ

ଅଛନ୍ତି ଅନେକ କର୍ମତତ୍ପର ତଥା କର୍ମବୀର ।

ସମୟ ହିଁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଶିଖାଇ ଥାଏ ଜ୍ଞାନ

ଜୀବନେ ଚଳନ ବର୍ଦ୍ଧନର କଥା,

ଲାଗେ ଏଠି ସବୁକିଛି ନିଜର ନିଜର
 ହେଲେ କ୍ଷଣିକ ପରେ
 ତାହା ହୋଇଯାଏ ଆଉ କାହାର ! ! ! ! !
 ଏବେ ବି ସମୟ ଅଛି ଦୁଅ ସଜାଗ
 ନିଶ୍ଚୟ ଦିନେ କରିବ ସୁଖ ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟରେ ସ୍ୱର୍ଗ
 ଭୋଗ
 ନିଜ ଆତ୍ମାର.....
 ଉନ୍ନତି କର....
 ଦିନେ ନା ନିଶ୍ଚେ ଦୁନିଆଁ ଖୋଜିବ,
 ପରିଚୟ ତୁମ ପ୍ରକୃତ କର୍ମର । ।

ଦଳପତା, ଖଜୁରୀପତା, ଫୁଲବାଣୀ ।

କବି

ବିନୟାନନ୍ଦ
ବସୁ

ଆର୍ଯ୍ୟପ୍ରାଣରେ କାବ୍ୟପ୍ରୀତିର ତୁର୍ଯ୍ୟ ନାଦେ,
ଲେଖନୀଅସୀର ମସୀରାରେ କେତେ ଶବ୍ଦ ଭେଦେ,
ତୋଳିଦିଏ ମୌର୍ଯ୍ୟ ଉପବନ ଧ୍ୱନି ଶୌର୍ଯ୍ୟ ତାନେ,
ଅନ୍ତର ତଳ ବ୍ୟଥା ବେଦନାର ନୃତ୍ୟ ତାଳେ,
ବିବର୍ଣ୍ଣ ପୃଥିବୀ ଚିର ସଂହରିତ ସ୍ୱପ୍ନ ମେଲେ । ।

କବି ଭୁଝୁଥାଏ କ୍ରାନ୍ତୀ ସନ୍ଧାନେ ଜଗତ ହିତେ,
ଗଭୀର ପ୍ରାଣର ଉପଶମନରେ କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତେ,
ମନ୍ତ୍ର ନିନାଦ ରୁଦ୍ଧ ପ୍ରଶ୍ନାସେ ଉନିତ୍ତ ରହି,
ଉପତ୍ୟୋକନ ପ୍ରଶଂସା ପତ୍ର ତା ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ । ।

ବିନ୍ୟାସ କରେ ନ୍ୟସିତ ଉନ୍ନାଦ ବିତ୍ରସ୍ତ ମନେ,
ଅସହଜ ଯାହା ବିସ୍ତାରକରେ କ୍ଷୋଭିତ ଜନେ,
କଳ୍ପନାର ତଳେ ରଙ୍ଗୀନ ଯେତେ ଶବ୍ଦ ଘେନି,
ଗହନ ମନର ଗଭୀର ଚିନ୍ତନେ ବହେ ଉଜାଣି । ।

ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ନାଦବ୍ରହ୍ମ ଖୋଜେ ଆତ୍ମରେ କବି,
ଜଗତର ଶାନ୍ତି ମୈତ୍ରୀ ଝିଅରେ ଲେଖନୀ ଛବି । ।

ମଲ୍ଲୀପୁର, ନିଆଳି,
୯୪୩୯୪୩୩୩୩୩୩୩

ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ କାହାକୁ

ପ୍ରଶାନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମା

ପହିଲି ସକାଳର ପହିଲି କିରଣ ମାରେ ମୋ ଦେହକୁ
ମାରେ ତୋ ଦେହକୁ ।

କରେନାହିଁ ଭେଦ କିରଣ ଭେଦ ତୋର ମୋର ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ
କାହାକୁ ? । ।

ଆମ ଗାଁ ବାଡ଼ି ଶାଗ ଯାଏ ତୁମ ଗାଁକୁ ରଖି ଦିଅ ଆନନ୍ଦେ ତାହାକୁ ।
କରେନାହିଁ ଭେଦ ଶାଗ ଭେଦ
ତୋର ମୋର ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ କାହାକୁ ? । ।

ଯେବେ ଆମ ବାଡ଼ି ତଳେ କୋଇଲିଟି ଗାଏ ଗୀତ ଶୁଭୁଥାଏ ତୁମ ଗାଁକୁ ।
କରେନାହିଁ ଭେଦ କୋଇଲି ଭେଦ ତୋର ମୋର ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ କାହାକୁ ? । ।

ଯେବେ ଆମ ଗାଁ ନଈର ଧାର ବୋହିଯାଏ ତୁମ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ପଖୋରୀକୁ ।
କରେନାହିଁ ଭେଦ ନଈ ଭେଦ ତୋର ମୋର ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ କାହାକୁ ? । ।

ଆକାଶର ଚାନ୍ଦ ଆଲୁଅଟା ପଡ଼େ ମୋ ଅଗଣାକୁ ପଡ଼େ ତୋ ଅଗଣାକୁ ।
କରେନାହିଁ ଭେଦ ଚାନ୍ଦ ଭେଦ ତୋର ମୋର ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ କାହାକୁ ? । ।

ନିତି ଆସଇ ମୁଁ ତୁମ ଗାଁ ବାଡ଼ି ପଛପଟ ଦେଇ ନିତି ଆସୁ ତୁ ଆମ ଗାଁକୁ ।
କରେନାହିଁ ଭେଦ ଗାଁ ଭେଦ ତୋର ମୋର ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ କାହାକୁ ? । ।

ପଳାଶପୁର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା ।

ପ୍ରେମ ବାହାନାରେ

ପ୍ରେମ ବାହାନାରେ ମୋ ଚଲାବାଟ କଣ୍ଟା କରିଦେଲ
 ହୃଦୟ ଦେଇଥିଲି କାହିଁକି ହୀନସ୍ତା କରିଦେଲ
 ତମକୁ ଭରସା କରିବାର ଶାସ୍ତି ମୁଁ ପାଇଛି
 ଅମୂଲ୍ୟ ପ୍ରେମ ମୋର କାତ ସତେ ଶସ୍ତା କରିଦେଲ
 ହୃଦୟ ଥିବା ମଣିଷକୁ ହୃଦୟ ଦିଆ ଯାଏ
 ସ୍ୱାର୍ଥ ସରିଲା ପରେ ମୋ ଜୀବନ କସ୍ତା କରିଦେଲ
 ପଥର ଦେବତା ଏଠି ମଣିଷ ବଳି ଚଢ଼ୁଛି
 ଛଳନା କରି ତ ମତେ ତମ ପରିସ୍ରା କରିଦେଲ
 'ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର'ସଦା ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ ମୁକ୍ତା ଖୋଜେ
 ହୃଦୟହିନା ତମେ ସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧେ ରିସ୍ତା କରିଦେଲ

ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ସିଂ

ଅଁଳାପାଳ, ଗରଡ଼ିହି, ବାଲେଶ୍ୱର

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୭୩୭୦୦୭୮୦୫

ଅପ୍ରାପ୍ତି

ତା'ର ମୃତ୍ୟୁରେ
ଏଠି ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼େ
ଅନବରତ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ
ସକାଳର ମୋହରେ
ଧାଉଁଥିବା ପାଦଗୁଡ଼ା
କେମିତି ବା ଜାଣିବେ
ଏଠି ପରିଧାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ
ସଞ୍ଜର ପରିସୀମା

ତେଣୁ ମୋତେ ତଉଲିବାକୁ ହବ
ମୋ ଲଗାମଛତା ବିଶ୍ୱାସର
ପ୍ରତିବଦଳରେ ମିଳିଥିବା
ମିଛ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିକୁ
ନିରବତାର ପ୍ରତିଦାନରେ

ପ୍ରଜାର ଜିଭ ଏଠି ସମସ୍ୟା
ଜଣେ ଅନ୍ଧାରାଣୀ
ଆଉ ବଧିର ରାଜା ର ରାଜ୍ୟରେ

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ପାତ୍ର

ମନ୍ତ୍ରୀ ଏଠି ମସଗୁଲ୍
ପଦବୀର ନିଶାରେ
ମାଗି ତମାମ ଜିଭର ଆହୁତି
ତାର ସ୍ୱାଧୀନତାର ହତ୍ୟାରେ

ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ସବୁ ଗୋଟେଗୋଟେ
ଏଠି ଇଚ୍ଛୁତ ଅପ୍ରାପ୍ତି
ବଦଳିବା ଧର୍ମ ନାଁ ରେ
ଏଠି ସିନା ପ୍ରତିଧର ବଦଳିଯାଆନ୍ତି
ମାଙ୍କଡ଼ ନଚାଳିମାନେ
ହେଲେ ବଦଳେନି ସେମାନଙ୍କ ରୋଗ
ଅବା ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କ
ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପ୍ରତି

ତେଣୁ ମୁଁ ଭୋକ ମେଣ୍ଟେଇତାଲେ
ଶାସନର

ପଦବୀର

ଆତ୍ମବଢ଼ିମାର

ମୋର ଲହୁଲୁହକୁ ସିଞ୍ଚି

ପାଦରୁ ଚମ ଛଡେଇ

ନିଜ ହାତରେ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସର

କବର ସଜେଇ

କେବଳ ଭୋଗିବାକୁ ଗୋଟେ

ନିରୋଳା ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ

ସତ୍ତାବନା ର

ଆଉ ସୁବିଚାର ର

ବାସ୍ ଏତିକି ।

ଠିକଣା - ବାଲେଶ୍ୱର, ବାଲିଆପାଳ

ଫିନ୍ - ୭୫୬୦୨୭

ଦୂରଭାଷ - ୯୩୩୭୩୮୮୭୯୭, ୭୫୦୪୦୨୫୭୮୭

ଅମର ପ୍ରେମ

ଦିହ ଭାବ ପାଶେ ନଥାଏ ପ୍ରେମ ଯେ

ସତ୍ୟ ପ୍ରେମ ସୁନ୍ଦର ।

ସତ୍ୟ ପ୍ରେମ ସଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅମର

ଯାଉ ପଛେ ଯେତେ ଦୂର ॥

ପ୍ରଭାସ କୁମାର
ମହାପାତ୍ର

ଦିହ ପ୍ରେମ ସେତ ଦୁଇ ଦିନ ପାଇଁ

ଅମର ହୃଦୟ ପ୍ରେମ ।

ରାଧା କୃଷ୍ଣ ପ୍ରେମ ଆଜିବି ଅମର

ରହିଛି ତାଙ୍କରି ନାମ ॥

ବିଦେହ ପ୍ରେମର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ କେବେ

ଅମର ସର୍ବଦା ସେହି ।

ଦୂରେ ଥାଉ ପାଶେ ଅବା ଦୂର ଦେଶେ

ଜୀବିତ ରୁହେତ ସେହି ॥

ପାରେନା ହୃଦୟ କେହି କାହିଁ ତାକୁ

ନ ନିଏ କେହି ଛଡ଼େଇ ।

ହୃଦୟ ମନ୍ଦିରେ ରହି ଥାଏ ସଦା

ସାକ୍ଷାତ ଦେବୀଟେ ହୋଇ ॥

ମୟୂରଭଞ୍ଜ, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୮୭୧୨୦୮୩୦୭

ସବୁ ତୁମ ଇଚ୍ଛାରେ

ସେଦିନ

ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ ... !!

ସବୁ ତୁମ ଇଚ୍ଛାରେ । ।

ଯାହା ଯେତେ ଆକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନା

କାକୁଟି ମିନତୀ

ହରିଶଙ୍କର, ଶଙ୍କରନାଦ,

ଭେରୀ ତୁରୀ

ସବୁ ବୃଥା .. !!

ସର୍ବାଗ୍ରେ ଭକ୍ତ ମନୋବାହ୍ନୀ ।

ଅପେକ୍ଷା କଲ

ଭକ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କୁ

ସାଲବେଗଙ୍କୁ

ରାଜା, ପ୍ରଜା, ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଉଚ୍ଛ୍ୱିତ

ଝରିଗଲା କରୁଣା ଅମୃତ

ହେ ଦୀନବନ୍ଧୁ, ହେ ଜଗବନ୍ଧୁ,

ନେଇଗଲ ଭକ୍ତିର ପରୀକ୍ଷା

ଦେଇଦେଲ ମୁକ୍ତି ପଥ

ଅଟକାଇଦେଲ ରଥ

ହରିନେଲ ଯାତନା ବେଦନା

ଭାଳିଦେଲ ଅଜସ୍ର କରୁଣା

ଭକ୍ତ ଆଉ ଭଗବାନ

ମିଳନର କଥା

ସୁମଧୁର ଲୀଳାକଥା

ଏଯାଏ ଗାଉଛି

ତୁମ କୃପା ବିନା ନାହିଁ

ଆଉ ଆନ ଗତି

ତୁମ ବିନା ମିଳେନା ମୁକ୍ତି । ।

ରଥ ପରେ ବସି ଆସ

ହେ କଳାବାମନ

ଦୁନିଆ କରୁଛି ତବ ଜୟ ଜୟ ଗାନ

ଦୀନ ବାନ୍ଧବ ହେ

ବନ୍ଧା ମୁଁ ପଡ଼ିଛି

ତଥାପି ରଥ ଦଉଡ଼ି ଗାଣିବାର ଇଚ୍ଛା

ତୁମ ଆଗେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି । ।

ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳୀ ପଣ୍ଡା

କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ବାପା

ସରଗରୁ ବଡ଼ ହୃଦୟ ଯାହାର

ଯେ ପୁରା କରଇ ସବୁ ଇଚ୍ଛା ମୋର ।

ବାପା ସେ ଆମ ବାପା....(୨)

ନିଜେ ଚିରା ପିନ୍ଧି ନୁଆ ସେ ପିନ୍ଧାଏ

ନିଜେ ଭୋକେ ଥାଇ ଆମକୁ ଖୁଆଏ ।

ବାପା ସେ ଆମ ବାପା.....(୨)

କେତେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହିରେ

ସେ ନିଜେ

ହସ ଯେ ଫୁଟାନ୍ତି ଆମରି ମୁହଁରେ ।

ବାପା ସେ ଆମ ବାପା.....(୨)

ଆମ ସୁଖ ପାଇଁ ବାପା ଯେ ଆମର

ଭୁଲି ଯାଇଥାନ୍ତି ନିଜର ଆହାର ।

ବାପା ସେ ଆମ ବାପା....(୨)

ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା

ଆମରି ଜୀବନ ଗଢି ତୋଳି ବାକୁ

ଭୁଲି ଯାଇଥାନ୍ତି ତାଙ୍କରି ସୁଖ କୁ ।

ବାପା ସେ ଆମ ବାପା...(୨)

ଜୀବନ ରେ ସଦା ଆଦର କରିବା

ତାଙ୍କରି ତ୍ୟାଗକୁ କେବେ ନ ଭୁଲିବା

ବାପା ସେ ଆମ ବାପା....

ବୃଦ୍ଧ ବୟସରେ ତାଙ୍କରି ସେବାରେ

ଲାଗି କିଛି ରଖ ସୁଝିବା ଆମେରେ ।

ବାପା ସେ ଆମ ବାପା.....

ସିନ୍ଦୁର ପୁର, ବିନିକା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୁର

ଈତି, ତୁମ ପ୍ରେମ ପାଗଳିନୀ

ହାତରେ ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି ମଥାରେ ନାଲି ଓଢ଼ଣୀ

ଆଉ ଆଖିରେ ଦି ବୁନ୍ଦା ଲୁହ ନେଇ

ମୁଁ ସ୍ତନ୍ନ ପ୍ରାୟ ତୁମ ସିଂହଦ୍ୱାର ସମ୍ମୁଖେ ॥

କିରଣ କୁମାର
ମହାନ୍ତି

ଭାରି ଇଚ୍ଛା ତୁମକୁ ପାଖରୁ ଟିକେ ଦେଖିବାକୁ

ତୁମର ସେ ଢିମା ଢିମା ଆଖି ଯୋଡ଼ିକରେ ଆଖି ମିଶାଇ

ଭାବନା ରାଇଜରେ ହଜିଯିବାକୁ

ଆଉ ସେ ରକ୍ତମ ଓଠରୁ ରଙ୍ଗ ଟିକେ ଆଣି

ମଥାରେ ସିନ୍ଦୂର କରି ନାଈବାକୁ ॥

ଇଚ୍ଛାହୁଏ

ନାଟମଣ୍ଡପରେ ବସି ତୁମକୁ ଝୁରିବାକୁ

ଆନନ୍ଦବଜାର ରେ ତୁମ ହାତରୁ ଖାଇବାକୁ ଅବଢ଼ା

ଆଉ ଶବରୀ ପରି ତୁମକୁ ଖୁଆଇଦେବାକୁ

ଚାତକ ପରି ଚାହିଁରହିବାକୁ ତୁମ କଳାଶ୍ରୀମୁଖକୁ ॥

ପେନ୍ଥା ପେନ୍ଥା ଶ୍ୱେତକମଳ ହୋଇ

ଅଜାତି ହୋଇଯିବାକୁ ତୁମ ପଦପଙ୍କଜ ଦୃୟରେ

ଆଉ ତୁମ ନାମର ଜପମାଳା କରି ଜପିବାକୁ ଅହରହ ॥

ମୋ ହୃଦୟର ଚକମକ୍ ପର୍ଦାରେ

ତୁମେ ଯେ ଝଟକୁଆଅ ପ୍ରତିକ୍ଷଣ

ତୁମ ମଧୁଝରା ପ୍ରେମରେ ମୁଁ ଡିଙ୍ଗୁଥାଏ ଅବିରତ ॥

ମହାପୁଲରସିଆର ସନ୍ଧାନେ ମାମୁଲି ପ୍ରଜାପତି

ପରି ପ୍ରେମସିନ୍ଧୁ ତେଣା ଧରି

ଉଡିବୁଲେ ମୁଁ ଏଣେତେଣେ ମେଘନାଦ ପାଚେରୀ ଚାରିପଟେ

କାନରେ ଫୁସଫୁସ୍ କରି ଶୁଭେ କିଛି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ

ସତେ ଅବା ତୁମେ ଦେଉଛ ମୃଦୁ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର !!

ନିଶାଞ୍ଜରେ ତୁମକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ରେ ଦେଖି ଚମକି ଉଠେ

କପାଳରୁ ଝରି ଯାଏ ବୁନ୍ଦା ବୁନ୍ଦା ଝାଳ

ଶେଯରେ ଅନୁଭବେ ତୁଳସୀ ଓ ଦୟାଶାର ମହମହ ବାସ୍ନା

ମୋ ଗୋରା ଦେହେ ତୁମ ଶ୍ୟାମଳ ରଙ୍ଗର ପରଶ

କି ଅବା ବର୍ଣ୍ଣିବୁଏ !!!

ମେଜ ଉପରେ ତୁମ ପ୍ରତିଛବି ଦେଖି ମୁରୁକି ହସେ
ମନ୍ଦିର ରେ ସିନା ନାହିଁ ତୁମକୁ ଦେଖିବାର ଅଧିକାର
କିନ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବାରମ୍ବାର ତୁମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱର୍ଗ ରେ ଶିହରିଯାଏ
ତନ ମନ ପ୍ରାଣ ଆଉ ଏ ତୃଷିତ ଆତ୍ମା ॥

କି ସମ୍ପ୍ରେତନ ମାୟା ଜାଣ ଅବା ତୁମେ ?
ସାତ ଦରିଆ ପାରିରୁ ଟାଣି ଆଣ ମୋତେ
ତୁମ ପାଖକୁ ବାରବାର ।
ଏ ରସିକ ଆଖି ଯୋଡ଼ିକରେ
କି କାଉଁରୀ ମନ୍ତ୍ର ଅଛି କେଜାଣି
ପ୍ରତିଥର ତୁମ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼େ , ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ତୁମକୁ ଦେଖେ
ଯେଉଁଠି ବି ଖୋଜେ, ଖାଲି ତୁମକୁ ହିଁ ପାଏ ॥

ତୁମକୁ ଭବ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରେମିକ ଭାବି
ମୁଁ କାଳକାଳ ଅପେକ୍ଷାରତ ପ୍ରେମିକା ସାଜେ
ସେ ଅନିନ୍ଦ୍ୟସୁନ୍ଦର ରୂପ ସଂଦର୍ଶନରେ
ଅହରହ ଆତ୍ମବିସ୍ମୃତ ହୁଏ ।
ମୋ କୋମଳ ହୃଦୟ ,ପ୍ରେମ ଓ ଭକ୍ତିର
ଏକ ଅପୂର୍ବ ରସରେ ଉଛୁଳି ଉଠେ ॥

କେବଳ ତୁମରି ପାଇଁ ବିରହିନୀ ସାଜି
 ରାତି ରାତି ଉଜାଗର ରହେ ।
 କେବେ ରାଧା କେବେ ମୀରା
 ତ ପୁଣି କେବେ ଦେବଦାସୀ ସାଜି
 ଗୀତଗୋବିନ୍ଦର ତାଳେ ତାଳେ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ନାଚିବାକୁ ॥

ହେଲେ ତୁମ ଅରୁଣ ସ୍ତନ୍ନ ସମ୍ମୁଖେ ବୋର୍ଡ଼ ରେ ଲେଖାଥିବା
 ବଡ଼ବଡ଼ ଅକ୍ଷର ମୁଁ ଆଉ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣରେଖା ଟାଣେ ।
 ଦେହ କୁ ଦେହ ଠୁ ଦୂରେଇରଖେ
 ହେଲେ ଆତ୍ମା ? ? ?

ମୋ ଆତ୍ମାରେ ,ମୋ ହୃଦୟରେ ତୁମେ ଯେ ପ୍ରବେଶ କର ଅବିରତ
 ଆଉ ତୁମ ଗର୍ଭଗୃହେ ଝିଲମିଲ୍ ଡେଖା ମେଲାଇ
 ଉଡେ ମୋ ପ୍ରେମପକ୍ଷୀ
 ତୁମ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ କୁ ଛୁଇଁଦେଇଯାଏ ବାରବାର ॥

ହେ ପରମପ୍ରେମ
 ମନ୍ଦିର ବାହାରୁ ତୁମକୁ ମୋ ଭାବର ଚିଠି
 ମୋ ପାଇଁ ସିନା ମନା ତୁମ ସିଂହଦ୍ୱାର

ହେଲେ ଏ ହୃଦୟ ଦୁଆର ତୁମ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଚିରକାଳ ॥

ତୁମେ ହୋଇଯାଅ ମୋ ଆଖିର କଜଳଗାର

ଆଉ ମଧାର ସିନ୍ଦୂର

ଯେମିତି ପ୍ରତିଦିନ ଆଇନାରେ ଚାହିଁରହିବି ତୁମକୁ

ଅପଲକ ନୟନରେ ଲାଜୁଆ ଚାହାଣିରେ ।

ତୁମେ ହୋଇଯାଅ ମୋ ମଥାମଣି

ଷୋଳଶୃଙ୍ଖାରରେ ତୁମକୁ ନାହିଁ ହେବି ସଜେଇ ॥

ପୁଣି ହୋଇଯାଅ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନାସର ବାୟୁ

ତୁମେ ପାଖରେ ଥିଲେ ଜୀଇଁବି

ଆଉ ବିନା ତୁମରି, ଡରିଯିବି ଏ ସଂସାରୁ

ମଉଳିଯିବି ତୁମ ଅଙ୍ଗର ଛତାଫୁଲ ହୋଇ

ଲିଭିଯିବି ଅର୍ଦ୍ଧଦୟା ସଳିତାଟିଏ ପରି

ପାଇଯିବି ନିର୍ବାଣ

ଭଜିବି ମୋକ୍ଷର ଗାୟତ୍ରୀ

ସମର୍ପିବି ନିଜକୁ ତବ ଶ୍ରୀପୟରେ ॥

ଓ.ପ୍ର.ସେ-୧ , ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ , ଗଜପତି

ମୋ:- ୮୧୪୪୪୧୦୫୭୯

ଗ୍ରୀଷ୍ମ

ବସନ୍ତର ପରେ ପରେ

ଧରା ପୁଷ୍ପରେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ କରଇ ପ୍ରବେଶ,
ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ତେଜ ସହି ନପାରି ଲୋକେ
ଘରେ ଆଉ ଗଛ ମୂଳେ କରନ୍ତି ବସ । ।

ଦେବାଈନ
ମେହେର

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଉତ୍ତାପେ

ନଈ, ନାଳ, ପୋଖରୀ ଜଳକୁ ଶୁଖାଇଦିଏ,
ଗ୍ରୀଷ୍ମର ତାପ ପ୍ରଭାବେ
ଗଛ, ପତ୍ର, ଘାସ ସୁଦ୍ଧା ଶୁଖି ଯାଏ । ।

ଉତ୍ତପ୍ତ ଜଳରେ ଜଳଚର ପ୍ରାଣୀ

ସବୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ଛଟପଟ,
ସ୍ଥଳଚର ପଶୁପକ୍ଷୀ ସବୁ ତାତି ଯୋଗୁଁ
ପାଆନ୍ତି କେତେ ଯେ କଷ୍ଟ । ।

ଅସହ୍ୟ ତାତିରେ

ମଣିଷ ହୁଅଇ ଡହଳ ବିକଳ,
ଶରୀରକୁ ଶୀତଳ ପବନ
ଖୋଜୁଥାଏ କେବଳ । ।

ଅଂଶୁଘାତ ପାଇଁ

ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଜଳଛତ୍ର ଖୋଲିଥାଏ,
ଚଲାପଥେ ବାଟୋଇ
ନିଜ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇ ଯାଏ । ।

ଗ୍ରାମ - ବାପୁଜୀନଗର, ଜିଲ୍ଲା - ବୌଦ୍ଧ

ମୋ - ୭୮୯୪୩୪୩୫୫୨

ସମୟର କାନଭାସରେ ବାଘ

ନୀଳମଣି ଚନ୍ଦ୍ର

ତୁମରି ଚମଡ଼ା ସାଉଁଟୁଥିବା ଶିକାରୀ

ତୁମଠୁଁ ବି ଭୟଙ୍କର,

ଗୋଳାବାରୁଦର ସ୍ତୂପ ପରି,

ତିନାମାଲଟର ଶବ୍ଦ ପରି

ଆଗ୍ନେୟଗିରିର ଲାଭା ପରି

ମହାବାତ୍ୟା ଓ ଫଣି ପରି

ସର୍ବମୋଟ ଗୋଟେ ଶତ୍ରୁ ପରି ।

ପଦା ହୋଇଯାଉଥିବା ବଣରୁ

କା ଭାଁ ଶୁଭୁଚି ତୁମ ହେଷ୍ଟାଳ

ଗଜ ପରି ତୁମର ବି ଭୟ,

ଖୁବ୍ ଦୁଃଖ ଓ ମନସ୍ତାପ ।

ନିର୍ଭୟରେ ବୁଲ

ଗଛ ଚଢ଼ି, ଝରଣା ପାଣି ପିଅ

ସେଇଠି ଥାଅ

ସବୁ ହରିଣ ଶେଷ ନ ହେବା ଯାଏଁ

ମାମୁଁ ଡାକ ଥିବା ଯାଏଁ

ଜାତୀୟ ପଶୁର ପଦ ଅନ୍ୟକୁ

ହସ୍ତାନ୍ତର ନ ହେବା ଯାଏଁ ।

ତୁମଠୁଁ ହିଂସ୍ର, ରକ୍ତମୁଖା ଆମେ

ମାମୁ ବଂଚାଅର ମିଛ ନାରା ଦେଉ

ସଭା କରୁ, ସ୍ଥୋଗାନ ଦେଉ

ପ୍ରକଳ୍ପ କରୁ, ପରୀକ୍ଷା କରୁ

ତୁମକୁ ବଣରୁ ଚିଡ଼ିଆଖାନାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରୁ

ସମୟ ଓ ସମ୍ପର୍କ ବଦଳୁଥାଏ

ଶୀତ ପରି, ସମୟ ପରି

ଏବେ ତୁମେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଅ

ବ୍ୟାଘ୍ର ଦେବୀଙ୍କ ବାହନ ପରି ।

୨୭, ମନ୍ତ୍ର ମାନୋର, ଗୋଠପାଟଣା

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୯.ମୋ:୯୫୮୩୨୦୨୩୫୭

ପ୍ରେମ ଅଭିଶାପ

ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପହିଲି କିରଣେ ଖିଲିଖିଲି ହସେ ଧରା
ସୁନାର ପାଉଁଶ ଦେଉ ଭାଙ୍ଗିବୁଲେ ଉପରୁ ତଳ ସାରା ।
ଲାଗେ ମତେ ସତେ ପ୍ରିୟା ତ ହସୁଛି ମୁହଁ ରେ ଝଟକ ଭରା
ପ୍ରିୟା ମୋର ପ୍ରିୟା ବାହୁ ବନ୍ଧନରେ ପଡି ଯାଇଛି କି ଧରା ? ?

ଆଶୁତୋଷ
ମେହେର

ସୁନା ରଙ୍ଗ ଲେପି ଫିଟି ପଡୁଥାଏ ମାଧୁରୀ ମୁହଁରେ ଧାର
ସତରେ ଭରିଛି ହୃଦୟ ତଳେ କି ପ୍ରେମର ଗଭୀର ଭାର ?
ଫୁଲ ରଙ୍ଗେ ବାଇ ପ୍ରଜାପତି ମନ ମହମହ ବାସ ରାସ
ତଥାପି ଥାଏ ଯେ ଝରା ଶେଫାଳି ର ମନରେ ଅନେକ ଆଶ । ।

ବଦଳେ ସମୟ ସୁନାର ଚମକ ଆଉଟେ ଅନଳ ରୂପେ
କଅଁଳ କିରଣ ବେଶ ପାଲଟାଏ ବଢିଲା ଖରାର ଧାପେ ।
ଜଳିଯାଏ ମନ ଆତୁର ପ୍ରିୟାର ବିରହରେ ଲୁହ ଝାରେ
କାହିଁକି ମନରେ ଶୋଚନା କରେନି ଆଉ ମୁହେଁ ମୋତେ ବାରେ । ।

ପ୍ରେମ ସିଏ ପରା ସୁନାର ଦହନ ଜଳିବା ଜାଳିବା ଗପ
ସୁରୁଯ ସାକ୍ଷୀ ସେ ଅମର କାହାଣୀ ଲାଗେ ସତେ ଅଭିଶାପ । ।

୫୪, ଆର୍ଯ୍ୟପଲ୍ଲୀ, କଟକ ଛକ ପଟିଆ
ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୭୫୧୦୨୪,
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୪୩୭୦୮୫୩୯୭

ମୋର ଗଣ୍ଡିଧନ କାଳିଆ ସୁନା

ଦିବାକର ନାୟକ

ମୋର ଗଣ୍ଡିଧନ କାଳିଆ ସୁନା

ମିଟିମିଟି କରି ଅନେଇ ବସିଛି

ଉଡ଼େଇ ନାଲିଆ ବାନା । ୧୦ । ।

ବସିଛି ଯେମିତି କିଛି ସେ ନ ଜାଣେ

ଦୁନିଆକୁ ହେଲେ ଚଳାଏ ସେ ଜଣେ ।

କାହାକୁ କନ୍ଦାଇ କାହାକୁ ହସାଏ

କାହାକୁ ରଖି ସେ କାହାକୁ ଭସାଏ ।

କେତେ ଲୀଳା ଖେଳା ଲଗାଇ ପୁଣି ସେ

ଲୁଚେଇ ହସୁଛି ଅନା..

ମୋର ଗଣ୍ଡିଧନ କାଳିଆ ସୁନା । ୧୧ । ।

ସବୁଠାରେ ଥାଏ କେଉଁଠି ନା ଥାଏ

ଲୁଚକାଳି ଖେଳ ନିତି ଖେଳୁଥାଏ ।

ପ୍ରେମରେ ବନ୍ଧା ସେ ଭାବ ବିନୋଦିଆ

ଆକୁଳେ ଡାକିଲେ ପାଶେ ହୁଏ ଠିଆ ।

ହେଲେ ତା କରୁଣା ପାପ-ମହାମେରୁ

ନିମିଷେ ହୁଅଇ ରୁନା..

ମୋର ଗଣ୍ଡିଧନ କାଳିଆ ସୁନା । ୧୨ । ।

ପାଟପୁର, କନିଷ୍ଠ-୭୭୧୦୦୮

ଗୋଲହରା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୯୩୮୮୭ ୧୯୯୮୧

ପକ୍ଷୀ

ପକ୍ଷୀ ତୁ ହଳଦୀ ବସନ୍ତ
 ଯେଉଁ ରତ୍ନ ଶୀତ କି ହେମନ୍ତ
 ତତେ ଦେଖିଦେଲେ ଲାଗେ
 ସବୁ ଅଛି ଅଛିର ସମାନ୍ୱିତ
 ଲାଗେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 ଭାବନାରେ ନଥାଏ ଆଦିଅନ୍ତ
 ପ୍ରାଣପକ୍ଷୀ ସତେ ଏତେ ଆଦୃତ
 ତୋ ଭିତରେ ସମାହିତ
 ଆଶା ଆଶଙ୍କା ଓ ଭବିଷ୍ୟତ
 ତୋ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାୟିତ
 ମନପକ୍ଷୀ ଉଡୁ ଥାଏ ଦୂର ଦିଗନ୍ତ
 ତୋ ଠାରେ କି ଜଗନ୍ନାଥ
 କୃପା ରେଶୁ ଦେଇ ବହୁତ
 କରୁଛନ୍ତି ସର୍ବେ ବଶୀଭୂତ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ନହେଲେ କିପାଇଁ ତତେ ଦେଖିଲେ
 ଲାଗେ ଭରା କଳସୀରେ ଅମୃତ
 ତୋ ଠାରେ ଭକ୍ତି ଭାବନା ସମ୍ପୃକ୍ତ
 କି ବର୍ଷା ବୈଶାଖ ଶୀତ ବସନ୍ତ
 ପକ୍ଷୀରେ ତୁ ହୁଅ ଯେତେ ନିର୍ଲିପ୍ତ
 ମତେ ଲାଗେ ସତେ ଯୋଗ ପବିତ୍ର
 ନିଷ୍ଠାପର ନିରାଶକ୍ତ ତୁ ଅନାଦି ଅନନ୍ତ
 ବଶୀଭୂତ ଜଗନ୍ନାଥ ତୋମଧ୍ୟେ କରାୟିତ
 ଭବିଷ୍ୟାନା ମନପକ୍ଷୀ ଘୋଷୁଥା ଭାଗବତ
 ମୋ ଦେଶ ମୋ ରାଜ୍ୟ କହେ ସଦା ସତ
 ବେଦ,ଉପନିଷଦ ଦୁଇତେଣା ଦିଶେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର
 ତୁ ଦିଶୁ ଜଗନ୍ନାଥ ମହିମାମୟ ଶୋଭାବନ୍ତ

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ

୨୦୦୮୯୪୭୨୧୫

କଣ କରବି ମୁଁ

ମନର କଥାକୁ

ମନରେ ଚାପି ମୁଁ

ମନକୁ ଦିଏ ଯେ ମାରି

ହୃଦୟର କୋହ

ହୃଦୟକୁ ଜଣା

ହୃଦୟ ବି ଯାଏ ହାରି..

ଜୀବନ ଜଳୁଛି

ଜୀବନ ଷଡୁଛି

ଜୀବନ ନାହିଁ ମୋ ଜୀବନେ

ଆଶା ଯେତେ ଥିଲା

ଆଶାରେ ରହିଲା

ଆଶାବି ଗଲା ଓହରି..

ଭାବନା ସହରେ

ଭାବୁକ ସାଜିଲି ମୁଁ

ଭାବନା ମୋ ଭାସିଗଲା

ସପନ ଦେଖିବା

ସପନରେ ରହିଲା

ସପନ ବି ସରିଗଲା..

କମଳ ଲୋଚନ
ମଲ୍ଲିକ

ତାଳପଦା, ଓଡ଼ିଶା

ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ରତନ

ତୁମେ ଥିଲ ପରା ସକାଳରୁ ରାତି ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ଚେତନ
ମନ ପ୍ରତି କୋଣେ ଉଠିଥିଲ ମାତି
ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ରତନ ! ୦ !

ତାରାପ୍ରସାଦ
ଜେନା

ଭଲ ସାଇତିଛି ଏଇ ହୃଦୟରେ ତୁମେ ତ ପ୍ରେମର କେତନ
ନବ ଯଉବନୀ ଯମକର ଯତି
ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ରତନ ! ୧ !

ଲୁହ ଅଭିସାର ଉଜାଗର ତୁମେ ଭାବିନ କେବେ ତ ପତନ
ଦୂର ଖିଆଲକୁ ସହଜର ସ୍ମୃତି
ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ରତନ ! ୨ !

ପ୍ରେମ ଦୁନିଆରେ ଭଲ କାମ କରି ତୁମାରେ ନେଇତ ବେତନ
ତୁମ ଛଡ଼ା ନାହିଁ ଜୀବନର ନୀତି
ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ରତନ ! ୩ !

'ତାରା' ବଞ୍ଚିବାର ସତ ଅଭିଯାନ ତୁମେ ତ ଅଭ୍ୟାସ ଯତନ
ଭାଗ୍ୟ ଅଧିକାର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର
ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ରତନ ! ୪ !

ରାଜ ରଣପୁର, ନୟାଗଡ଼, ୭୫୨୦୨୭, ଓଡ଼ିଶା, ଦୂରଭାଷ-୯୩୪୮୦୫୪୩୦୦

କହିବକି ତୁମେ !

କହିବକି ତୁମେ !

ଜୀବନର ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ବୟସେ

ସାଜିବକି ସାଥି

ଥିଲା ଯାଏଁ ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ

ସୋନାଲି
ଗଡ଼ନାୟକ

ଅଭୁଲା ଅତୀତରେ

ବିତି ସାରିଛି ବହୁ ସମୟ

ଭୁଲି ମୁଁ ସାରିଛି କେବେ

ବସିଥିଲେ ଆମେ ଏକାନ୍ତରେ

ଧରିଥିଲି ଦିନେ ତୁମ ହାତ

ଅବୁଝା ବୟସରେ ତୋର

ଜୀବନକୁ ଜାଣିବା ଆଗରୁ

ଗଢ଼ି ମୁଁ ସାରିଥିଲି ସଂସାର

କହିବକି ତୁମେ.... !

ନିଜେ ଥରେ ଭାବି ଦେଖିଛ

କଲମ ଧରିଥିବା ହାତରେ

ପରଷିଛି ମୁଁ କେତେ ଯେ ସ୍ୱାଦ

ତୁମ ପାଇଁ ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ କରିଛି ତୁଚ୍ଛ

କହିପାରିବ ତୁମେ ଛୁଇଁ ମୋ ଦେହ

ତରଳିଛି କେବେ ତମ ହୃଦୟ

ଶୁଣି ମୋ ବେଦନାର ସ୍ୱର

ଚାପି ରଖିଛି କେତେ ଯେ କୋହ

କହିବକି ତୁମେ

ତୁମର ସର୍ବସ୍ୱ ସମୟର ଦାନ

ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଅନ୍ୟକୁ

ଦେଇଛ ବାଣ୍ଟି

ତାହା କେବଳ ନଥାଏ ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ

କହିବକି ସତ !

ପଚାରିଛ କେବେ ପୁରିଛି ମୋ ପେଟ

ନିଜ ଛାତିରେ ହାତ ରଖି

ପଚାର କେବେ ଓଗାଳିଛ ତୁମ ବାଟ

କହିବକି ତୁମେ !

ମନକୁ ଯଦି ଥରେ ପଚାରନ୍ତୁ

ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣନ୍ତୁ

ଜୀବନର ସବୁ ସମୟରେ

ମୁଁ ଛାଡ଼ି ନାହିଁ ତୁମ ହାତ

ଜୀବନର ଶେଷ ପାହାଚରେ

ଆଜି ଆମେ ସ୍ଥାପିତ

ସବୁପରେ ଆଜିବି ମାଗେ

ତୁମ ସମୟର ଅଧିକାର

ଆଖି ମୁଜିବା ଆଗରୁ

ପାଖରେ ଥରେ ବସିଯାଅ

ବର୍ଷ ବର୍ଷର ବେଦନାକୁ

ତୁମ କାନ୍ଧରେ ବହିଯିବାକୁ ଦିଅ ।

ଭଲ ଲାଗେ

ଭଲଲାଗେ ଜନ୍ମ ରାତି

ନଈ କୂଳ ଗାଆଁ

ଭଲଲାଗେ ଚାଷ କ୍ଷେତ

ମୋ ଦେଶର ନାଆଁ ।

ଭଲଲାଗେ ସାଙ୍ଗମେଳ

ବଣ ଭୋଜି ମଜା

ଭଲଲାଗେ ନୂଆ ପ୍ରେମ

ଉଠେ ନିଶ ଗଜା ।

ଭଲଲାଗେ ଗାଆଁ ଯାତରା

ପୁନେଇଁ ପରବ

ଭଲଲାଗେ ଖେଳେ ଜିତି

ଆଣିଲେ ଗରବ ।

ଭଲଲାଗେ ଖରାଛୁଟି

ପୋଖରୀ ଗାଧୁଆ

ଭଲଲାଗେ ଆଇ ଗପ

ମିଛୁଆ ରାଧୁଆ ।

ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ଭଲ ଲାଗେ ସଞ୍ଜବେଳ

ଭାଗବତ ପାଠ

ଭଲଲାଗେ ଖଟି ଠାରେ

ଶିଖୁଥିବା ଶାଠ ।

ଭଲଲାଗେ ଦୁଲାଦୁଲି

ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ ଯେତେ

ଭଲଲାଗେ ଦୟା , ଧର୍ମ

ଉପକାର କେତେ ।

ଭଲଲାଗେ ସଙ୍ଗୀତର

ମୂର୍ଚ୍ଛନା କାନକୁ

ଭଲଲାଗେ କୋକିଳର

ପଞ୍ଚମ ତାନକୁ ।

ଭଲଲାଗେ ଚଇତାଳି

ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତି

ଭଲଲାଗେ ବିଭୁଙ୍କର

ଭବ୍ୟ ପ୍ରତିକୃତି ।

ଭଲଲାଗେ ବାପାଙ୍କର

ମଧୁର ଶାସନ

ଭଲଲାଗେ ସାଧୁଙ୍କର

ବ୍ୟାଘ୍ର ଆସନ ।

ଭଲଲାଗେ ଏଇମିତି

ଅନେକ ରହିଛି

ଭଲଲାଗେ ଯାହାକିଛି

ଅଳପ କହିଛି ।

ଭଲଲାଗେ ସବୁଠାରୁ

ଜୀବନରେ ଯିଏ

ଭଲଲାଗେ ମୋତେ ସିନା

ପଚାରେନା ସିଏ ।

ନିହଲ ପ୍ରସାଦ , ଗଞ୍ଜିଆ ପାଟଣା

ଢେଙ୍କାନାଳ — ୭୫୧୦୧୭

ମୋ :- ୯୯୩୮୭୪୧୫୮୩

ସଂବନ୍ଧପୁରୀ

ବିଭାଗ

<https://www.youtube.com/DrJyotiPrasadPattnaik>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କ୍ରାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ବିଶ୍ୱାସ୍ ସଂପର୍କ

ବିଶ୍ୱନାଥ ଭୁଏ

ଘାଏ ଘାଏ ପାଦେ ଆଗ୍'କେ ଯିବାର୍'କେ
 ଅଉ ଘାଏ ଘାଏ ପାଦେ ପଛ'କେ,
 ବାହାରିଆ ମୁହେଁ ହୁଁସିକରି ଭି
 ଲୁକେଇ ହେସି ଦୁଖ ଦରଦ୍ କେ,
 ସମିଆଁ ଜାନି ବତ୍'ରେ ବତ୍'ରେ
 ପଡ଼'ସି ସଥେ ବାଟେ ବାଟେ ଚାଲ୍'ବାର୍ କେ,
 ମନ୍ ଭି ହୁଁସି ହୁଁସି ଚାହୁଁଥିସି
 ଭଲ୍ କାମେ ମର୍'ବାର୍ କେ,
 ଇ ସବୁ ପଡ଼'ସି କର୍'ବାର୍ କେ
 ବରଷ୍ ବରଷ୍ ମେହନତ୍ କରି କରି
 ମିଲିଥିବା ବିଶ୍ୱାସ୍ ସଂପର୍କ ବଢ଼ାବାର୍ କେ... !

କେଶାବପାଲି, ଭଟ୍ଟଲି

ଜିଲ୍ଲା - ବରଗଡ଼, ମୋ - ୯୭୭୮୮୮୮୮୮

ମଙ୍ଗଲ ସୂତା

ସତ୍ୟନାରାୟଣ
ମିଶ୍ର

କାଁଏ ହିସାବେ ପଣ୍ଡିତ ବୁଢ଼ା ବିହା ଜାତକ୍ ସୁଖାଲା ଯେ କିଏ ଜାନେ ! କେତେ ଭଲେ ଦୁଲେ ବେଦୀ ନେ ବସି କରି ମକୁଟ ପାଗଡ଼ି ବାନ୍ଧି କରି ବିହା ସିନେ ହେଲେ ମଧୁ ଆରୁ ମାଲତି, ହେଲେ ଇ ଦୁହିଁଙ୍କର ମନ୍ ତ ମୁଟେ ନି ମିଶୁ ଥାଇ । କଥା କଥା ଥି ଖାଲି ଝଗର୍, ଗାଲି, କମେଷ୍ଟ ମରା, ମୁହୁ ଫୁଲା, ଘିଚା ଟନା ଅହରହ । ଫିକା ଉଡ଼ା, ବଅନା ବିଖନା ଦାଂଡ଼ ଚାବା ତୁରି, ଖିଜିନି ରିଶିମି ହରମେସା ।

ଦୁହିଁ ଙ୍କର ମନ୍ ମେଲ ନି ଖାଏ ବୋଲି ତ ଗଲା ଚାର ବଛର୍ ତଲେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ ପତର୍ ଦେଇକରି, ଅଲଗା ଅଲଗା ଯେ ଯାହାର ଭାବେ କାହିଁ ଧୁରେ ରହୁଛନ୍ । କାହାରି ର୍ ଖବର ଜବର୍ କିହେ ନାହିଁ ରଖୁଥାଇ କି ଫୁନେ ବି କଥା ବାର୍ତ୍ତା ନାହିଁ କରୁଥାଇ ।

ହେଲେ, ଆଜି ର୍ ମଧୁ ଫିରୁଥିଲା ତାର ଅଫିସ ନୁ । ଦେଖଲା, ରୋଡ଼ ତରେ ମହିଲାଟେ ମୁର୍ଛା ହେଇ ପଡ଼ିଛେ । ଗାଡ଼ି ଧକ୍କା ଥି ମୁଡ଼େ ପଥର ପିଟି ହେଇ ଯାଇଛେ ଯେ ରକତ୍ ସଲ ସଲ ଉଠୁଲି ଆଉଛେ । ଅଟକି କରି ଦେଖଲା ମଧୁ । ଲେହେଁଟେଇ ଦେଖଲା, ସେ ମହିଲା ଟା ତାଙ୍କର ମାଲତି ।

ରିଶିମି ତ ଲାଗୁଥିଲା । ଇଛେନ ବଡ଼ା ଅଡୁଆ ଲାଗିଗଲା ମଧୁ କେ । ଭାବଲା "ଇନ୍ନେ ଇ ଅବସ୍ଥା ଥି ଛାଡ଼ିଗଲେ ମୋର୍ ମୁନୁଷ ପନ ର୍ ହାର୍ ହେଇଯିବା, ଯେତେ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ହେଲେ

ବି ବିପତ ପଡ଼ିଥିବା ର୍ ଲୋକ କେ ସାହେଉଁ କରବା ର୍ ମନୁଷ୍ ର୍ ଧରମ୍ । ଇତାକେ ମୋର୍ ମାହେଜି ହିସାପେ ନ ହେଲେ ବି ଝନେ ଦର୍ ମରା ଲୋକ ଟେ ଜଲଦି ଚିକିସା ଚାହୁଁଥିବା ର୍ ଅଛେ ବୋଲି ମେଡ଼ିକାଲ ପହଚାମି "

ମେଡ଼ିକାଲ ବେଡ଼ ନେ ଏଡମିଟ ହେଲା ମାଲ୍ ତି ।

ବନେ କେତେ ଘଣ୍ଟା ଉତୁରୁ ହୋସ୍ ଆସଲା କେ ଦେଖଲା ପାଖେ ଠିଆ ହେଇଛେ ତାର୍ ମୁନୁସ୍ ମଧୁ । ଦେଖିକରି ଛଲ ଛଲ୍ ହେଇଗଲା ଆଖିର ପାନି ।

ତାକେ ଯିଏ ଇନ୍ ଏଡମିଟ୍ କରିଛେ ସେ ମଧୁ ଏକା ।

ସୋର୍ କଲା ତାର ପଛର୍ କଥା ଯେତେ । ଜେନ୍ ମଧୁ କେ ଭଲ ନାହିଁ ପାଇ କରି ଛାଡ଼ ପତର ଯାକେ କଥା ଗଲା, ସେ ଆଜି ତାକେ ଜୀବନ୍ ଦାନ୍ ଦେଇଛେ । ସବୁ କଥା କେ ଭୁଲି କରି ସାହେଉଁ କରିଛେ ହେକେଇ ହେକେଇ କାନ୍ଦି ବସଲା ସେ ।

ମଧୁ ତାକେ ବୁଝେଇ କରି କହୁଥେ " ମେଡମ୍ ! ନିଜ କେ ସମ୍ଭାଲ । କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁ ର୍ ଲାଗି । ତମେ ତ ଭଲ୍ ହେଇଗଲ ନ । ମୁଡ଼େ ପଟି ବନ୍ଧା ହେଲା କେ ରୁଡ଼ ବି ବଂଦ ହେଲା ନ । ଆରୁ ଚିକିତ୍ସା ନାହିଁ ନ, ବରଂ, ତମର୍ ହଜବେଣ୍ଟ ନ୍କର୍ ଫୋନ୍ ନମ୍ବର କହ, ମୁଇ ତାଙ୍କୁ ଇଥାନ୍ କେ ଆ ସୁ ନ୍ ବୋଲି ଫୋନ୍ ଟେ କରମି ।"

ଆଉର୍ ଟିକେ ହେକେଇ କାନ୍ଦି କରି ମାଲତି କହୁଛେ" ମଧୁ ! ତମେ ତ ମୋର୍ ହଜବେଣ୍ଟ । ତମେ ମତେ ବିଶ୍ୱାସକର ମଧୁ , ମୁଇ ଜୀବନ ଥି ଆରୁ ସେକେନ୍ ମେରେଉଁ ନାହିଁ କରି । ଆମର ଭିତିରେ ଭୁଲ ବୁଝା ମନା ଥିଲା ବୋଲି ଛାଡ଼ ଛଡ଼ି ହେଇଥିଲା ସମିଆଁ ଖରାପ୍ ଚାଲିଥିଲା ବୋଲି, ଏତେ ଦୂର କଥା ବଢିଗଲା । ହେଲେ , ତମେ ମୋର୍ ମନ ଭିତିରେ ସବୁବେଳେ ଅଛ ନ । ତମର ଲାଗି ମୁଇ ସେମୁର୍ ଟୀକା ମାଖୁଛେଁ । ତମେନାଁ ଥି

ମୋର ଲାଖ କାଁତ । ବିହା ବେଦୀ ନ ତମେ ଜେନ୍ ମଙ୍ଗଲ ସୁତା ପିନ୍ଧେଇଥିଲ ସେ ମଙ୍ଗଲ ସୁତା ଏବେ ବି ପିନ୍ଧିଛେଁ, "

ତାମ୍ ତି କରି ଦେଖଲା ବେକ୍ ଖାଲି ଅଛେ । କାହିଁ ଗଲା ମୋର ମଙ୍ଗଲ ସୁତା ବୋଲି ଇଆଡ଼େ ସେଆଡ଼େ ଧୁଡେଇ ହେଲା ବେଳେ ହସି ହସି ମଧୁ କହେଲା " ତମର ଜିନିଷ ଟା ହେଦେ ମୋର ହାତେ, ବେକୁ ଛିଡ଼ି କରି ପଡ଼ିଥିଲା ତମେ ମୁହଁ ଗଲା ଠାନେ, ନିଅ"

ମାଳତୀ କହେଲା "

ତମେ ? "

ମୁଇ ବି ଏବ ଯାକେ ବିହା ନାହିଁ ହେଇ କାହାକେ " ମୁତ ଗାଜି କରି କହେଲା ମଧୁ । ପିଠି ଦେଖେଇ କରି ମାଲତି କହେଲା ତମର ଉପହାର କେ ତମେ ଆରୁ ଥରେ ମତେ ପିନ୍ଧେଇ ଦିଅ ମଧୁ ! ଆରୁ ଥରେ ଆମେ ନୁଆଁ ଭାବେ ଆରୁ ଥରେ ସୁନ୍ଦର ସରସ୍ ଜୀବନ୍ ର୍ ମୁଲ କର୍ ମା । ସେ ଜୀବନେ ଆରୁ ଗାଲି ଖିଚ ଖିଚା କିଛି ନି ଥାଏ । ଥିବା ଖାଲି ସେନ ସର୍ଦ୍ଦା ଆରୁ ନିର୍ମଲ୍ ମନେ ଭଲ ପାଏବାର୍ , ତମେ ରାଜିତ ?

ହଁ ହଁ ମୁଇ ରାଜି । ଉଜ୍ଜା କରି ମଧୁ ଧରି ପକାଲା ମାଳତୀ କେ । ଦୁହିଁ ଲୁକର୍ ଆଖି ର୍ ଲହ ଥି ଧୁଇ ହେଇଗଲା ସବୁ ରାଗ୍ ଅଭିମାନ ।

ସତ୍ୟନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ସିନ୍ଧେକେଲା ବଲାଙ୍ଗୀର

୯୫୮୩୨୦୫୯୧୫

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

<https://www.youtube.com/DrJyotiPrasadPattnaik>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କ୍ରାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ସମ୍ପର୍କର ଆସତ୍ତି

ଅନସୁୟା ପଣ୍ଡା

କେବଳ ଜ୍ଞାନୀ କହିଲେ ଠିକ୍ ହେବନି, ଜଣେ ମହାଜ୍ଞାନୀ, ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ, ଧର୍ମାଚରଣ କରୁଥିବା ପ୍ରଚଣ୍ଡତେଜସ୍ୱୀ ରଖି ଥିଲେ ଯମଦଗ୍ଧି । ପୁଣି କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଯେମିତି ତାଙ୍କର ଆତ୍ମ ଶୁଦ୍ଧି ହୋଇନଥିଲା । ସହସ୍ରାର୍ଜୁନର ହିଂସାତ୍ମକ କର୍ମ, ଅତ୍ୟାଚାର ଯେତିକି ଭୟଙ୍କର ଥିଲା, ଅସ୍ଥିତାର ଆଧାରରେ, ଯମଦଗ୍ଧି ସେତିକି ଅପଚାର କରିଥିଲେ ନିଜ ମହାନତା ସାଙ୍ଗରେ । ଯେଉଁ ପତ୍ନୀ ନିଜ ରାଜକୀୟ ଜୀବନର ସକଳ ଭୋଗ ବିଳାସର ମୋହକୁ ତ୍ୟାଗକରି, ବିବାହ କରିଥିଲେ ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ରଖିଙ୍କୁ, ସେ କଣ କେବେ ଏମିତି ଅପରାଧ କରିଥିବେ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା ଭଳି । ଅବିଶ୍ୱାସ ଅଙ୍କୁରିତ ହୁଏ ଯେବେ ବିଶ୍ୱାସ ଦୁର୍ବଳ ଥାଏ । ନହେଲେ ଅହଂକାର ଫଣାବିସ୍ତାର କରିଥାଏ । ସବୁଥିରେ, ସବୁ ଯୁଗରେ, ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ, ଲେଖାଥାଏ ନାରୀ ବନ୍ଦନୀୟା । କିନ୍ତୁ ବେଳେବେଳେ ନାରୀ ନିଜକୁ ସିଦ୍ଧ କରିପାରେନି, ସେ ନିର୍ଭୁଲ୍ ବୋଲି । ଯମଦଗ୍ଧି ଥିଲେ ମହର୍ଷି ଭୃଗୁଙ୍କ ବଂଶଜ, ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରଙ୍କ ଭଣଜା । ପିତା ମହର୍ଷି ରଚିକ ଓ ମାତାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟବତୀ । ପାଞ୍ଚପୁତ୍ରମାନେ ହେଲେ ରୁକ୍ମବାନ, ସୁଖେଶ, ବସୁ, ବିଶ୍ୱାନସ, ଓ କନିଷ୍ଠ ପର୍ଶୁରାମ ।

ରାଜା ପ୍ରସେନଜିତଙ୍କ ନନ୍ଦିନୀ ରେଣୁକା ଥିଲେ ଜଣେ ଅଳିଅଳି,

ସ୍ନେହବର୍ଦ୍ଧିତା, ଅଭିମାନିନୀ ରାଜକନ୍ୟା । ବାଲ୍ୟଗୁରୁ ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ, ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କୁ ବିବାହପରେ ଆଶ୍ରମରେ ଆସି, ଏହି ଅସାଧାରଣ ବିଷ୍ଣୁଭକ୍ତିନୀ, ତପସ୍ବିନୀ ଜୀବନକୁ ବିକଶିତ କରିଥିଲେ । ବିଳାସରେ, ପ୍ରାରୁର୍ଯ୍ୟରେ ବଢ଼ିଥିଲେ ବି, ଭାବିନଥିଲେ ଏ ଆଶ୍ରମଜୀବନ କଷ୍ଟ ସାପେକ୍ଷ ହେବ । କେବଳ ପ୍ରେମରେ ହିଁ ଏତେ ଆକର୍ଷଣ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଯେଉଁଥିରେ ରାସ୍ତା ଯେମିତି ଆସୁ, ଚାଲିବାରେ କ୍ଳାନ୍ତି କି ଅବଶୋଷ ନଥାଏ । ସେଇ କୋମଳ ପ୍ରେମ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତଳ କରି ଫୁଟେଇ ଥିଲା ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କ ଆଶ୍ରମରେ । ପୁଣିବି ସେ ସନ୍ଦେହର ଘେର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଚରିତ୍ରରେ ଏମିତି କଳଙ୍କ ଲାଗିଗଲା ଯେ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡର ପ୍ରାର୍ଥୀ ହେଇଗଲେ, ଜଣେ ପ୍ରଜ୍ଞାପୁରୁଷ, ତପସ୍ବୀ, ସ୍ବାମୀ ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ତରେ । ଯାହା ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କୁ ଯୁଗଯୁଗ ପାଇଁ ନିର୍ବୋଧ ମଣିଷରେ ପରିଗଣନା କରିଥିଲା ।

ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କ ପୁଅ ଶିବଙ୍କୁ ତପସ୍ୟା କରି ପର୍ଶୁ ପ୍ରାପ୍ତିକରିଥିଲେ । ଶିବ ମଧ୍ୟ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଆଖ୍ୟା ଦେଇଥିଲେ ପର୍ଶୁରାମ । ଏ ପର୍ଶୁ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ କଠୋର ତପସ୍ୟା କରିଥିଲେ, କେବଳ ସହସ୍ରାର୍ଜୁନକୁ ପରାସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ଆଶ୍ରମକୁ ଫେରି, ପିତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାବବିହ୍ୱଳ ହେଇଗଲେ । ବାପାଙ୍କ ଉଦାସ ମୁହଁ ଦେଖି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କାରଣ ଜାଣିବାକୁ ପଚାରିଲେ । ଯମଦଗ୍ଧି କହିଲେ, “ତୋ’ର ଅନ୍ୟ ଚାରିଭାଇଙ୍କ ପରି ତୁ ମତେ ଉଦାସ କରିବୁନିତ ! ତୁ ସତ୍ୟ କଲେ ମୁଁ କହିବି ତୋତେ ।” ପର୍ଶୁରାମ କିଛି ନ ଭାବି ପିତାଙ୍କ ଆଗେ ସତ୍ୟ କରିଦେଲେ । ପିତା ଯେ ପୁତ୍ରର ହିତ ଚାହେଁ ସଦା ସର୍ବଦା, ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ । ପୁତ୍ର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ, ପିତାର ହାତ ଛତାଭଳି । ତେଣୁ ଭାବିବାର କଣ ଅଛି । ପର୍ଶୁରାମ ପିତାଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ଓ ବହୁତ ଦିନ ପରେ ମା ରେଣୁକାଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ବ୍ୟାକୁଳଥାନ୍ତି । ପିତାଙ୍କ ଦୃଢ଼ ଓ ସ୍ପଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା, “ତୁମ ମାତା ଚରିତ୍ରହୀନା । ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରି ସମସ୍ୟାର ନିଷ୍ପାଦନ

କର ।” ପୁଅର ମନ ବିଦାରି ପକାଇଲା । ମନସ୍ଥାପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ନିଜକୁ । କିଛି ନବୁଝି, କାମ କ’ଣ ନଜାଣି କାହିଁକି ପିତାଙ୍କ ପାଖେ ସତ୍ୟ କଲି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ନିରୁପାୟ । କ’ଣ କରିବେ ଆଉ । ମାତୃହତ୍ୟା ପାପରେ ଭାଗିହେବେ । ଏ ମହାଦେବଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ପଶୁ, କ’ଣ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଗୋଟେ ମହା ଅପରାଧ କରିବ ? ଆଖି ବନ୍ଦକରି ନିଜ ମାଆଙ୍କ ମସ୍ତକ ବିକର୍ତ୍ତନ କଲେ ପୁତ୍ର ପଶୁରାମ । ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନ ହୋଇଥିବାରୁ ଯମଦଗ୍ଧି ଖୁସିରେ ପୁଅକୁ କହିଲେ, “କି ବର ମାଗିବୁ, ମାଗ ପୁତ୍ର, ମୁଁ ଆଜି ବହୁତ ଖୁସି ।” ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକଟି ସନ୍ଦେହରେ ହିତାହିତ ଜ୍ଞାନ ଭୁଲିଯାଏ । ଯିଏ ସୁଖଦୁଃଖରେ ସାଥୀଥିଲା, ଘରସଂସାର କରିଥିଲା, ତା ପ୍ରତି ସ୍ୱାମୀ କେତେ କଠୋର ହେଇପାରିଲେ ଯେ, ଅଶ୍ରୁରୁଦାଏ ବି ନିଗାଡି ପାରିଲେନି । ବରଂ ଖୁସିକୁ ଉପସ୍ଥାପନା କଲେ । ଏତିକି ବେଳେ ପଶୁରାମ କହିଲେ, “ଆପଣ ସତ୍ୟ କରନ୍ତୁ ପିତା । ମୁଁ ଯାହା ମାଗିବି ମୋତେ ତାହା ଦେବେ ।” ଯମଦଗ୍ଧି ସତ୍ୟ କଲେ । ପଶୁରାମ କହିଲେ ମୋ ମା’ଙ୍କୁ ଜୀବିତ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ମୋର ଆଉ କୌଣସି ଜିନିଷର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କ ମୁହଁ ବିଷର୍ଣ୍ଣ ଦିଶିଲା । ପୁଅକୁ କଥା ଦେଇଥିବାରୁ, ଦେବୀ ରେଣୁକାଙ୍କୁ ପୁଣି ଜୀବନ୍ୟାସ ଦେଇଥିଲେ ।

ହୁଏ ତ ଏ ପୁରାଣ ଗପ ହୋଇଥାଇପାରେ କି କଳ୍ପନା । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକର ମୂର୍ଖତା ଓ ଅବିଶ୍ୱାସ ଓ ଆଉ ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକଙ୍କ ବିଜ୍ଞତା ଓ ମାତୃଭକ୍ତିର ନମୁନାକୁ ଚିତ୍ରଣ କରାଯାଇଛି । ପଶୁରାମ ପ୍ରକୃତ ପରୀକ୍ଷାଟିଏ ଦେଇ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଙ୍କରଖି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି । ପିତୃମାତୃ ଭକ୍ତ ଭାବରେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ବନ୍ଦିତ ହେଇଛନ୍ତି । ଅନେକ ଶିକ୍ଷାମିଳିଛି ଏହି ଘଟଣା ମାଧ୍ୟମରେ । କୌଣସି କାମର ଗୁରୁତ୍ୱ ନଜାଣି, କେବେବି ସତ୍ୟ କରିବନି, କି କରିବା ପାଇଁ ହୁଁ କହିବନାହିଁ । ସତ୍ୟ କି ଦ୍ୱାପର କି ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ସିନା

ଜୀବନ୍ୟାସ ସମ୍ଭବ ହେଲା । କିନ୍ତୁ କଳି ଯୁଗରେ କେବଳ ଯବନିକା ହେଇଥାନ୍ତା । ଯମଦଗ୍ଧିଙ୍କୁ ପଶୁରାମ ପଚାରିଥିଲେ, “ମୋ ପିତା ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ । କୁଆଡ଼େ ଗଲା ସେ ଜ୍ଞାନ । ସେ ମହର୍ଷି ଥିଲେ ପୁଣି କେମିତି ସାଧାରଣ ମଣିଷ ଭଳି ଆଚରଣ କଲେ । ମୋ ମାଆ ଅନନ୍ୟା, ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଆଉ ନିରାତମ୍ଭରର ପ୍ରତୀକ । ତାଙ୍କୁ କେମିତି ସମ୍ବେଦକରି ଅବିଶ୍ୱାସ କଲେ । ଏତେ ହିଂସ୍ର ନୀଚତା ସହ କେବେ ପ୍ରୀତିଭରା ହୃଦୟ ଲଢ଼ିପାରେନ । ମୁଁ ତ ଭୋଳାନାଥଙ୍କ ଅପାର କୃପାରୁ ମା’ଙ୍କୁ ଫେରି ପାଇବା ସହିତ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟାରୁ ଉଧାର ପାଇଲି ।” କିନ୍ତୁ ନାରୀ ଜାତି ଥରେ ନୁହେଁ, ବାର ବାର ବିଭିନ୍ନ ମୋଡ଼ରେ ଅବିଶ୍ୱାସ, ଅତ୍ୟାଚାରର ଶିକାର ହେଇଛି । ସବୁବେଳେ ପୁରୁଷ ଗୋଟେ ଅହଂକାର ହେଇଛି, ଜିଦି ହେଇଛି । ଇତିହାସରେ ଅନେକଥର ପିତୃତ୍ୱ ତା’ର ମହାନତାକୁ ହରେଇଛନ୍ତି । କେବେ ଦଶରଥ ହେଇ ତ କେବେ ଶାନ୍ତନୁ ହୋଇ । ସବୁବେଳେ ଗୋଟେ ଅଜବ କ୍ରୂରସତ୍ୟର ଦ୍ୱାହିଦେଇ ସନ୍ତାନକୁ ବିଗାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ । ଦିନେ ଭୀଷ୍ମ ସତ୍ୟ କରିଦେଲେ, ମୁଁ ବିବାହ କରିବିନି । କେବଳ ସେଇ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟରକ୍ଷା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମହାଭାରତ ସର୍ଜନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ସେମିତି ପଶୁରାମ ଏକୋଇଶିଥର କ୍ଷତ୍ରୀୟ ଶୂନ୍ୟ କରିବାର ପ୍ରତିବଦ୍ଧତା ବଡ଼ ଅଜବ ଥିଲା । ସହସ୍ରାର୍ଜୁନର ଭୁଲ ପାଇଁ ସମସ୍ତ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ଏତେଥର ଦଣ୍ଡ ପାଇବେ । ଯିଏ ଦୁଷ୍ଟ ସେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ, ସେ କାହିଁକି ଦଣ୍ଡିତ ହେବ ।

ସମସ୍ତ ଚରିତ୍ର ପ୍ରାୟ ମହାଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଅହଂକାର ଭରିଥିଲା । ଜ୍ଞାନ ସବୁବେଳେ ଅହଂକାର ଛୁରାରେ ପରାହତ ହୁଏ । ସ୍ତ୍ରୀ ସବୁବେଳେ ଅକଥନୀୟ ଅତ୍ୟାଚାରର କର୍ଷଣରେ ଘୋଷରା ହୁଏ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ । କେବେ ଆତ୍ମୀୟତା ହାତରେ ତ କେବେ ସମାଜର ରୁକ୍ଷ ମାନସିକତାରେ ।

କାହିଁକି ବିବସ୍ତ ହେଲେ ହୌପଦୀ? କାହିଁକି ସୀତା ପେଟରେ ପିଲା ଧରି ବନକୁ ଗଲେ? ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀର ବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରତିବିମ୍ବ, ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରତ୍ୟୟ । ସୁଦୃଢ଼ ସମନ୍ୱୟ, ଆକାଶ ଆଉ ମାଟିର । ଜଣେ ଅନ୍ୟକୁ ନଜାଣି, ଆପଣାଏ । ପଙ୍କ ଭର୍ତ୍ତି ପୋଖରୀରେ ଦଳ କି ଶତଦଳ ଫୁଟେଇବ ସେ କେବଳ ମାନସିକତା ମଣିଷର । ଆମେ ଯେମିତି ଚାରା ପକେଇବା, ସେମିତି ବିକଶିତ ହେବ । ଖାଲି ପୁରୁଷକୁ ଦୋଷାରୋପ କଲେ, ଅନ୍ୟାୟ କରିବା ପରି ଲାଗିବ । ନାରୀ ବି ସ୍ୱାର୍ଥୀକ୍ଷ ହେଇ କର୍ତ୍ତମାକ୍ତ କରିଛି ଇତିହାସକୁ କାମନାର ବାଣରେ । ସତ୍ୟବତୀ, କୈକେୟୀ, କୁନ୍ତୀ ଆଜିବି ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀର ବନ୍ଧନରେ ।

ଅନସୂୟା ପଣ୍ଡା

ବୁର୍ଲା, ସମ୍ବଲପୁର, ଓଡ଼ିଶା, ୭୬୮୦୧୮,

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୯୪୩୯୨୧୧୯୭୧

ସଂଗୀତ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଏକ ମାଧ୍ୟମ

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ପ୍ରତିବର୍ଷ ପରି ଏବର୍ଷ ୨୧ ଜୁନ୍ ୨୦୨୨ରେ ବିଶ୍ୱ ଦୁଇଟି ଦିବସକୁ ପାଳନ କରୁଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଯୋଗ ଦିବସ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସଙ୍ଗୀତ ଦିବସ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଦୁଇଟି କ୍ଷେତ୍ର ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରାଚୀନ ସମୟରୁ ଯୋଡ଼ିହୋଇ ରହିଆସିଛି । ଏଠାରେ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଯୋଗ ଏବଂ ସଙ୍ଗୀତ କିପରି ପରସ୍ପର ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ସଙ୍ଗୀତ ହେଉଛି ଜୀବନର ଏକ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଙ୍ଗ, ଯେହେତୁ ଏହା ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରେ ଏବଂ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଏବଂ ସୁଖକୁ ବଢ଼ାଇଥାଏ । ସଙ୍ଗୀତକୁ ଶବ୍ଦରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା କଷ୍ଟକର । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯୋଗ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନଶକ୍ତିକୁ ବଢ଼ାଇବା ସହିତ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦ ରୂପକ ଶକ୍ତିକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବାରେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ବିଜ୍ଞାନ ଆଧାରରେ ସଙ୍ଗୀତ ଏବଂ ଯୋଗକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ଉଚିତ । ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ବଜାଇବାର କ୍ରିୟାରୁ ଯୋଗ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁଏ । ଭାରତୀୟ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ତିନି ପ୍ରକାରର ସୁଖୀର ବାଦ୍ୟ, ତାଳ ବାଦ୍ୟ ଏବଂ ତନ୍ତ୍ର ବାଦ୍ୟ । ଏହି ତିନୋଟିର ବାଦନ ଯୋଗର ପ୍ରକ୍ରିୟା ପୂରଣ କରେ । ପବନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଯେଉଁ ବାଦ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ବାଜେ ତାକୁ

ସୁଖୀର ବାଦ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଯଦି କଣ୍ଠସ୍ୱର ତାର (ଷ୍ଟ୍ରିଙ୍ଗ୍) ମାଧ୍ୟମରେ ନିଷ୍ପାଦନ କରାଯାଏ ,
 ତେବେ ତାହା ଷ୍ଟ୍ରିଙ୍ଗ୍ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକ ହାତର ପାପୁଲିରେ ବଜାଯାଏ, ତେବେ
 ସେମାନଙ୍କୁ ତାଳ ବାଦ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଯୋଗସାନ ସଂଗୀତର ସମଗ୍ର ସମାବେଶ ଦ୍ୱାରା
 କରାଯାଇଥାଏ । ବସିବା ସ୍ଥାନରୁ ଯୋଗ କ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ସଙ୍ଗୀତ ସାଧନାର
 ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଗୋଟିଏ ଅବସ୍ଥାରେ ବସି ଅଭ୍ୟାସ ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ।
 ଏଥିପାଇଁ ପଦ୍ମାସନ ଏବଂ ସୁଖାସାନରେ ବସିବା ସହଜ ଅଟେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ପ୍ରଥମ
 ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଦୁଇଟି ଆସନ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ । ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ବସିବା ଦ୍ୱାରା
 ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥିବା ସମାନ ଲାଭ ମିଳିଥାଏ । ସୁଖୀର ବାଦ୍ୟ ଅର୍ଥାତ ଶ୍ୱାସ ଯୋଗ- ଯୋଗ
 ଆସନ ଅଭ୍ୟାସରେ ନିଶ୍ୱାସର ସନ୍ତୁଳନ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଉଭୟ ନାକ, ଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ଏବଂ
 ଫୁସଫୁସର ଶକ୍ତି ପାଇଁ ନିଶ୍ୱାସର ସନ୍ତୁଳନ କରାଯାଇଥାଏ । ବଂଶୀ ହେଉଛି ଏପରି ଏକ
 ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ଯାହା କେବଳ ନିୟମିତ ଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ଉପରେ ଆଧାରିତ । ବଂଶୀ ବଜାଇବା
 ଫୁସଫୁସ ଉପରେ ଚାପ ପକାଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଥାଏ । ଏହି ପ୍ରକାର
 ଯୋଗରେ ଶେହନାଇ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକରେ
 ଶଙ୍ଖ ଶେଲ୍ ଅଧିକ ପସନ୍ଦଯୋଗ୍ୟ, ଶଙ୍ଖ ଫୁଙ୍କିବା କୌଣସି ଯୋଗଠାରୁ କମ୍ ନୁହେଁ ।
 ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଂଶୀ ବଜାଉଥିଲେ । ଫୁଙ୍କିବା ଯନ୍ତ୍ର ସହିତ ନିଶ୍ୱାସ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୁଏ ।
 ଷ୍ଟ୍ରିଙ୍ଗ୍(ତନ୍ତ୍ର) ବାଦ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରମ୍ଭେସର କରାଯାଏ - ଆଙ୍ଗୁଠିର ଟିପ୍ ଏବଂ ପାପୁଲିରେ
 ଅନେକ ପଏଣ୍ଟ୍ ଅଛି ଯାହା ସ୍ନାୟୁ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ମସ୍ତକ
 ଏବଂ ମାଲିସ କରିବାର ବିଧି କରାଯାଏ, ଏହି ପଏଣ୍ଟ୍ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଚାପ ପଡେ । ଏକ
 ଷ୍ଟ୍ରିଙ୍ଗ୍ ଇନଷ୍ଟ୍ରୁମେଣ୍ଟ୍ ବଜାଇବା ସମୟରେ, ଗତି ହେତୁ ଅଜାଣତରେ ଏହି ପଏଣ୍ଟ୍ଗୁଡ଼ିକ

ଉପରେ ଚାପ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏହି କାରଣରୁ, ସ୍ନାୟୁ ପ୍ରଣାଳୀର ହାଲୁକା ବ୍ୟାୟାମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ସକ୍ରିୟ ରୁହନ୍ତି । ଏକ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଟେନସନ, ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା ଏବଂ ଅସ୍ଥିରତା ପରି ବ୍ୟାଧି କ୍ଷଣିକ ସମୟରେ ନିଦାନ କରିଦେଇଥାଏ । ଏହି ବର୍ଗରେ ସୀତାର-ବୀଣା ଆସିଥାଏ । ତାଳବାଦ୍ୟ - ତାଳି ବଜାଇବା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ସରଳ ପଦ୍ଧତି । ତାଳିରେ ଧ୍ୱନି ହେତୁ ସକରାତ୍ମକ ତରଙ୍ଗ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଯାହା ହରମୋନ୍ କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରେ ଏବଂ ଉତ୍ସାହକୁ ବଢ଼ିଥାଏ । ଏହା ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଯେ ଏକ ଉପସ୍ଥାପନା କିମ୍ବା ସୁଖର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଅଜାଣତରେ କରତାଳି ଦେଇଥାଉ । ତାଳ ବାଦ୍ୟ ବଜାଇବା ଦ୍ୱାରା ପାପୁଲି ଦୃଢ଼ ହୁଏ, ହାତର ତନ୍ତ୍ରରେ ଆକ୍ୟୁପ୍ରେସର କ୍ରିୟା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପେଟ ରୋଗର ନିରାକରଣରେ ଲାଭ ହୋଇଥାଏ । ତବଲା-ମୃଦଙ୍ଗ, ଢୋଲକ ଏହି ଶ୍ରେଣୀରେ ଆସନ୍ତି । ନୃତ୍ୟ ହେଉଛି ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି -ନୃତ୍ୟ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତି । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଯୋଗ ସହିତ ଏହା ଏକ ପଦ୍ଧତି । ମହାଦେବଙ୍କ ତାଣ୍ଡବ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ରାସଲୀଳା, ଦେବୀ କାଳୀଙ୍କ କାଳ ନୃତ୍ୟ ଏହାର ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ ଅଟେ । ହାତ,ପାଦ, ଆଙ୍ଗୁଠି, ମୁହଁ, ଆଖି ଏବଂ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ବିଭିନ୍ନ ଆଭିମୁଖ୍ୟ କେବଳ ଶରୀରର ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗକୁ ବ୍ୟାୟାମ କରେ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହି ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ନାୟୁଟିସୁ ଏବଂ କୋଷର ବ୍ୟାୟାମକୁ ମଧ୍ୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରେ । ନୃତ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସନ, ତାଳ ଏବଂ ବିଟ୍, ଶ୍ୱାସ କ୍ରିୟାର ସମାନ ସଂଯୋଜନା ହୁଏ । ରାଗମାଳା ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଯୋଗ କରାଏ - କଣ୍ଠଦାନ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସମୟରେ ସଙ୍ଗୀତ ଲହରି ଏବଂ ରାଗମାଳା ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଯୋଗ କରନ୍ତି । ସ୍ୱରକୁ ସଫଳରେ ବିଭାଜିତ କରାଯାଇଛି । ଏହି ସଫଳର ସଂଖ୍ୟା ହେଉଛି ତିନି ଏବଂ ସମସ୍ତ ତିନୋଟିରେ ସାତଟି ସ୍ୱର ଏବଂ ତିନି ଫ୍ରିକ୍ୱେନ୍ସି ସହିତ ଉପସ୍ଥିତ । ଏମାନଙ୍କୁ ମନ୍ଦ୍ରସଫଳ, ମଧ୍ୟ ସଫଳ ଏବଂ ତାର

ସପ୍ତକ କୁହାଯାଏ । ମନ୍ତ୍ରସପ୍ତକ ଠାରୁ ଯେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ମଧ୍ୟ ସପ୍ତକରୁ ଫୁସଫୁସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ହାର୍ତ୍ ଏବଂ ତାର ସପ୍ତକରୁ ଗଳା, ପାଟି ଏବଂ ମସ୍ତିଷ୍କର ବ୍ୟାୟାମ ହୁଏ । ସ୍ୱରର ପରିବର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ଆସାନର ବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ହ୍ରାସ କ୍ରମ ପରି । ରାଗ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟ ଅଛି -ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ରାଗ ପାଇଁ ସ୍ଥାପିତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୟ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପକାର କରିଥାଏ , ଯେମିତି ଭୋର ର ରାଗ ହେଉଛି ଭୈରବ-ଭୈରବୀ । ସେଥିରେ କୋମଳତା ଥାଏ । ରାଗ ଭୀମପଲ୍ଲୀ, ବୃନ୍ଦାବନୀ ସାରଙ୍ଗ, କାମୋଦ ଇତ୍ୟାଦି ରାଗ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟର ରାଗ ଏବଂ ଏହା ଉଷ୍ମତା ବୃଦ୍ଧି କରିଥାଏ । ଏହି ରାଗର ଗୀତ ଗାଇବା ହେତୁ ଶରୀରର ବିଷାକ୍ତ ରସ ଝାଳ ଆକାରରେ ବାହାରିଥାଏ । ରାଗ ବିଲ୍ଲାଞ୍ଜଲ, ଖମାଜ, ରାଗ ଭୋପାଲି ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟର ରାଗ । ଏହି ସମୟରେ ଏହି ରାଗର ଗୀତ ହଜମ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ମଜବୁତ କରିଥାଏ । ରାଗ ଜଜବନ୍ତୀ, ଜୈନପୁରୀ, ରାଗ କାଫି ସମସ୍ତେ ରାତିରେ ବୋଲାଯାଏ । ଋତୁ ଅନୁଯାୟୀ ରାଗର ସମୟ - ରାଗଗୁଡ଼ିକର ସମୟ ମଧ୍ୟ ଋତୁ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥାଏ । ରାଗ ଭୈରବକୁ ଶିଶିର ଋତୁ, ହିଂତୋଳକୁ ବସନ୍ତ, ଦୀପକକୁ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁ, ମେଘକୁ ବର୍ଷା ଋତୁରେ, ମାଲକୌନ୍ସକୁ ଶରତ ଋତୁ ଏବଂ ରାଗଗ୍ରୀ କୁ ହେମନ୍ତ ଋତୁରେ ବୋଲାଯାଏ । ଏହି ଋତୁ ମାନଙ୍କରେ ବାତ- ପିତ୍ତ -କଫ ରେ ହେଉଥିବା ଅସନ୍ତୁଳନକୁ ଏହି ରାଗ ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ରୋଗର ନିଦାନ କରିଥାଏ । ଆୟୁର୍ବେଦ ବାତ- ପିତ୍ତ -କଫର ଅସନ୍ତୁଳନକୁ ରୋଗୀ ବୋଲି ପରିଭାଷିତ କରିଥାଏ । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ସଙ୍ଗୀତ କେବଳ ମନୋରଞ୍ଜନର ମାଧ୍ୟମ ନୁହେଁ, ବରଂ ବେଦରୁ ମିଳିଥିବା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏକ ସୁସ୍ଥ ଜୀବନ ଶୈଳୀର ଏକ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ଅଟେ । ଏହାର ସନ୍ତାନକାରୀମାନେ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଜୀବନରେ ସଙ୍ଗୀତ ବିଷୟରେ ଏତେ ଜ୍ଞାନ ରଖିଥିଲେ ଯେ ସେ ତାଙ୍କ

ପାଇଁ ଏହାକୁ ଔଷଧ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିପାରନ୍ତି । ‘ମା’ ଗାଉଥିବା ଲୋରି କୌଣସି ରାଗ ଠାରୁ କଣ କମ ଯାହା ଶିଶୁକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନିଦ ଆଣିଦିଏ ! ତେଣୁ ସଙ୍ଗୀତ ଏବଂ ଯୋଗ ଆନ୍ତରିକ ଭାବେ ଯୋଡିହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଆମକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବାକୁ ହେବ । ଶାରୀରିକ ଭାବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ଯୋଗ କ୍ରିୟାର ଏକ ଅଂଶ କିନ୍ତୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ନିୟମ ଏବଂ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ।

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ସୁଜନପୁର , ସାଜପୁର

୯୩୪୮୭୭୮୧୨

ମୋ ଜୀବନର ପ୍ରତିଧ୍ୱନି

ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ

ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟ ଏ ସଂସାର । ଏହି ସଂସାରକୁ ପଣ୍ଡିତମାନେ ଓଲଟ ବୃକ୍ଷ ସହିତ ତୁଳନା କରିଅଛନ୍ତି । ଯାହାର ମୂଳ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଜ୍ଞାଚକ୍ଷୁରେ । ଆଉ ଥୋକେ କହନ୍ତି ଏ ଜଗତ ହେଉଛି ଅସାର, ଅଳୀକ, ଅବାସ୍ତବ ଇତ୍ୟାଦି । ମଣିଷ ଭିତରୁ ଅନେକ କହନ୍ତି ମଲା ! କିଏ କହିଲା ଏ ସଂସାର ମିଥ୍ୟା ଅବାସ୍ତବ ବୋଲି । ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏ ଜଗତ ସୁନ୍ଦର, ରମଣୀୟ, ନିତ୍ୟ ନୂତନ ପରିପାଟିରେ ଏହାର କଳେବର ବର୍ଦ୍ଧିତ ଓ ସ୍ୱର୍ଦ୍ଧିତ । ଏ ସଂସାର ଶୃଙ୍ଖାର କରି ଜାଣେ । ଏଠି ଭୋଗର ପ୍ରାରୁର୍ଯ୍ୟ ପୂରି ରହିଛି । ଏଠି ପ୍ରେମ ଅଛି, ଏଠି ଖୁସି ଅଛି, ପୁଣି ଦୁଃଖ ବି ଅଛି । ବଞ୍ଚି ରହିବାର କଳା ଶିଖିବାକୁ ହୁଏ ଏଠାରେ । ଏମିତି ମଣିଷ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏ ସଂସାର ହେଉଛି ଏକ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ । ଆମେ ସବୁ କୁଆଡେ ଜଣେ ଜଣେ ଅଭିନେତା ଏବଂ ଅଭିନେତ୍ରୀ । ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଏଠାକୁ ଆସିଛେ । ଅଭିନୟ ସରିଗଲେ ଫେରିଯିବା ରଙ୍ଗମଞ୍ଚର ଆଡୁଆଳରେ ଥିବା ରଙ୍ଗମହଲକୁ । “କେହି ରହିନାହିଁ ରହିବେ ନାହିଁଟି ଭବରଙ୍ଗ ଭୂମିତଳେ । ସର୍ବେ ନିଜ ନିଜ ଅଭିନୟ ସାରି ବାହୁଡିବେ କାଳବଳେ ।” ଭୀମଭୋଇ କହିଲେ – ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଆରତ ଦୁଃଖ ଅପ୍ରମିତ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କେବା ସହୁ । ମୋ ଜୀବନ ପଛେ

ନକେ ପଡ଼ିଥାଉ ଜଗତ ଉଦ୍ଧାର ହେଉ ॥ ଏକ ଖଣ୍ଡ ହାତ ବୁନ୍ଦାଏ ରୁଧିର ଫୁଟେ ମାଉଁସ
ଜାଣଇ । ତେଣୁ କରି ସିନା ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ବିକଳ ସହି ନ ପାରଇ ମୁହିଁ ॥ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ କଷଣ
ଭେଦୁଅଛି ମନ ଜୀବନକୁ ମୋର ବାଧେ । ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ କରି ଦଣ୍ଡବତ କାରଣ ମାରୁଛି
ପାଦେ ॥ ଗୋପୀମାନେ କହିଲେ ହେ ଉଦ୍ଧବ ! ଆମର ସେ ମୁକ୍ତି ଫୁକ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ କି
ଜ୍ଞାନ ବି ଦରକାର ନାହିଁ । ଆମର କୃଷ୍ଣ ଦରକାର ତାଙ୍କ ବିଶାଳ ବାହୁବଲ୍ଲରୀରେ
ହଜିଯିବାର ଇଚ୍ଛା । ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଟିକକ ପାଇଁ ଆମେ ବଞ୍ଚି ରହିଛୁ । ଉଦ୍ଧବ ଗୋପୀମାନଙ୍କର
ନିଷ୍ଠାଳଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦେଖି ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲେ ହେ ଭଗବନ ! ଏହି
ଗୋପୀମାନଙ୍କର ଚରଣ ରଜ ପାଇବା ପାଇଁ ମୋତେ ଗୋପ ନଗରୀର ଦୃଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଗୁଳ୍ମ
କରିଦିଅ ।

ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ ଜଣାପଡ଼େ ଚକ୍ରବତ ଏ ସଂସାରର ଅଭ୍ୟୁଦୟ ଏବଂ ବିଲୟ ଅଛି ।
ଯେପରି ସକାଳ ସମୟଟିକୁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଏବଂ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ
ତଥା ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ପାଉଥିବା ସଂସାରଟି ଘନ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ।
ସେହି ଘନ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ସଂସାର ଥାଏ ନା ନାହିଁ ? ଯଦି ଥାଏ କେଉଁଠି ଥାଏ ? ଯଦି ନ
ଥାଏ ତେବେ କାହିଁକି ନ ଥାଏ ? ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପ୍ରବୃଦ୍ଧ ମଣିଷମାନେ ନିଷ୍ଠୁର୍ଯ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର
କରିଅଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ମନର ମୂଳେ ଏ ଜଗତ । ଏ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଜଗତ ମନ
ଦ୍ୱାରା କଳ୍ପିତ ଏବଂ ମନର ନାଶରେ ଜଗତର ନାଶ ।

ଜଣେ ଜନ୍ମାନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ଏ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଜଗତର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ କିପରି ଗ୍ରହଣ କରିବ ? ଜଣେ
ଚକ୍ଷୁ ଥିବା ମଣିଷ ଏ ଜଗତକୁ କିପରି ଅସାର ବା କହିବ ? ଏ ନଦୀ, ଏ ସାଗର, ଏ ପାହାଡ଼,
ଏ ଝରଣା, ଏ ଆକାଶ, ଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଏ ଗ୍ରହ ଓ ଉପଗ୍ରହ, ଏ ପ୍ରାଣୀ ଜଗତ, ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର

ଗୁଞ୍ଜନ, କୋଇଲିର କୁହୁତାନ, ପୁଷ୍କର ସୁଗନ୍ଧ, ବନାନୀର ସବୁଜିମାକୁ ଦେଖୁଥିବା ଲୋକଟି ଅନ୍ଧ ଲୋକର ନାସ୍ତିବାଚକ ଶବ୍ଦକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନପାରେ କି, ଦେଖୁଥିବା ଲୋକର ଅନୁଭବକୁ ଅନ୍ଧ ଲୋକଟି ବୁଝିପାରେନା । ଏଥିରୁ ଅନୁମେୟ ହୁଏ ଆଖି ଥାଉ ବା ନଥାଉ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଏ ସଂସାରର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ମନର ସ୍ୱୀକୃତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ‘ମନର ମୂଳେ ଏ ଜଗତ’ ଏ ଆପ୍ତବାକ୍ୟଟି ତାହାହିଁ ସୂଚାଉଛି । ପୁଣି କୁହାଯାଇଛି ‘ମନ ଏବ ମନୁଷ୍ୟାଣା । ବନ୍ଧ ମୋକ୍ଷୟଃ’ ।

-୨-

ମନ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟର ବନ୍ଧନ ଓ ମୋକ୍ଷର କାରଣ । ଉପନିଷଦରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି - ହେ ଭଗବନ ! ମୋତେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଅମୃତତ୍ୱକୁ ନେଇଯାଅ । ଗୀତାରେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର କହୁଅଛନ୍ତି ହେ ଅର୍ଜୁନ ! ଆତ୍ମାର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅମର, ଅଜର, ନିତ୍ୟ, ଶୁଦ୍ଧ, ଅବିନାଶୀ ତତ୍ତ୍ୱଟିଏ । ନ ଜାୟତେ ମ୍ରିୟତେ ବା କଦାଚିନ୍ନାୟ । ଭୂତ୍ୱା ଭବିତା ବା ନ ଭୂୟଃ । ଅଜୋ ନିତ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତୋ ଯା ପୁରାଣୋ ନ ହନ୍ୟତେ ହନ୍ୟମାନେ ଶରୀରେ ॥ ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ କାହାର ହେଉଛି ? ସେହି ଗୀତାରେ ପୁଣି ଭଗବାନ କହୁଅଛନ୍ତି – ଜାତସ୍ୟ ହି ପୁର ମୃତ୍ୟୁ ପୁରଂ ଜନ୍ମ ମୃତସ୍ୟ ଚ । ତସ୍ମାଦପରିହାର୍ଜ୍ୟେ ଥ୍ୟେ ନ ତ୍ୱ ଶୋ ଚିତୁମର୍ହସି ॥ ଭଗବାନଙ୍କ ମୁଖ ନିସ୍ତୃତ ବାଣୀ ଯଦିଓ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟ ତେବେ ବି ଆମେ ଅନେକ ମଣିଷ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭୟ କରିଥାଉଁ । ଭଗବାନ କହୁଅଛନ୍ତି – ସର୍ବ ଧର୍ମାନ ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ ମାମେକଂ ଶରଣଂ ବ୍ରଜ । ଅହଂ ତ୍ୱା ସର୍ବପାପେଭ୍ୟା ମୋକ୍ଷୟିଷ୍ୟାମି ମା ଶୁଚଃ ॥ ମୋର ଶରଣାଗତ ହେଲେ ମୁଁ ତାକୁ ଅଭୟ ଏବଂ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଆହୁରି ଅନେକ ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଭଗବାନ

ଦେଇଥିଲେ ବି କେଜାଣି କାହିଁକି ମୃତ୍ୟୁ ନାଁ ଧରିଲେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭୟ କରିଥାଉ । ଭଗବାନଙ୍କର ଏତାଦୃଶ ଆପ୍ତବାକ୍ୟ ତଥାପି ମୋତେ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଏପରି ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି, ଏପରି ଆଶ୍ୱାସନା ମୋତେ ଦମ୍ଭ ଦେଉନାହିଁ କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁକୁ ନିଜର କରିବାର ସାହସ ଯୁଗୁନାହିଁ । କହିକି ? ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ ଏକଦା ଏକ ବୃଦ୍ଧକୁ, ଏକ ରୋଗୀକୁ, ଶ୍ମଶାନକୁ ନିଆଯାଉଥିବା ଜନୈକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଏବଂ ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀକୁ ଦେଖି ଚିରନ୍ତନ ସୁଖର ସନ୍ଧାନ ପାଇଥିବାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମୋତେ ତଥାପି ଅନିତ୍ୟ ମସ୍ତୁଖ ଜଣାପଡୁନାହିଁ କାହିଁକି ? ଭାଗବତର ଜିଜ୍ଞାସା ଏବଂ ଶ୍ରୋତା ଶିରୋମଣି ମହାରାଜ ପରୀକ୍ଷିତ ଶୃଙ୍ଖା ମୁନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଶାପ ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମହାଆନନ୍ଦରେ କୋଳାଗ୍ରତ କରିନେଲେ । କାହିଁ ତ ତାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ କବଳିତ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ବରଂ ସେ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଅମର ହୋଇଗଲେ । ପରୀକ୍ଷିତ କହିଲେ – ଦେଖ ମରଣ କାଳ ମୋର । ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷେ ତେଜିଲି ଆହାର ॥ ହରି ଚରିତ ସୁଧାବାରୀ । ତୋର ବଦନୁ ପାନ କରି ॥ ଜଗତ ସଂହାରିଣୀ କ୍ଷୁଧା । ସେ ମୋତେ ନ କରଇ ବାଧା ॥

ଶ୍ରୀଶୁକଦେବ ମହାରାଜ ପରୀକ୍ଷିତଙ୍କୁ କହିଲେ – ହେ ରାଜନ ! ଜନ୍ମ, ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଜରା ହେଉଛି ଶରୀରର ଧର୍ମ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅଜର, ଅମର । ତେଣୁ ହେ ରାଜନ ! ତୁମେ କେବେ ବି ଏହି ସାତ ଦିନର ମରିଯିବି ବୋଲି ହାୟ ହାୟ ହୁଅନାହିଁ । ନିଜ ମନରୁ ପଶୁବୁଦ୍ଧି ପରିତ୍ୟାଗ କର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ନା ଘଟ ଭାଙ୍ଗିଗଲେ ସେହି ଘଟସ୍ଥିତ ଆକାଶ ମହାକାଶରେ ମିଶିଯାଏ । ସେହିପରି ତୁମର ଏହି ପଞ୍ଚଭୌତିକ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଦେହସ୍ଥିତ ଆତ୍ମାର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମର୍ଷୀ ଶୃଙ୍ଖା ଅଭିଶାପ ଦେଇଥିବାରୁ ଅବଶ୍ୟ ତକ୍ଷକ ଆସିବ ଏବଂ ତୁମକୁ ଚୋଟ ମାରିବ । ଏହାଦ୍ୱାରା ତୁମର

ଶରୀରଟା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ମାତ୍ର ଆତ୍ମାର କିଛି ବି କ୍ଷତି ହେବନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅଂଶ । ‘ମମେବାଂଶୋ ଜୀବଲୋକେ ଜୀବଭୂତଃ ସନାତନଃ ।’ ଶୁକ ପୁଣି କହିଲେ ହେ ରାଜନ ! ଅହଂ ବ୍ରହ୍ମ ପରଂଧ୍ୟମ ବ୍ରହ୍ମା ହଂ ପରମଂ ପଦମ ॥ ମୁଁ ହେଉଛି ପରମାତ୍ମା ରୂପ ବ୍ରହ୍ମ । ଆଉ ପରମ ପଦରୂପୀ ବ୍ରହ୍ମ ବି ମୁଁ ହିଁ । ହେ ମହାରାଜ ! ଯେଉଁ ତକ୍ଷକ କାଳ ହୋଇ ତୁମକୁ ଦଂଶନ କରିବାକୁ ଆସିବ ସେ ମଧ୍ୟ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଂଶବିଶେଷ । ହେ ରାଜନ ! ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉଛି ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି ତକ୍ଷକ ଆସିବ ନାହିଁ । ଏହାପରେ ଯଦି ତୁମର କିଛି ଅଧିକ କିଛି ସଂଶୟ ବା ଅଭିଳାଷ ଥାଏ ତାହା କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ମୋତେ କୁହ, ମୁଁ ତାହାର ଉପାୟ କହିବି । ପରୀକ୍ଷିତ କହିଲେ ହେ ମହାରାଜ ! ଆପଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଅମୃତମୟ ବାଣୀ ଆସ୍ତାଦନ କରିବା ପରେ ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭୟ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମୋର ଭର ନାହିଁ ।

-୩-

ଏହାପରେ ପରୀକ୍ଷିତ ମହାଆନନ୍ଦ ସହିତ କହୁଅଛନ୍ତି ହେ ଭଗବନ ! ମୁଁ ଏବେ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଗଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି । ଆହା ! କି ସୁନ୍ଦର ବାର୍ତ୍ତା, ତଥାପି ମୋତେ କାହିଁକି ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଉନାହିଁ ? ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି – କାଳୋ ଜୟତି ଭୂତାନି କାଳ ସଂହରତେ ପ୍ରଜାଃ । କାଳ ସ୍ୱପ୍ନେ ଚ ଜାଗର୍ତ୍ତ କାଳୋହି ଦୁରତିକ୍ରମଃ ॥ ଅର୍ଥାତ କାଳ ସମସ୍ତ ଜୀବମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରେ, ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ସଂହାର କରେ । ସେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇରହିଥାଏ ଅତଃ କାଳକୁ କେହି ଭଲଘନ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କାଳକୁ କେହି ନିଜ ପରାକ୍ରମ ସାହାଯ୍ୟରେ ଦବାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କାଳ ଜବରଦସ୍ତ ପଣି ଜୀବକୁ ନେଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ୱଭାବ ସବୁବେଳେ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରହେ । ଏତେ ସବୁ କଥା ଏତେ ସବୁ

ଆଶ୍ୱାସନା ଥାଇ ବି ମୁଁ କାହିଁକି ଯେ ବିଚଳିତ ?

ମନେପଡେ ଶ୍ରୀରାମ ଚରିତ ମାନସର କଥା । ଅତ୍ୟନ୍ତ ମଫସଲି ଗାଁର କୈବର୍ତ୍ତ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ କହୁଛି ହେ ରାମ ! ମୁଁ ଶୁଣିଅଛି ତୁମର ଚରଣର ଧୁଳି ଲାଗିବାରୁ ପଥର ମୂର୍ତ୍ତିଟା ଏକ ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଗଲା । ସେହି ନ୍ୟାୟରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ତୁମ ଚରଣ ରେଶୁର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣରେ ମୁଁ ଜୀବନ ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରୁଥିବା ଏହି କାଷ୍ଠ ନିର୍ମିତ ନୌକାଟି କିଏ କହିବ ନାରୀରେ ପରିଣତ ହୋଇ ନଯିବ ? ଏଣୁ ମୋ ସର୍ତ୍ତରେ ଯଦି ଆପଣ ରାଜି ତେବେ ନଦୀ ପାର କରିଦେବି, ନଚେତ ନାହିଁ । କାରଣ ଯଦି ମୋ ନୌକାଟି ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ମୁଁ ଦୁଇ ଦୁଇଟା ସ୍ତ୍ରୀ ନେଇ କିପରି ଚଳିବି । ଏମିତି ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ମୋର ଅପଯଶ ହେବ । ଦୁଇ ସଉଦୁଣୀ ଭିତରେ ଝଗଡ଼ା ହୋଇ ଶେଷରେ ମୋ ସଂସାର ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇଯିବ । ଶ୍ରୀରାମ କହିଲେ ତୁମ କଥାରେ ମୁଁ ରାଜି । ଏବେ ତୁମେ ଯାହା ଉଚିତ ମଣୁଛ ତାହା କର କିନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ର ଆମକୁ ପାର କରିଦିଅ । କୈବର୍ତ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଚରଣ ଧୋଇଦେଇଛି, ଚରଣୋଦକ ପାନ କରିଛି ଏବଂ ତା ସହଧର୍ମିଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛି । ଶ୍ରୀରାମ କହିଲେ ଏବେ ତୁମ ପାଉଣା ନିଅ । କୈବର୍ତ୍ତ କହୁଛି ଯେ କି କଥା କହିଲେ ଅଯୋଧ୍ୟାନାଥ ! ଆମେ ପରା ଏକା ବଂଶଜ ଲୋକ, ମୁଁ ପୁଣି ତୁମଠାରୁ ପାଉଣା ନେବି । ନା ନା ପ୍ରଭୁ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ କହିଲେ ହେ ନାଉରିଆ ତୋର ତ କମ ସାହସ ନାହିଁ, ତୁ ଏପରି କଥା କିପରି କହିପାରୁଛୁ । ଆମେ ହେଲୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବଂଶଜ ଆଉ ତୁ ସାମାନ୍ୟ କେଉଟ । ତୋ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ଆକାଶ ପାତାଳ ପ୍ରଭେଦ । ପ୍ରଭୁ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ଏପରି ଅନୁଚିତ କଥା ଶୁଣି କୈବର୍ତ୍ତଠାରୁ କ୍ଷମା ଭିକ୍ଷା କଲେ । ଶ୍ରୀରାମ ପଚାରୁଅଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା କୈବର୍ତ୍ତ ଭାଇ କହିଲ ଆମେ କିପରି ସମ ସମ୍ପର୍କୀୟ ?

କୈବର୍ତ୍ତ କହୁଛି ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ହେଲି ମାଝି ଆପଣ ବି ମାଝି । ମୁଁ ଏହି ସାମାନ୍ୟ ଶୁଦ୍ର ନଦୀ

ପାର କରୁଅଛୁ ଆଉ ଆପଣ ଅପାର ଭବ ସମୁଦ୍ରରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବମାନଙ୍କୁ ପାର କରୁଅଛନ୍ତି । ଅତଏବ ଆମେ ଦୁହେଁ କ'ଣ ସମାନ ନୁହଁନ୍ତି ? ପ୍ରଭୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ରାମ ସେଦିନ କୈବର୍ତ୍ତ ସମ୍ମୁଖରେ ପରାଜୟ ବରଣ କରିଅଛନ୍ତି । ଭଞ୍ଜ କହିଲେ - ସେ ସାମାନ୍ୟ କୈବର୍ତ୍ତ ନ ଥିଲା ସେ ଥିଲା ବିଜ୍ଞାନୀ କୈବର୍ତ୍ତ । ଗୀତା କହିଲେ ଆରେ ଅମାନିଆ ଜୀବ ତୁ ମୋର ଶରଣ ନେଇ ଯା ଦେଖିବୁ ମୁଁ ତୋତେ ଏହି ଭବ ସାଗରରୁ ପାର କରି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ନେଇଯିବି । କୃଷ୍ଣ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଅଛନ୍ତି ତଥାପି ମୁଁ କାହିଁକି ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭୟ କରୁଛି ? ଏହା ମୋର ଦୁର୍ବଳତା ନୁହେଁ ତ ? ଏହା ମୋର ଅହଂକାର ନୁହେଁ ତ ? ଏହା ମୋର ଅବିଶ୍ୱାସ ନୁହେଁ ତ ?

-୪-

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟାକୁ ନେଇ ଅକୃତ୍ରିମ ଭାବନାକୁ ଆପଣମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଗତ କରୁଅଛି । ମୋର ବୟସ ଷାଠିଏ ପୁରି ଏକଷଠି । ତଥାପି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବା ପାଇଁ ମନ ମୋର ବଲୁନାହିଁ । ଅମିତ ବିକ୍ରମଶାଳୀ ତ୍ରିଭୁବନ ବିଜୟୀ ରାବଣକୁ ବିନାଶ କରି ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଅବଧରେ ପହଞ୍ଚି ରାଜସିଂହାସନରେ ଉପବେଶନ ହୋଇସାରିଅଛନ୍ତି । କିଛି ଦିନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି କୌଶଲ୍ୟା କହୁଅଛନ୍ତି ରେ ପୁଅ ରାମ ! ମୁଁ ଏବେ ସ୍ଥିର କରିଛି କୈକେୟୀ ଏବଂ ସୁମିତ୍ରା ସହିତ କାମରୂପସ୍ଥିତ ଶୃଙ୍ଗୀଙ୍କ ଆଶ୍ରମରେ ରହି ଅବଶିଷ୍ଟ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବି । ଏହି ବୟସରେ ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ଆଧି, ବ୍ୟାଧି ଓ ଜରାଗ୍ରସ୍ତ ସଂସାରୀ ମଣିଷଟିଏ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ମୋର ପରିବାର ଅଛି, ପିଲାପିଲି ଅଛନ୍ତି, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ଅଛନ୍ତି, ସମାଜ ଅଛି, ଗାଁ ଅଛି, ଦେଶ ବି ଅଛି ।

ମୋ ଚାରିପାଖରେ କେତେ ଯେ ଘଟଣା, ଦୁର୍ଘଟଣା, ସୁଖ, ଦୁଃଖ, ଆନନ୍ଦ, ନିରାନ୍ନତର

ଲୁଚକାଳି । ନିଶ୍ୱାସେ ନାହିଁ ବିଶ୍ୱାସ । ଉଣାଅଧିକେ ପ୍ରାୟ ଆମେ ସମସ୍ତେ କେଜାଣି କାହିଁକି ମୃତ୍ୟୁ ନାମ ଶୁଣିଲେ କିମ୍ବା କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଖବର ଶୁଣିଲେ କିମ୍ବା କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଅବସ୍ଥା ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଲେ ଭୟଭୀତ ହୋଇଥାଉଁ । ଯଦିଓ ଏ ସଂସାରରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମରୁଛେ ଏବଂ ପୁଣି ଜନ୍ମ ନେଉଛେ । ସବୁଦିନିଆ ମୃତ୍ୟୁ ବା ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୃତ୍ୟୁ ତାହା ଆମ ଚେତନାକୁ ସେଭଳି ବିଷାକ୍ତ କରୁ ନଥିବାବେଳେ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଭାବିନେଲେ ଦେହରେ ଭୟର ଶିହରଣ ଖେଳିଯାଉଛି । ଏହି କଥା ତ ସେଦିନ ଧର୍ମରାଜ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧର୍ମବକକୁ କହିଥିଲେ । ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯିବ, ମୋତେ ଶୁଣାନକୁ ନେଇଯିବେ, ମୋ ପାଇଁ ଛଅ ଖଣ୍ଡ କାଠ ଲୋଡାହେବ, ମୋ ଦେହରେ ଭୁଇଁ ଲାଗିବ, ମଝିରେ ମଝିରେ ଖେଞ୍ଚିଥିବେ, ତା’ପରେ ମୋର କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ଭୂତପ୍ରେତ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ ଲାଭ ହେବ ଇତ୍ୟାଦି କଥା ଚିନ୍ତନ କଲେ ଛାତିରେ ଛନକା ପଶିଯାଉଛି । ଅତି ଗେହ୍ଲା ନାତି ନାତୁଣୀ କିମ୍ବା ମୋର ପୁତ୍ର ମୋ ଅଶରୀରୀ ଛାୟାକୁ ଦେଖିଲେ ଭୟ କରି କହିବେ ହେଉ ଭୂତ ଆସିଲାଣି, ଚାଲ ପଳାଇବା । ଏପରି ନକାରାତ୍ମକ ଚିନ୍ତା ମୋତେ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ କରିଦେଉଛି । ମୋ ଅଙ୍ଗ ଗଳିତ ହୋଇଗଲାଣି, ମୁଣ୍ଡ ଲଣ୍ଡିତ, ଚର୍ମ ଲୋଳାୟିତ, ଚକ୍ଷୁକୁ ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ ତଥାପି ବଞ୍ଚିବାର ମୋହ ମୋର ଅଛି । ଏବେ ବି ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମ ସହିତ ବିଳାସ ନ କରି ବରଂ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ବିଳାସ କରୁଛି ।

ଏଇ ଭିତରେ ମୁଁ ପରିହାସ ଛଳରେ ଅନେକ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କୁ ପଚାରିଛି; ଆପଣ କ’ଣ ଏହି ପରିଣତ ବୟସରେ କାମ ବାସନାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଅଛନ୍ତି ? ଆପଣଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଘୂରିବୁଲୁଥିବା ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀମାନଙ୍କୁ ଅବଲୋକନ କଲାପରେ କ’ଣ ଘିରି ଏବଂ ଧୀର, ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରୁ ଅଛନ୍ତି ? ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି କେହି କୁହନ୍ତି ହଁରେ

ନାତି ! ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ମୁଁ କାମୋପଭୋଗ କରିବାକୁ ଅସମର୍ଥ କିନ୍ତୁ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଶତପ୍ରତିଶତ କାମ ଜ୍ୱାଳାକୁ ନିର୍ବାପିତ କରିପାରି ନାହିଁ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ସେହି ଦୂରାରୋଗ୍ୟ କାମ ବାସନାରୁ ତ୍ରାହି ପାଇନାହିଁ ବୋଲି ମୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବାରେ ନିଜକୁ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁନାହିଁ । ଏହା କ'ଣ ମୋର ଦୁର୍ବଳତା ନୁହଁ ନା ଏହା କଲିଯୁଗର ନୀତି ବୋଲି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଲାଭ କରିବି, ଆପଣମାନେ ବିଚାର କରିବେ । ନାରଦଙ୍କ ହଟହଟା (ଶୀଳନିଧିଙ୍କ କନ୍ୟା ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ସମୟର ଘଟଣା), ଭଗବାନ ଶଙ୍କରଙ୍କ ମୋହିନୀ କନ୍ୟା ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁବା, କୈବର୍ତ୍ତ କନ୍ୟା ସତ୍ୟବତୀଙ୍କ ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ରୂପକୁ ଦର୍ଶନ କରି ନିଜର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହରାଇ ପରାଶର ମୁନି ଦିବା ସମୟରେ କୁହୁତିର ଭ୍ରମ କରି ତାଙ୍କ ସହିତ ସହବାସ କରିବା, ବିଶ୍ୱାମିତ୍ରଙ୍କ ପରି ବ୍ରହ୍ମର୍ଷୀ ମେନକା ଅପସରା ସହିତ ପ୍ରଣୟ କରିବା ଆଦି ଘଟଣା ବହୁଳ ଉଦାହରଣ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଥିଲେ ବି ମୁଁ ଯେ କାହିଁକି ବଜାରୀ ହୋଇଗଲି ଆପଣମାନେ କହିପାରିବେ କି ?

-୫-

ମୁଁ ମୋ ଗାଁର ମରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅତି ପାଖରେ ଯାଇ ଦେଖିଅଛି ସେମାନେ କିପରି ମରୁଛନ୍ତି । ଏପରିକି ମୁଁ ମୋ ନିଜ ପିତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିଛି । ଆହା କି କରୁଣ ଅବସ୍ଥା, କି କଷ୍ଟ, କି ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର, ଘଡ଼ ଘଡ଼ ଶବ୍ଦ, ବିକଳିଆ ଭାବର ଅର୍ଥ ବୁଝିବାକୁ ମୋର ଚାରା ନ ଥିଲା । ମୁଁ ମୋ ଜେଜେମାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁକୁ ବି ଅତି ପାଖରେ ଦେଖିଛି । ମୁଁ ମୋ ମୃତ୍ୟୁ କଥା ଭାବିଲେ କାହିଁ କେଜାଣି ଛାତିରେ ଛନକା ପଶିଯାଉଛି । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକବାଦୀ ଲୋକର ମୃତ୍ୟୁ ବି ଦେଖିଛି । କେହି କେହି ଶଯ୍ୟାରେ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ପତି ପତି କଲବଲ ହୋଇମରିଥିବାର ଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛି । ସବୁଠାରୁ ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର

ମରଣ ସମୟ ଦେଖିଛି; ଯେ ଆମ ଗାଁର ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସୁନାମ ଧନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ସେ ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଅଭିଜ୍ଞତା ସାଉଁଟି ବିତରଣ କରୁଥିଲେ । ଅନେକ ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଅଥଚ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିଲା ନାହିଁ, ସେ ଅତି ଅଭଦ୍ର ଭାଷା ବି କହୁଥିବାର ଶୁଣାଯାଏ । କେହି କେହି ବି ହଠାତ ମରିଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସେପରି ରୋଗ ନ ଥିଲା । ଜଣେ ଦେଶ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ସମାଜ ସଂସ୍କାରକ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ ଦୀର୍ଘ ଛଅ ମାସ ଧରି ଶଯ୍ୟାସାୟୀ ହୋଇ ଅତି କଷ୍ଟରେ ମୃତ୍ୟୁଲାଭ କଲେ, ଏପରିକି ତାଙ୍କ ଦେହରେ ଜୀବାଣୁ ଚରିଗଲା । ଅନ୍ୟ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ମରିବା କେତେ ବର୍ଷ ଆଗରୁ ସ୍ମୃତି ଶକ୍ତି ହରାଇ ଏଣେତେଣେ ପଡିଥିବା ଅଳିଆ ଆବର୍ଜନା ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିଲେ, ପରିଶେଷରେ ଅନେକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଇ ପରଲୋକ ଯାତ୍ରା କଲେ । ଏ ସଂସାରର ଅସଂଖ୍ୟ ମଣିଷ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଆମ ଗାଁର ଏହି କେତୋଟି ଉଦାହରଣ ମୋତେ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ କରିଦେଉଛି । ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରୁଛି ମୋର କିପରି ମରଣ ହେବ କିମ୍ବା ମୁଁ କିପରି ମରିବି ।

କେବଳ ମୋ ଗାଁର ଏତାଦୃଶ ମରଣର ଛବି ନୁହେଁ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରତିକ୍ଷଣ ଏପରି ଘଟଣା କାଳର ପ୍ରବାହରେ ଘଟିଚାଲିଛି । ଆପଣମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ମୃତ୍ୟୁ ରୂପକ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖୁଥିବେ । ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁର ଛବି ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ । ଯଥା – ସୁନାମୀ, ବନ୍ୟା, ବାତ୍ୟା, ମରୁଡି, ସତକ ଦୁର୍ଘଟଣା, ରେଳ ଦୁର୍ଘଟଣା, ଏୟାର ଦୁର୍ଘଟଣା, ହତ୍ୟା, ରାହାଜାନି, ବଳାହାର, ଲୁଣ୍ଠନ ଏବଂ ଆଜିର ରୁଷିଆ ଓ ଉକ୍ରେନ ଯୁଦ୍ଧର ବିଭୀଷିକା ଇତ୍ୟାଦି । ବିଗତ ୨୦୨୦ ମସିହାଠାରୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମହାମାରୀ କରୋନା ପୃଥିବୀର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମଣିଷର ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇଛି । ଏପରି ହୋଇଛି ଯେ କରୋନା ପ୍ରପୀଡିତ ମଣିଷକୁ ମଣିଷ ଘୃଣା କରୁଅଛି । କିଏ ଠୋଠା ମରୁଛି ତ କିଏ ପଡିସଡି ମରୁଛି

କିଏ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରି ମରୁଛି । ମୁଁ ଏତେ ଭାବରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ ମୋର କିପରି ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ସେହି କଥା ଭାବି ଭାବି ରାତିରେ ନିଦ ହେଉନାହିଁ । ପରିସ୍ରାବି ମରିବି ନା ହଠାତ ମରିବି ଏପରି ଅନେକ ଭାବନା ମୋତେ କାହିଁକି ବିବ୍ରତ କରିଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ କାଲି ତ ବୈରାଗ୍ୟ ମନରେ ଆସୁନାହିଁ । କ'ଣ କରିବି, କିଏ ମୋର ସଠିକ ମୃତ୍ୟୁ ଅବସ୍ଥା ସୁଚେଇ ଦେବ । ଅନେକ ଜ୍ୟୋତିଷାଚାର୍ଯ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଛି । କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ପାଇନାହିଁ । ବେଳେ ବେଳେ ଗୀତାର ପୃଷ୍ଠା ଅବଲୋକନ କରେ । ମୃତ୍ୟୁ କଥା ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ସେଥିରେ । ଗୀତା ମୋତେ ଖତେଇ ହୋଇ କହୁଅଛନ୍ତି ଆରେ ପାଗଳା ! ମୃତ୍ୟୁ ତୋ ଦେହର ହେବ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ନୁହେଁ, ତୁ ଅଯଥା ବିଚଳିତ ହେଉଛୁ କାହିଁକି ? ଦୁଇ ହସ୍ତ ଉତ୍ତୋଳନ କରି ମହାବାହୁଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାର ମାନସିକ ମାର୍ମିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଟିକକ ସାଉଁଟି ନେବାପାଇଁ ସଜ୍ଜମାନେ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ତୁମେ ମୁକ୍ତିର ଅନ୍ୱେଷଣ କର । ତୁମର ଜନ୍ମଗତ ଅଧିକାର ହେଉଛି ମୁମୁକ୍ଷୁତ୍ୱ ବା ନିର୍ବାଣ । ଭଗବତ ଚିନ୍ତନ କର ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଦୁଃଖିକ୍ତା କରନାହିଁ । ରାମାୟଣ କୁହନ୍ତି ମହାରାଜ ଦଶରଥ ନିଜର ମସ୍ତକକୁ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ପାଦତଳେ ରଖିଦେଲେ ଅର୍ଥାତ ସେ ହା ରାମ ହା ରାମ କହି ଶିର ଅବନତ କରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାତ୍ରା କଲେ । କିନ୍ତୁ ରାବଣ ତାହାର ଦଶ ଦଶଟା ମୁଣ୍ଡ ଥାଇ ବି ଦିନେହେଲେ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମ ତଳେ ଅବନତ କଲା ନାହିଁ ତେଣୁ ତାହାର ବିନାଶ ହେଲା, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟୀ ଲଙ୍କା ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଗଲା ।

-୭-

କାଳୋ ଜୟତି ଭୂତାନି କାଳ ସଂହରତେ ପ୍ରଜାଃ । କାଳ ସ୍ୱପ୍ନେ ଚ ଜାଗର୍ତ୍ତ କାଳୋହି
ଦୁରତି - କ୍ରମଃ ॥ ଅର୍ଥାତ କାଳ ସମସ୍ତ ଜୀବମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟଲାଭ କରେ ।

ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ କାଳ ସଂହାର କରେ । କାଳ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ ଅତଃ କାଳକୁ କେହି ଅତିକ୍ରମ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କାଳକୁ କେହି ଦବାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । କାଳ ଜବରଦସ୍ତ ପଶି ଜୀବକୁ ନେଇଯାଏ ଏହା ତାହାର ସ୍ୱଭାବ । ସେ ସବୁବେଳେ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରହିଥାଏ । ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ କହିଲେ ଆରେ ଅଧମ ! ତୋର ଅଙ୍ଗ ଗଳିତ ହୋଇଗଲାଣି, ଚର୍ମ ଶିଥିଳ ହୋଇଗଲାଣି, ଦାନ୍ତ ପଡିଗଲାଣି, କେଶ ପକ୍ୱ ହୋଇଗଲାଣି, ଅଣ୍ଟା ନଇଁ ଗଲାଣି, ତଥାପି ତୁ ଆଶା ମରୀଚିକା ପଛେ ପଛେ ଧାଉଁଛୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷଣରେ ଶରୀର ମରୁଛି କ୍ଷୟ ହେଉଛି ତଥାପି ମୋ ମନ ମରୁନାହିଁ । ଏକଦା ଜୈନ ସନ୍ଥ ପୁଲକ ସାଗର କହୁଥିଲେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ସୁଧାର ନାହିଁ ବରଂ ଜୀବନକୁ ସୁଧାର । ଜନ୍ମୋତ୍ସବ ପାଳନ କର ମନା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁର ମହୋତ୍ସବ ପାଳନ କର । ଜନ୍ମ ଯଦି ଉତ୍ସବ ହୁଏ ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି ମହୋତ୍ସବ । ଜୀବନକୁ ସୁଧାରିଲେ ମୃତ୍ୟୁ ସୁଧାରିଯିବ । ମରା ମରା ଜୀବନରେ ବଞ୍ଚିବା ଶିଖ । ପ୍ରତିଦିନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି ଅସ୍ତ ବି ଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅସ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେଶ ଦେଇ ଯାଆନ୍ତି । ସେହି ସନ୍ଦେଶଟି ହେଉଛି ହେ ମନୁଷ୍ୟ ମୁଁ ଏବେ ଦୂରଦିଗବଳୟକୁ ଚାଲିଯାଉଛି, ଏହାପରେ ଜଗତରେ ଘନ ଅନ୍ଧକାର ଘୋଟିଯିବ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ କର । ତୁମେ ତୁମ ଘରେ ଦୀପଟିଏ ଜାଳିଦିଅ, ଦେଖିବ ଅନ୍ଧକାର ଚାଲିଯିବ । ମୁଁ ସିନା ଜଗତକୁ ଆଲୋକିତ କରୁଥିଲି ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ଦୀପଟିଏ ଜାଳି ତୁମ ହୃଦୟକୁ ଆଲୋକିତ କର ।

ହେ ମନୁଷ୍ୟ ! ମୁଁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଉଦୟ ଏବଂ ଅସ୍ତ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ତୁମର ମୃତ୍ୟୁ ଯେ କେତେବେଳେ ହେବ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ନାହିଁ । ତୁମେ ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେ ଯାଇ ମରିବ । ଭୂମିଷ୍ଠ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମା ଗର୍ଭରେ ଶିଶୁ ବି ମରିଯାଏ, ଜନ୍ମ ହେଉ ହେଉ ଶିଶୁ ବି ମରିଯାଏ । ଜନ୍ମ ହେବାର ବର୍ଷ, ଦୁଇ ବର୍ଷ, ତିନି ବର୍ଷ କିମ୍ବା ଦଶ ବର୍ଷ କିମ୍ବା

ଅଶୀ ବର୍ଷରେ ମଣିଷ ମରିଯାଏ । ଯଦି ତାହାର ସେପରି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ଥାଆନ୍ତା ତେବେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଏକାବେଳେ ମରନ୍ତେ । ଏଣୁ ହେ ଆତ୍ମନ ! ପଦେ ପଦେ ମୃତ୍ୟୁ ଗୋଡ଼ାଇଛି । ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଲେ ବି ସେଥିରେ ଭୟ କରନାହିଁ । ଦେହ ବଦଳିଯିବ ସିନା ଆତ୍ମା ବଦଳିବ ନାହିଁ । ଲୋକେ ବଞ୍ଚିବା ଶିଖିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ ଶିଖିନଥାନ୍ତି । ମୁଁ ପୁଲକ ସାଗର ତୁମକୁ ମୃତ୍ୟୁ କଥା ଶିଖାଇବି । ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ଏହା ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରେ ଆରେ ଜୀବ ତୁ ତ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମରୁଛୁ । ତୋର ଶୈଶବ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ତୋର ଯୌବନ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ଏବେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାରୁ ବ୍ୟସ୍ତ ବିକ୍ରତ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏହି ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା ବି ଚାଲିଯିବ, କିନ୍ତୁ ତୋ ଭିତରେ ଥିବା ଆତ୍ମା ସବୁବେଳେ ସ୍ଥିର । ଆତ୍ମାରେ ରମଣ କର ଦେଖିବୁ ମୃତ୍ୟୁଭୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଖେଳରେ ଖେଳରେ କଣ୍ଢେଇଟିଏ ଭାଗିଗଲେ ଛୋଟ ଶିଶୁଟି କ୍ରନ୍ଦନ କରେ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀ ହସିଥାଏ । କେବଳ ଖାଇବା ପିଇବା, ସନ୍ତାନ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ଜୀବନ ନୁହେଁ । ଇଶ୍ୱରାର୍ପିତ ଜୀବନ ହିଁ ଜୀବନ । ସ୍ୱାମୀ ଚିଦାନନ୍ଦ କହନ୍ତି ମାନବ ମରେ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ, ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ।

ଆଦି ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ କହିଲେ – ଅଙ୍ଗ ଗଳିତଂ ପଳିତଂ ମୁଣ୍ଡଂ । ଦଶନବିହୀନଂ ଜାତଂ ଦୁଷ୍ଟ । ବୃଦ୍ଧୋୟାତି ଗୃହୀତ୍ୱା ଦଣ୍ଡଂ ତଥାପି ନ ମୁଞ୍ଚତି ଆଶାପିଣ୍ଡ । ଅର୍ଥାତରେ ମୃତମତି ! ତୋର ଶରୀରରୁ ଚର୍ମ ଗଳିତ ହୋଇଗଲାଣି, ଦାନ୍ତ ସବୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲାଣି, ଯେଉଁ ମୁଖରେ ତୁ ପ୍ରତିଦିନ ସ୍ନୋ ପାଉଡର ମାରି ଚିକ୍କଣ କରୁଥିଲୁ ସେହି ମୁଖମଣ୍ଡଳର ଜ୍ୟୋତି ମରିଗଲାଣି, ହାତ କଞ୍ଚିତ ହେଲାଣି, ଜଷ୍ଟି ଧରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ବଳ ନାହିଁ, ତଥାପି ତୋ ମନରୁ କାମନା ଲିଭୁନାହିଁ । କିଏ ତୋର ମାତା କିଏ ତୋର ପିତା କିଏ ବା ତୋର ସନ୍ତାନ, କେଉଁଠାରୁ ହେଲୁ ତୁ ଆଗତ, କଲ୍ଲନା ପ୍ରସୂତ ଏହି ଭବ ସାଗର, ଅନୁସନ୍ଧାନ

କର ତୋ ଦିବ୍ୟ ରୂପ ।

-୭-

ଜୀବନର ମୋହ ମୋ ପଛେ ପଛେ ରହିବା ବଦଳରେ ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲି ମୋତେ ବାଟବଣା କରିଦେଉଛି । ମୋର ପୂଜ୍ୟ ନମସ୍ୟ ଗୁରୁଭାଇ ଏବଂ ଜଣେ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ବିଶିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷାବିତ (ବାରୁଆଁ, ଉପଖଣ୍ଡ ତାଳଚେର, ଜିଲ୍ଲା ଅନୁଗୋଳ)ଙ୍କ ରଚିତ ‘ସୁଧାକର ସାରସ୍ୱତ ଗ୍ରନ୍ଥାବଳୀ’ ରୁ କିୟତଅଂଶ ଆପଣମାନଙ୍କ ଗୋଚରାର୍ଥେ ଉଦ୍ଧୃତ କରୁଅଛି । ତାହା ହେଲା – “କାମନା କାହାର ବାହ୍ୟ ରୂପ ନୁହେଁ କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ଅନ୍ତର୍ଭିତ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ତୁମେ କିଛି କରିନପାର ତଥାପି ତୁମର କାମନା ସୃଷ୍ଟି ହେବ । କାରଣ କାମନା ମନର ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଚେତନାର ଏକ ଝୁଙ୍କ, କାମନା ଭିତରେ ଥାଇ ବି ବାହାରକୁ ଜଣା ପଡିନପାରେ । ଏହାକୁ ବିଶେଷ ଶକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଚିତ୍ତ ଚାଞ୍ଚିଲ୍ୟ, ମାନସିକ ଅସ୍ଥିରତା, କାମନା ଏଣୁଅର ମନୋଭାବ । ଏହା ଯେତେବେଳେ ତାର ବିଶାଳ ଶକ୍ତି ନେଇ ଆକ୍ରମଣ କରେ ସେତେବେଳେ ଆମେ ମଧୁକୈଟଭ ରୂପୀ କମ କ୍ରୋଧ ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ପ୍ରୟତ୍ନ କରୁ । ମଧୁକୈଟଭ ପରାହତ କଲା ବେଳକୁ ମହିଷାସୁର ଓ ରକ୍ତବିର୍ଯ୍ୟରୂପୀ ବିଶେଷ ଶକ୍ତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉ । ତେଣୁ ଆମର ଆତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୁରଣର ସାଧନାରେ ମଳ (ମଧୁକୈଟଭ ଓ ବିଶେଷ ମହିଷାସୁର ଓ ରକ୍ତବିର୍ଯ୍ୟ) ଆମର ମୌଳିକ ବିରୋଧୀ ଶକ୍ତି ବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଟନ୍ତି” । (ପୃଷ୍ଠା ୨୮୩)

ମୋ ମନର ମଳ ଓ ବିଶେଷ ଶକ୍ତି ମୋତେ ଅସହାୟ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏତେ ଜାଣିଲା ପରେ ବି କାହିଁକି ମୋର ଚୈତନ୍ୟ ଉଦୟ ହେଉନାହିଁ । ମୁଁ ଏକଥା ଜାଣିଛି କୁଆଡେ ସତ, ରଜ ଓ ତମକୁ ନଷ୍ଟ କଲେ ମଣିଷ ତାର ମୌଳିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ସେହି ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ

ଆହ୍ୱାନ ଲେଖା ଯାଇଛି – “କାମନାର ଶକ୍ତି ପ୍ରବଳ । ତୁମେ ତାକୁ ପ୍ରତିହତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସମୁଦାୟ ମାନବ ପ୍ରକୃତି ବା ସ୍ୱଭାବକୁ ପରାହତ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକୃତିକୁ କେବଳ ପ୍ରତିହତ କଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ, ସମୁଦାୟ ମାନବ ଜାତିର ପ୍ରକୃତିକୁ ଅର୍ଥାତ ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରକୃତିକୁ ପରାହତ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଦମନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ଦେବୀ ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥର ବର୍ଣ୍ଣିତ ବସ୍ତୁ । ତମ, ରଜ, ସତ୍ତ୍ୱ ରୂପରେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ବିଶ୍ୱ ପ୍ରକୃତି ସାମଗ୍ରିକ ଭାବେ ମାନବ ଜାତିର ପ୍ରକୃତିର ଦମନ, ପ୍ରତିହତ କରଣ ଓ ରୂପାନ୍ତରୀକରଣ ହିଁ ଏହା । ତମର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ମଳ ଓ ରଜର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ବିଷେପ” । (ପୃଷ୍ଠା ୨୮୩)

“ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଏକ ଗୁଣ, ଆମେ ସବୁବେଳେ ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣର ପ୍ରଶଂସା କରୁ ଓ କମନୀୟ ବୋଲି କହିଥାଉ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ଓ ମାନବ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାନିତ ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ କାତଖଣ୍ଡ ସଦୃଶ ଏହି ସତ୍ତ୍ୱ । ତୁମେ ଏହା ମାଧ୍ୟମ ଦେଇ ସତ୍ୟ ଦର୍ଶନ କରିପାରିବ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ୱଚ୍ଛ ହେଲେ ହେ ସତ୍ତ୍ୱ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ତୁମର ଗତିରୋଧ କରେ । ଏହା ଏକ ଇଟାକାନ୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ତମ ସଦୃଶ ତୁମର ଦର୍ଶନ କ୍ରିୟାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବ । ଏହା ପ୍ରବାହଶୀଳ ପବନ ନୁହେଁ ଯେ ତୁମକୁ ରଜ ସଦୃଶ ଇତସ୍ତତଃ କରାଇବ । ଏହା ଏକ ସରଳ କାତଖଣ୍ଡ ମାତ୍ର ଯାହା ମାଧ୍ୟମ ଦେଇ ତୁମେ ସତ୍ୟକୁ ଦର୍ଶନ କରିପାରିବ କିନ୍ତୁ ତାହା ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖି ପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ବା ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କାତ ହେଉ ପଛକେ ଏହା ତୁମେ ଓ ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାନିତ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ” । (ପୃଷ୍ଠା ୨୮୩ - ୨୮୪)

-୮-

ଏକଦା ଜଣେ ରାଜା ଜଙ୍ଗଲକୁ ଶିକାର କରିବାକୁ ଯାଇ ଡୃଷ୍ଟାର୍ଥ ହୋଇ ନିକଟରେ ବହିଯାଉଥିବା ଝରଣାକୁ ଗଲେ ପାଣି ପିଇବା ପାଇଁ । ନିକଟରେ ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ବସିଥିବା ପକ୍ଷୀଟିଏ କହିଲା ହେ ରାଜନ ! ତୁମେ ଯଦି ଏହି ଝରଣାରୁ ପାଣି ପିଇବ ତେବେ ଅମର ହୋଇଯିବ । ରାଜା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ଯାହାହେଉ ମୁଁ ବି ଏହି ପକ୍ଷୀ ପରି ଅମର ହୋଇଯିବି । କିନ୍ତୁ ପକ୍ଷୀଟି କହିଲା ହେ ରାଜନ ! ଅମର ହେବାରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଆପଣ ତ ଏକଥା ପଚାରୁନାହାଁନ୍ତି ଅମର ହେଲେ କି ପ୍ରକାର ସୁଖ ମିଳିବ । ତେବେ ମୁଁ କହୁଛି ଶୁଣ ! ଏକଦା ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ତପସ୍ୟା କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । ଅନେକ ବର୍ଷ ତପସ୍ୟା କରିବାପରେ ଭଗବାନ ଆସି ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇ କହିଲେ ହେ ବସୁ ! ମୁଁ ତୁମ ତପସ୍ୟାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯାହା ମାଗିବ ମୁଁ ତାହା ଦେବି । ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂର୍ବକ କହିଲି ହେ ଭଗବନ ! ମୋତେ ଆପଣ ଅମର କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଭଗବାନ ତଥାସ୍ତୁ କହି ଚାଲିଗଲେ । ସେହିଦିନଠାରୁ ମୁଁ ଏହି ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ବସି ମହା ଆନନ୍ଦରେ ଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁଲାଭ କରିବାକୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଅଛି । ରାଜା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ଯେ କେମିତି କଥା । ଆପଣ ତ ଅମର ହୋଇଗଲେ, ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁ ଯାତନା କାହିଁକି ? ପକ୍ଷୀଟି କହିଲା ହେ ରାଜନ ! ଅମର ହୋଇଗଲେ ବି କ'ଣ ଜରା ଆସିବ ନାହିଁ ? ରୋଗ କ'ଣ ଆସିବ ନାହିଁ ? ଯନ୍ତ୍ରଣା କ'ଣ ଆସିବ ନାହିଁ ? ଶରୀର ଅଛି ମାନେ ଏମାନେ ସବୁ ଆସିବେ । ଦୁଃଖ ସୁଖ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ ।

ସେହି ନ୍ୟାୟରେ ମୁଁ ସିନା ଅମର ହୋଇଗଲି କିନ୍ତୁ ଅନେକ ବର୍ଷ ହେଲା ଗ୍ରୀଷ୍ମ ବର୍ଷା, ଶୀତ ସହନ କରି ଜରା ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରୁଛି । ମୋ ପାଖରେ କେହି ନାହାନ୍ତି । ନା

ମୋ ପାଖରେ ମୋର ପରିବାର ଅଛନ୍ତି ନା ସ୍ୱଜନ ବାନ୍ଧବ ଅଛନ୍ତି ? ଏହି ଜରାଗ୍ରସ୍ତ ଶରୀରକୁ ଧରି କେବଳ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଅଛି । ଏଣୁ ପୁଣି ଥରେ ଏହି ନିର୍ଜନ ବନ ପ୍ରଦେଶରେ ତପସ୍ୟା କରୁଅଛି କେବଳ ମରିବାକୁ । ଏବେ ତୁମେ କୁହ, ଅମର ହେବା ଭଲ ନା ମୃତ୍ୟୁଲାଭ କରିବା ଭଲ ? ରାଜା ଆଉ କିଛି ନ କହି ଝରଣାରୁ ପାଣି ସେବନ କରି ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ।

ହେ ବିଦଗ୍ଧ ପାଠକ ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ମୋ ପାପର ପେଡ଼ି ଖୋଲିବି । ଯାହା ସର୍ବ ଘଟବାସୀ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଭଗବାନ ଏବଂ ମୋ ବ୍ୟତୀତ ଅଧିକ କିଏ ବା ଜାଣେ । ଶୈଶବ ଭଞ୍ଜରୁ ଯେତେବେଳେ ଧୀରେଧୀରେ ମୋର ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାଧୀନତା ଜାଗ୍ରତ ହେଲା । ମୋ ଚାରିପାଖେ ଥିବା ଜଗତକୁ ଦେଖିଲି । ମୋତେ ସଂସାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ାକ ପ୍ରଲୋଭିତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଯୌବନ ନିଶା ଗୋଟିଏ । ରତିପତି କନ୍ଦର୍ପଙ୍କର ପୁଷ୍ପବାଣ ମୋତେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଝିଅଟିଏ ଦେଖିଲେ କି ନାରୀଟିଏ ଦେଖିଲେ ସେମାନଙ୍କର ଅପରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଆକର୍ଷିତ ପାନ କରିବାର ଅଭୀପସ୍ୟା ଜାତ ହେଲା । ଦେହରେ ଏକ ଆଲୋଚନ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ କାମନାକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ । ଏହା ମୋର କମ ପାପ ନଥିଲା । ପରିଶେଷରେ ଯେତେଟା ଧର୍ମ ପାଇଁ ନୁହଁ କେବଳ ଯୌନ ତୃପ୍ତି ନିମିତ୍ତ ସହଧର୍ମିଣୀଟିଏ ପାଇଲି । ମହାରାଜ ଯଯାତିଙ୍କ ସଦୃଶ ସହସ୍ର ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନ ହେଲେ ନାହିଁ ଏକଷତି ବର୍ଷ ଭିତରେ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରତର ଖିଲାପ କରିଚାଲିଛି । କାହିଁ ଯଯାତିଙ୍କ ମୁଖ ନିସୃତ କାମ ସୁଖ ଯେ ଅସାର ଏ କଥା ମୋତେ ସେଥିରୁ ନିରୁତ୍ସାହିତ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ଅମୃତ ପ୍ରାୟ ଯୋନି ଦିଶେ । ଏଣୁ ତୁମେ କାମବଶେ ॥ ଯୌବନର ମାଦକତା ମୋତେ ଅମୃତ ପ୍ରାୟ ଲାଗୁଥିଲା । ଭାଗବତର ଅମାୟ

ସୁଧାବାଣୀ ଯଥା – କାମିନୀ ସଙ୍ଗେ କଲେ ଭାବ । କେବଳ ଦୁଃଖ ମାତ୍ର ଲାଭ ॥ ଏ କାୟା
ଘରେ ବାସ ମୋର । ନିରନ୍ତେ ରହେ ନବ ଦ୍ଵାର ॥ ଏହାର ମଧ୍ୟେ ମଳମୁତ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କଫ
ବାତ ପିତ୍ତ ॥ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ କୃମି ନାଳ ନାତି । ଅଶେଷ ରୋଗେ ଛୁଡ଼ି ବେଡ଼ି ॥

-୯-

ଅସ୍ଥି ପିଞ୍ଜରା ଚାରି ପାଶେ । ଛାଉଣି ନଖ ଲୋମ କେଶେ ॥ ଶିରା ଶାଙ୍ଗୋଳି ଗଣ୍ଠି
କ୍ଷେପି । ଚର୍ମ ରୂପର ମାଂସ ଲେପି ॥ ଏମନ୍ତ ଘରେ ମୋତେ ଥୋଇ । ଯେ ଗୁରୁ ଗଲା ଶିକ୍ଷା
ଦେଇ ॥ ଏପରି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଥାଉ ଥାଉ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଅଜଣା ହୋଇଗଲି । ଅନ୍ୟକୁ ନାନା ପ୍ରକାରେ
ଠକିଲି, ପରଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରତି ପ୍ରଲୋଭିତ ହେଲି । ମୋଠାରୁ ବଳି ଯାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଶିରୀ
ଦେଖିପାରିଲି ନାହିଁ । କାହାର ସାମାଜିକ ଉତ୍ଥାନକୁ ସହିପାରିଲି ନାହିଁ । ପରସ୍ପରୀ ପରନାରୀ
ପ୍ରତି ଅହେତୁକ ଦୁର୍ବଳତା ପ୍ରକାଶ ହେଲା । ‘ପରନାରୀଷୁ ମାତୃବତ ପରଦ୍ରବେଷୁ ଲୋଷ୍ଟବତ’
ଚାଣକ୍ୟଙ୍କର ଏପରି ମାର୍ମିକ ବଚନକୁ ଆଡେଇଦେଲି । ଦେବାଦେବୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତି ଭାବନା
ରହିଲା ନାହିଁ । ଭକ୍ତି ବଦଳରେ ତାଙ୍କୁ ଲାଞ୍ଜ ଅର୍ଥାତ ବେପାରୀ ନ୍ୟାୟରେ ଲାଭକ୍ଷତି ହିସାବ
ରଖି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି । ଗୀତାର ସେହି ଅମୃତ ବାଣୀ ଯଥା – ଦେବାନ ଭାବୟତାନେନ ତେ
ଦେବା ଭାବୟନ୍ତୁ ବଃ । ପରସ୍ପରଂ ଭାବୟନ୍ତୁଃ ଶ୍ରେୟଃ ପରମ - ବାପସ୍ୟଥ ॥ ପିତାମାତାଙ୍କର
ସେବା କରିବା ବଦଳରେ ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ହୀନସ୍ତ୍ରା କଲି । ତାଙ୍କୁ ହାତରେ ନ ବାଡେଇଲେ ବି
କଠୋର ଓ କର୍କଶ ବାକ୍ୟ ବାଣରେ ଆଘାତ କଲି । ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ମାନଙ୍କ ସହିତ ଅନାଦର
ଭାବ ପ୍ରକାଶ କଲି । ମୋ ଭାରତ ବର୍ଷର ଜଣେ ସନ୍ଥ ଶିରୋମଣିଙ୍କ (ଲଜ୍ଜା ବଶତଃ ତାଙ୍କ
ନାମ ପ୍ରକାଶ କରୁନାହିଁ) ଠାରୁ ଦୀକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ମଧ୍ୟ ଜୀବନକୁ ସୁଧାରି ପାରିଲି ନାହିଁ, କି
ଧର୍ମ ମାର୍ଗରେ ବାଟ ଚାଲିପାରିଲି ନାହିଁ ।

ଦୁନିଆକୁ ଠକିବା ପାଇଁ ଦିନାକେତେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀର ବକଳ ପରିଧାନ କଲି । ଏମିତି ଅନେକ ପାପର କଥା କେତେ କହିବି । ତତ୍ତ୍ୱ ଶାଠିଏ ବର୍ଷରୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପାଞ୍ଚ ସାତ ବର୍ଷ କଟିଗଲେ ବାକି ଆୟୁଷର ପାପର ସଂଖ୍ୟା ହେଜି ବସିଲେ ପୋଥିଟିଏ ହେବ । ପାପର ବୋଝ ବୋହି ଚାଲିଛି । କେତେ ମଣିଷ ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ମୋତେ ଉପହାସ କରିବାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଟିକିଏ ଦେଖାଉନାହାଁନ୍ତି ।

ସମ୍ପ୍ରତି ମୋର ମାନସିକ କ୍ରିୟା ଦୁର୍ବଳ ହେବାକୁ ଲାଗିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶାରୀରିକ ଅବସ୍ଥା ତଦ୍ରୂପ କ୍ଷୟ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି । ଯେଉଁ ଶରୀରକୁ ନେଇ ଦିନେ ହେନ୍ତୁ ମାରୁଥିଲି ସେହି ଶରୀରରେ ନାନାବିଧ ରୋଗ ଆସି ଉଠାହେଲେଣି । ସାମାଜିକ ଓ ପରିବାରିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନାନାପ୍ରକାର ଝଡ଼ଝଞ୍ଜାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଇଶ୍ୱର ବିମୁଖ ହୋଇଗଲି । ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ ଯଦିଓ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଆସିଲେଣି ତଥାପି ମନରୁ ଆଶା ବା କାମନା ଗୁଡ଼ାକ ମରୁନାହାଁନ୍ତି । ନାତିନାତୁଣୀ ମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ ବନ୍ଧନରେ ମୁଁ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛି । କେବଳ ବନ୍ଧନ କେବଳ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ମୁଁ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଚିହ୍ନାର କରୁଛି । “ସଂସାର ସିନ୍ଧୁ ରୂପେ ମୀନ ରୂପେ ମାନବାଃ । ଜଞ୍ଜାଳ ଜାଲ ରୂପେ କାଳ ରୂପେ ଧୀବରା ॥

-୧୦-

ଶ୍ରୀମଦଭାଗବତରେ ମୈତ୍ରେୟ ମୁନି ବିଦୁରଙ୍କୁ କହୁଅଛନ୍ତି ହେ ବିଦୁର ! “ଜୀବର ବନ୍ଧନ ଅସତ୍ୟ, କାରଣ ଜୀବ ହିଁ ଇଶ୍ୱର ।” କିନ୍ତୁ ଅସତ୍ୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏହା ସତ୍ୟ ପରି ପ୍ରତୀୟମାନ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କର ମାୟା । ଏହାର ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଇ ମୁନି କହିଲେ ସମୁଦ୍ର ଜଳ କମ୍ପିତ ହେଲେ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ଚନ୍ଦ୍ର କମ୍ପିତ ହେଲାପରି ଜଣାପଡ଼େ । କିନ୍ତୁ

କମ୍ପନ ଆଦି ଜଳର ଧର୍ମ, ଚନ୍ଦ୍ରର ନୁହେଁ । ସେହିପରି ଦୁଃଖ କ୍ଳେଶାଦି ଦେହର ଧର୍ମ, ଜୀବଠାରେ ଆରୋପିତ ହୁଏ । ଜୀବ ଦେହର ଧର୍ମକୁ ନିଜଠାରେ ଆରୋପିତ କରି ଦୁଃଖ କ୍ଳେଶ ଭୋଗ କଲାପରି ପ୍ରତୀତ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଜୀବ ନିତ୍ୟ ମୁକ୍ତ, ତା'ର ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ବୈରାଗ୍ୟ ଆଚରଣରେ ଦେହାଭିମାନର ନାଶ ପରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦୟାରେ ତା'ର ହୃଦୟରେ ଭକ୍ତିର ସଂଚାର ହୁଏ ଓ ଜ୍ଞାନର ଉଦୟ ହୁଏ । ଜୀବ ବ୍ରହ୍ମ ଏକାକାର ହୋଇଯାନ୍ତି । ଅନାତ୍ମ ବିଶ୍ୱପ୍ରପଞ୍ଚ କେବଳ ପ୍ରତୀତି ମାତ୍ର । ଏହା ସ୍ଥିତିହୀନ ହୁଏ ।” (ସୁଧାକର ସାରସ୍ୱତ ଗ୍ରନ୍ଥାବଳୀ ପୃଷ୍ଠା ୩୭୮)

ଏ କଲିଯୁଗେ ଏକା ସାର । ଭଜନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୟର ॥ ଗୋପୀମାନଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ଗାଥା ଯାହା ଭାଗବତରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି ତାହା ବି ମୁଁ ବେଳେ ବେଳେ ମନେପକାଏ । ଅନେକ ପୁଣ୍ୟ କରିଥଲେ । ତୋ ନାମ ଧରି ଅନ୍ତକାଳେ ॥ ଅଭୟ ବ୍ରହ୍ମେ ଯେ ପଶନ୍ତି । ଆମ୍ଭର ନାହିଁ ମନେ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥ ଆଉ କି ଗୋପପୁର ଯିବୁ । ପତି ତନୟ ଆବୋରିବୁ ॥ ଆମ୍ଭର ତେଣେ ନାହିଁ ଆଶା । ତୋ ନାମ କରିଛୁ ଭରସା ॥ ତୋର ସୁନ୍ଦର ମୁଖ ଦେଖି । ପିଛାଡି ନ ପାରୁ ଯେ ଆଖି ॥ ତୋହର ରୂପ ହୃଦେ ଗୁଣି । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଯେତେକ ତରୁଣୀ ॥ କେ ଦେହ ଧରିବ ନିର୍ଭରେ । ଶୁଣିବା ନାହିଁ ତିନି ପୁରେ ॥ ଭାଗବତର ଭକ୍ତି, ବେଦାନ୍ତର ଜ୍ଞାନ, ଗୀତାର କର୍ମ ଯୋଗର ଆଶ୍ରୟ ନେଲେ ହୁଅନ୍ତା କିନ୍ତୁ ମୋ ଜିହ୍ୱାରେ ସେ ନାମାମୃତ ଉଚ୍ଚାରଣ ହେଉନାହିଁ କାହିଁକି ?

ମୁଁ କ'ଣ ନିଜକୁ ନିଜେ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇ କହିବି “କରି କରାଉ ଥାଏ ସେହି । ତା ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ ॥” ନା କହିବି – ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଭୂତାନାଂ ହୃଦେଶେର୍ଜୁନ ତିଷ୍ଠତି । ଭ୍ରାମୟନ୍ ସର୍ବଭୂତାନାଂ ଯନ୍ତାରୁଦାନି ମାୟୟା ॥ ନା କହିବି – ସର୍ବଧର୍ମାନ ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ ମାମେକଂ

ଶରଣଂ ବ୍ରଜ । ନା କହିବି - ହେ ଭଗବାନ ମୋ ହୃଦୟରେ ଆପଣ ବିରାଜମାନ କରି ଯେଉଁ ଯେଉଁ ପ୍ରକାର ଭାବନା ଉଦ୍ରେକ କରୁଛନ୍ତି ମୁଁ କେବଳ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ହୋଇ ତଦନୁରୂପ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଚାଲିଛି । ଏପରି କହିବା ଦ୍ୱାରା ସତରେ ମୁଁ କ'ଣ ତାଙ୍କ ସହିତ ଛଳନା କରୁନାହିଁ ତ ?

ଲୋକେ ମୋତେ ଦେଖି ପରିହାସ କରି କହିବେ - ସେ ଜୀବ ଥାଇ କି ଲାଭ । ଯେବେ ନାହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ଭାବ ॥ ହେ ବିଦଗ୍ଧ ସୁଧିଜନ ! ଆପଣମାନେ କହିପାରିବେକି; ମୋ ପାପର କଳସ କେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ? କେବେ ମୁଁ ମରିବି ? କେଉଁଠି ମରିବି ? କେତେବେଳେ ମରିବି ? ମୃତ୍ୟୁର ପର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ ? ଉତ୍ତର ଅପେକ୍ଷାରେ ।

-୧୧-

ପରିଶେଷରେ ସେହି ଜଗତ ନିୟନ୍ତ୍ରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର କୋଟି କନ୍ଦର୍ପ ସୁନ୍ଦର ରାଜୀବଲୋଚନ ଜାନକୀ ନୟନ ଚକୋର ଦଶରଥ ନନ୍ଦନ କୌଶଲ୍ୟା ହୃଦତନ୍ତ୍ର ରାମ ଅଭିରାମଙ୍କର ଚାରଣାବିନ୍ଦରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବି - ହେ ରାମ ! ମୁଁ କେଉଁ ଏକ ଅନାଦି କାଳରୁ ମୋର ସଂସ୍କାରକୁ ଧରି ବାଟ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଏହି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୂମି ଉତ୍କଳ ଭୂଖଣ୍ଡରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସାଂସାରିକ ମୋହ ମାୟା ଜାଲରେ ନିପତିତ ହୋଇ ଛଟପଟ କଲବଲ ହେଉଛି । ନିଜର କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନାନାଦି ଦୁଃଖ ଶୋକର ଜ୍ୱାଳାରେ ଜଳିବାରେ ଲାଗିଛି । ମୋର ଷଡ଼ରିପୁମାନେ ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବରେ ପ୍ରହାର କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ପୁଣି ମୋର ବିଷୟ ଦୃଷ୍ଟା ନିବାରଣ ହେଉନାହିଁ । କେତେବେଳେ ବି ମୋତେ ଟିକିଏ ଶାନ୍ତି ମିଳୁନାହିଁ । ହେ ଅସରଣ ଶରଣ ଦାତା ! ହେ ନୟନାଭି ରାମ ! ହେ ଅବଧେସ କୁମାର ! ହେ ବ୍ରଜରାଜ କିଶୋର ! ଏବେ ମୋ ଆଗରେ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଖତେଇ ହେଉଛି । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସମଗ୍ର ସଂସାରର ଏକମାତ୍ର ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଅରକ୍ଷ ଜନର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା

ସେହି ନ୍ୟାୟରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମ ଅଭୟ ପାଦପଦ୍ମରେ ଶରଣ କାମନା କରୁଛି । ହେ ରାମ !
 ହେ ଅଭିରାମ ! ହେ ନୟନାଭିରାମ ! ହେ କୌଶଲ୍ୟାନନ୍ଦନ ! କେବେ ତୁମେ ଡାକିବ ଏ
 ଅକିଞ୍ଚନକୁ ? କେବେ ପ୍ରଭୁ ଏ ମାଟିଘଟ ଛାଡି ଆତ୍ମାପକ୍ଷୀ ଉଡିଯିବ ତୁମରି ରାଇଜକୁ ।
 ହୋଇପାରେ ମୁଁ ପାପୀ ମଣିଷଟାଏ । କରାବଲମ୍ବ ମମ ଦେହି ବିଷ୍ଣୋ..... । ଆପଣଙ୍କ
 ଅଲୌକିକ ଅବସ୍ଥାନ କଥା ବିଭୂତି ଯୋଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଅଛନ୍ତି, ଆପଣଙ୍କ କୃପାବାରିଧି
 ସବୁବେଳେ ପ୍ରବାହିତ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏତେ ଭାବରେ ଗୋଟିଏ ପାପୀ ମଣିଷ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ,
 ସେହି କୃପାବାରିଧିରୁ କାଣିଚାଏ ଧରିରଖିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ଅଟେ । ଆପଣଙ୍କ କୃପାକୁ ଯେପରି
 ଧରି ରଖେ ସେହି ପ୍ରକାର ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ । ପାଞ୍ଚଟି ‘ପ’ ବର୍ଗ ଯଥା ‘ପ’ ‘ଫ’ ‘ବ’ ‘ଭ’
 ‘ମ’ ଅର୍ଥାତ ପାପର କର୍ମ ଫଳ ହେଉଛି ବନ୍ଦନ, ଭୟ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ । ମୋତେ ପ୍ରଭୁ
 ‘ପ’ ବର୍ଗ ଫଳ ନ ଦେଇ ଅପବର୍ଗ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ପତିତ ଆପଣ ପତିତପାବନ ମୁଁ
 ନିରାଧାର ଆପଣ ଆଧାର । ହେ ଭଗବାନ ମୋତେ ଏତିକି କରୁଣା କରିବ – ଅନାୟାସେନ
 ମରଣଂ ବିନା ଦୈନ୍ୟେନ ଜୀବନଂ । ଦେହାନ୍ତେ ତବ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଂ ଦେହି ମେ ପରମେଶ୍ୱର ॥

ମୋ ଜୀବନରେ କରିଥିବା ପାପର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ମୁଁ ତ କେବେ ବି କ୍ଷମାର ଯୋଗ୍ୟ
 ହୋଇପାରିବି ନାହିଁ, ତଥାପି ଦିନେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲି ହେ ରାଧେ ! ହେ ମହାଶକ୍ତି !
 ହେ ହ୍ଲାଦିନୀଶକ୍ତି ! ହେ ପ୍ରେମ ସ୍ୱରୂପା ରାଧାରାଣୀ, ହେ ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିତି ସଂହାରକାରିଣୀ ହେ
 ମହାପାତକ ନାଶିନୀ ! ତୁମ ବିନା ଏ ପାପରୁ ମୁକୁଳି ପାରିବି ନାହିଁ । ତୁମ ବିନା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ
 ଦର୍ଶନ କରିପାରିବି ନାହିଁ । କୃପାକର ମହାମାୟା ! ମୋତେ କ୍ଷମା କରିଦିଅ କ୍ଷମା କରିଦିଅ ।
 ଯୋଡ ହସ୍ତରେ ପ୍ରଣାମ କରି ନିଦ୍ରାଦେବୀଙ୍କ କୋଳରେ ଆଉଜି ହୋଇପଡିଲି । କିଛି
 ସମୟପରେ ମା ରାଧାରାଣୀ ମୋ ବୌଦ୍ଧିକ ଚେତନାରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଇ ଶୂନ୍ୟବାଣୀ କରି

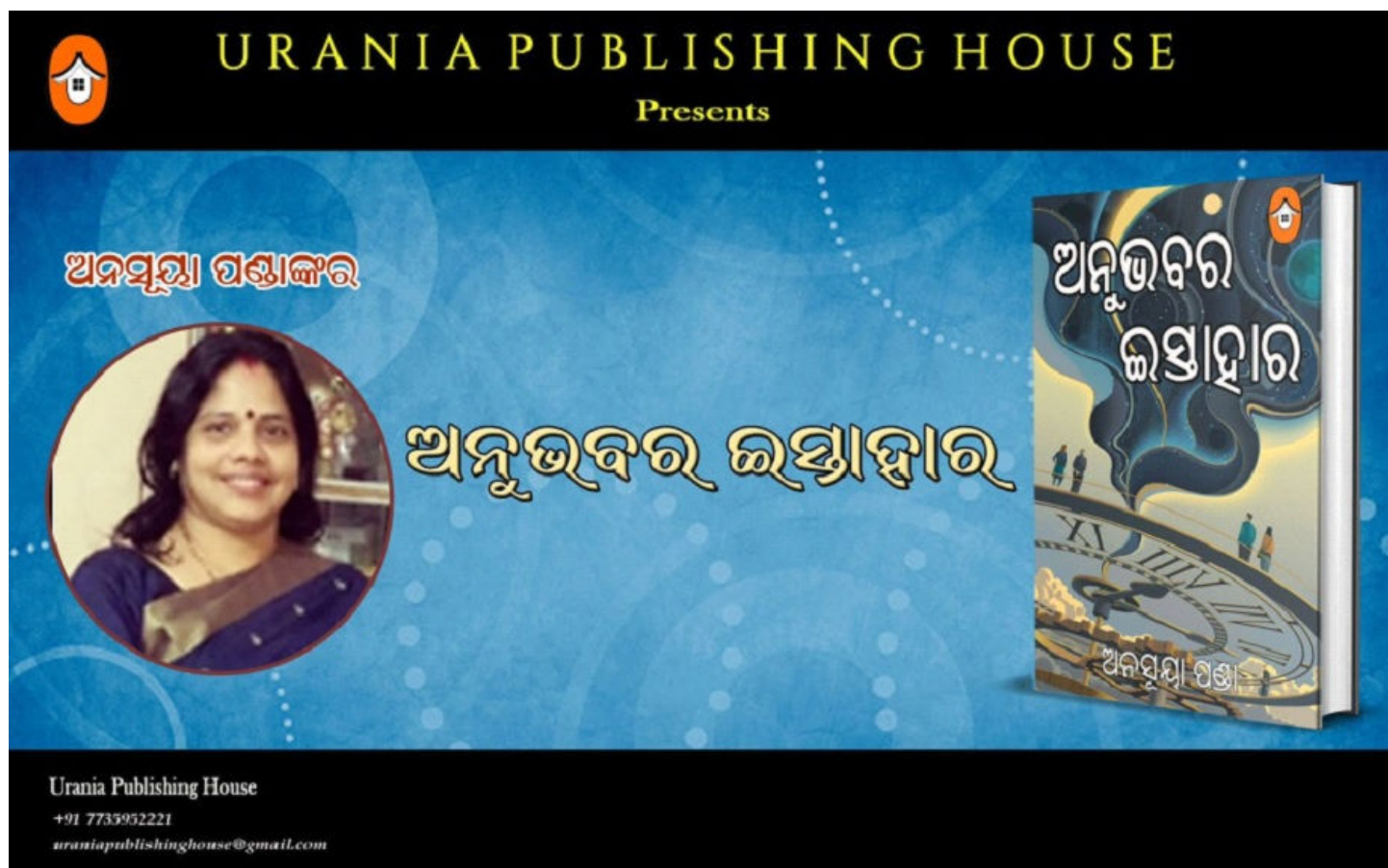
କହିଲେ ଆରେ ! ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ସହସ୍ର ନାମ ପ୍ରତିଦିନ ପାଠକର । ବାସ ! ଏତିକି, ମୋ ପାଇଁ
 କୃପାବୃଷ୍ଟି କରି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲେ । ଆହା ! ସତରେ ସେ କେତେ କରୁଣାମୟୀ,
 ବାହୁଲ୍ୟମୟୀ । ପାପୀ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର କରୁଣାର ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ । ଧନ୍ୟା ସେ ରାଧାରାଣୀ ବ୍ରଜ
 କାମିନୀ ଜଗତ ଜନନୀ । ଜୟ ଶ୍ରୀରାଧେ ! ଜୟ ଶ୍ରୀରାଧେ ! ଜୟ ଶ୍ରୀରାଧେ !

ଶ୍ରୀରାମ ଚରଣାଶ୍ରିତ – ପାପୀ ମଣିଷଟା

ଅକିଞ୍ଚନ ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ , ବିଜିଗୋଳ

ମୋ-୮୭୭୩୧୪୮୭୭୩, ତା ୧୯.୦୩.୨୦୨୨

ପୁସ୍ତକ ସମୀକ୍ଷା : ଅନୁଭବର ଇସ୍ତାହାର

‘ଅନୁଭବର ଇସ୍ତାହାର’, କବୟିତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଅନସୁୟା ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ କବିତା ସଂକଳନ । ୨୩ଟି ସ୍ୱରଚିତ କବିତା ଏଥିରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି । ସବୁ କବିତା ଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ଓ ଖବର କାଗଜରେ ପ୍ରକାଶିତ ଓ ବେଶ୍ ଆଦୃତ । ବିଗତ କୋଡିଏ ବର୍ଷ ଧରି ତାଙ୍କ ଲେଖନୀରୁ ନିସ୍ତୃତ, ଅନୁଭବ ପୁଷ୍ପର ମାଳା ହୋଇଛି ଏହି ସଂକଳନ । ତାଙ୍କ ଚିନ୍ତା, ଚେତନା, ଚିନ୍ତନ, ମନନ, ଅବଗାହନ ଓ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଭିତରୁ ନୂତନ କାବ୍ୟିକ ଧାରା ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ମନେ ହୁଏ । ସବୁ କବିତା ଗୁଡ଼ିକରେ ଶବ୍ଦ ସଂଯୋଜନା ଅତ୍ୟନ୍ତ

ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ମନ ମୁରୁକର ଓ ରୁଚି ସମ୍ପନ୍ନ । ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଚ୍ଛଦ ଓ କଲେବରରେ ସଂକଳନଟି ସାବଲୀଳ, ସୁବୋଧ୍ୟ, ରୋଚକ, ସାର୍ଥକ ଓ ଅତୁଳନୀୟ । ନୂତନତ୍ୱରେ ଗୁଣଜ୍ଞ ପାଠକ-ପାଠିକାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଉଠିବ ଏହାର ଅନ୍ତସ୍ଥାନ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧ ।

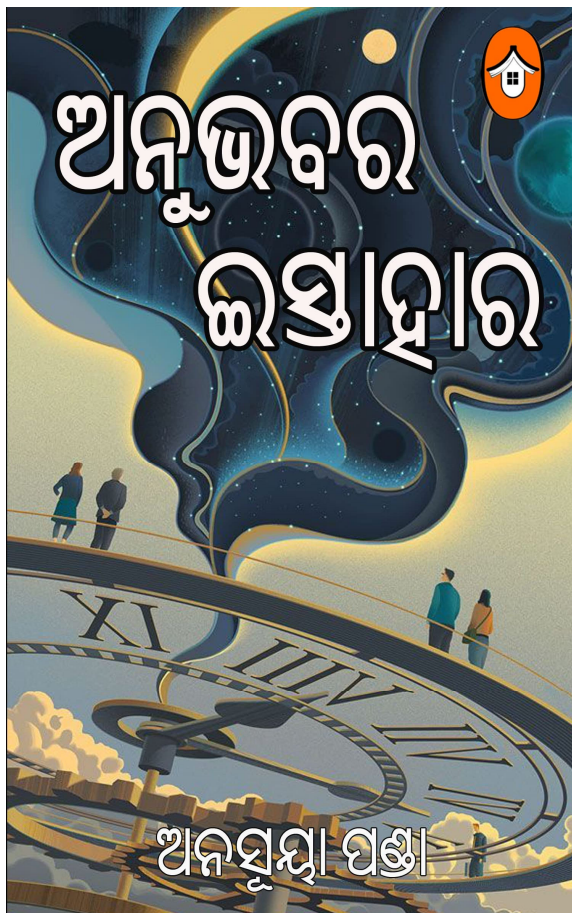
ସୁରାନିଆ ପବ୍ଲିଶର, ବରଗଡ଼ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପ୍ରତି ପ୍ରକାଶିତ ଏହି କବିତା ସଂକଳନଟି ୨୦୨୨ ମସିହାର ଏକ ନିଆରା ଭେଟି ।

Amazon link: https://www.amazon.in/dp/9390821096/ref=cm_sw_r_awdo_38GY4DHYAXRCVRXDKJR7

ଶ୍ରୀମତୀ ଅନସୂୟା ପଣ୍ଡା

QR-8G/୧, ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ କଲେଜ, ବୁର୍ଲା, ସମ୍ବଲପୁର, ଓଡ଼ିଶା ୭୬୮୦୧୮, ଧୂଳିଆ ୯୪୩୯୨୧୧୯୭୭୧

ଇମେଲ୍ : anasuyapanda1971@gmail.com

ଗାୟାର ପ୍ରତି ମୋଡ଼ରେ ରୁ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ନାମା
ରୁ ଚିତା, ରୁ ସମେହନା, ରୁ ଉପଦାନ
ସଦାକୁଳୁଚି ରୁ, ଯୋଜନା ଗାଳନାଟିର ପଶାଖୋଳରେ,
ରୁ ଇଲନାଗ ଗୋଟି, ଧୂତରାଞ୍ଜ ସାଥରେ, ପରାନ୍ତର ରାଜନୀତିରେ ।

କବିତା ସଂକଳନ “ଅନୁଭବର ଇସ୍ତାହାର” ର କବିତାଗୁଡ଼ିକରେ ସମସ୍ତା ଓ ସଂସ୍କୃତିର କଥା ଭିତରେ ଏକ ନାଭର ବିସ୍ତର ସ୍ୱର ଗୁମ୍ଫାରି ଉଠେ । ନାମା ପୁତ୍ରୀ, ନାମା ସଂଗ୍ରହକରଣ ପାଇଁ କବିତାଗୁଡ଼ିକ ଲେଖନୀ ଖୁବ୍ ଶାନ୍ତିର ହୁଏ । କାବ୍ୟରାଜ୍ୟର ଲାଭନା ସହ ସଂସ୍କାର ଅନୁଗ୍ରହ ଏବଂ ଏକ ଉତ୍ତମ ଆଧୁନିକ ଚେତନାରେ କବିତାଗୁଡ଼ିକ ପରିପୁର ।

କବିତା ଅନସୂୟା ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଏହା ଦ୍ୱିତୀୟ କବିତା ସଂକଳନ । ପ୍ରଥମ କବିତା ସଂକଳନ, “ଆଶାର ବନ୍ଦନ” ରେ କବିତାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଭବ ପ୍ରତିରୋଧ ପରିଚୟ ମିଳେ ଏବଂ ପାଠକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେଶ୍ ସ୍ୱୀକୃତି ଲାଭ କରେ । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଡିଆ ସମ୍ମାନପତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କରେ ତାଙ୍କର ଅନେକ କବିତାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ପାଠକୀୟ ଆଦୃତି ଲାଭ କରିଛି । ଓଡ଼ିଆ କବିତା ଜଗତରେ ସେ ଏକ ପ୍ରଗତିବା, ପ୍ରୋତ୍ସାହନୀ ପାତ୍ରା ଶ୍ରେଣୀ ପରି ବନ୍ଧି ଚାଲିଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟତଃ, ସେ କଣେ ମାନବତା, ସଂସ୍କାରଧର୍ମୀ, ସମେଦନଶୀଳ କବିତା ଗାୟରେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିପାରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କାବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଡିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଓ ସ୍ୱିକୃତି ବାଦା କରେ ।

ଅନୁଭବର ଇସ୍ତାହାର

ଅନସୂୟା ପଣ୍ଡାଙ୍କ କନ୍ୟା କବିତା ଲିଖନ ସାମ୍ବେଦନ ଥାନା ଅନ୍ତର୍ଗତ ସୁନାଖଣ୍ଡା ଗ୍ରାମରେ । ଗାଁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢ଼ା ଶେଷ ପରେ ସାମ୍ବେଦନ କଲେଜ ରୁ ସ୍ନାତକ କଲାପରେ, ପୁରୀର ସାମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପ୍ରାଥମିକ୍ଷାରେ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର କରିଥିଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟକୋଲ୍ଲି ନିକଟ ସରପଞ୍ଚା ଗ୍ରାମରେ ତାଙ୍କ ଶାଶୁପରି ।

anasuyapanda1971@gmail.com / +91 94382 11971

Urania Publishing House
An international imprint of
Centre for Human Resource Development

P - ISBN : 978-93-90821-09-9
E - ISBN : 978-93-90821-17-4

9 789390 821099
₹ 200

POETRY

Cover designed by: Radius Technologies
info@radiusrec.com

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣ : ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୨

ଲେଖା ପଠାଇବାର ଶେଷ ତାରିଖ : ୩ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୨

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଝାଡ଼ ଫାଇଲରେ ପଠାଇବେ । ହାତଲେଖା ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବନାହିଁ । ଜାଣିଛି ଟାଇପ୍ କରିବା ଭାରି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ସେତିକି ପରିମାଣର କଷ୍ଟ ମୋତେ ବି କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆପଣ ଗୋଟିଏ ଆଲେଖ୍ୟ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ଏଠି ଶତାଧିକ ଆଲେଖ୍ୟ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି, ସବୁ ଗୁଡ଼ିକ ଟାଇପ୍ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ଯଦି ଗଳ୍ପ ବା କାହାଣୀ କିମ୍ବା ପ୍ରବନ୍ଧ ପଠାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଖାଲି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିବେ, କମା, ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ, ଯୁକ୍ତାକ୍ଷର ଆଦି ବ୍ୟାକରଣ ତ୍ରୁଟି ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହି ଟାଇପ୍ କରିବେ । ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଳମ୍ବ ହୁଏ । ତେଣୁ ଯଦି ସମ୍ଭବ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା କେହି ଓଡ଼ିଆ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଲେଖାକୁ ସଠିକ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଅନ୍ତୁ ।

ଲେଖା ସହିତ ନିଜର ଗୋଟିଏ ପାସୱାର୍ଡ୍ ଫଟୋ (ଯଦି ନାହିଁ, ତେବେ ଭଲ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସୁନ୍ଦର ଫଟୋଟିଏ) ସହିତ ନିଜର ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ ।

ଅନେକ ବନ୍ଧୁ ଲେଖା ପଠାଇବା ବେଳେ ଲେଖାକୁ ଇମେଲ୍‌ର ସବଜେକ୍ଟ ଲାଇନ୍‌ରେ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏଥିପ୍ରତି ସତର୍କ ରହିବେ । ଲେଖା ମେସେଜ୍ ବକ୍ସରେ ହିଁ ପଠାଇବେ ।

ଆମର ଲେଖା ସଂଗ୍ରହ ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଦୟାକରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସର ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବା ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପଠାନ୍ତୁ । ଯେକୌଣସି ବିଭାଗରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । କିଛି ବନ୍ଧୁ ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇ ଆମକୁ ଚିତ୍ରରେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ସେ ମଧ୍ୟରୁ ଚୟନ କରିବାକୁ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମ ଇମେଲ୍ ବକ୍ସ ଭର୍ତ୍ତି ହେଉଛି ଏବଂ ସମ୍ପାଦନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।

ଅନେକଥର ଅନୁରୋଧ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯେଉଁ ଲେଖକ ଲେଖିକାମାନେ ନିଜର ଏକାଧିକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପ୍ରେରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଅବଗତି ନିମନ୍ତେ ଜଣାଇ ଦେବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେ କରୁଛି ଯେ ଯଦି କୌଣସି ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରୁ ବାରମ୍ବାର ଅନେକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲ୍‌କୁ ଆସେ, ତା ହେଲେ ଗୁଗୁଲ୍ ମେଲ୍ ବକ୍ସ ସେଇ ସବୁ ଲେଖାକୁ ସ୍ଥାମ୍ ବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଲେଖା ଭାବି ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଇନବକ୍ସରୁ ହଟେଇ ଦେଇପାରେ ଯାହା ଫଳରେ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଆଦୌ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ସର୍ବାଧିକ ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଦ୍ୱାର୍ତ୍ତସମୟରେ ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏହା ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ହେବନାହିଁ । କେବଳ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ । ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଆଶ୍ରୟ ଆପ୍ ଡାଉନଲୋଡ୍ କରନ୍ତୁ ।

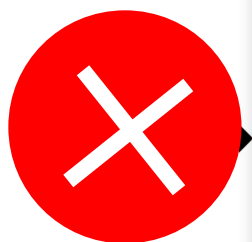
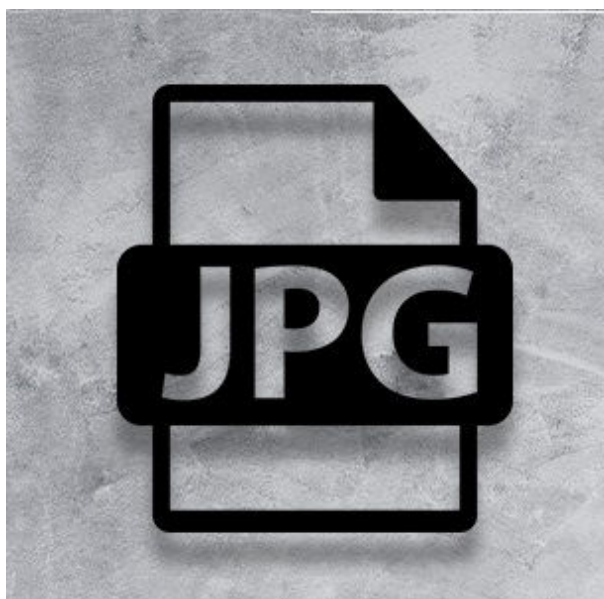
ପତ୍ରିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ପାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

aahwaan@gmail.com

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଲେଖା ପଠାଉଥିବା ସମସ୍ତ ସାହିତ୍ୟିକ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ
ବିନମ୍ର ଅନୁରୋଧ କରୁଛି, ଦୟାକରି ନିଜର ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାନ୍ତୁ ।

ଆପଣ ଚାହିଁଲେ **ଆକୃତି** / **ଶ୍ରୀଲିପି** / **ଅପ୍ରାନ୍ତ** / **ଗୁଗୁଲ୍ ଓଡ଼ିଆ** କିବୋର୍ଡ୍ ଦ୍ୱାରା
ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ ।

ସ୍କାନ ହୋଇଥିବା ଛବି ଏବଂ ଟାଇପ୍ ହୋଇଥିବା ପିଡ଼ିଏଫ୍
ଫାଇଲ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣିଥରେ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ଯାହା
ଫଳରେ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଳମ୍ବ ହେଉଛି ।
ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଇମେଲ୍
କିମ୍ବା Microsoft Word File ରେ ହିଁ ପଠାନ୍ତୁ ।

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ୍‌କାଷ୍ଟ୍ ସେବା ଏବେ ଉପଲବ୍ଧ । ଏଥିରେ ଆପଣ
ଆହ୍ୱାନରେ ପ୍ରକାଶିତ କଥାବସ୍ତୁ ସମେତ ଅନେକ ଉପାଦେୟ କଥା ଶୁଣିପାରିବେ ।

<https://anchor.fm/aahwaan>